

ELEANOR H. PORTER

HÀN BĂNG VŨ dịch

Pollyanna
Mặt trời đã lặn khôn

Pollyanna - Mặt Trời Đã Lớn Khôn

Tác giả: Eleanor H. Porter

Người dịch: Hàn Băng Vũ

Nhà xuất bản Văn Học 01/2018

ebook@vctvegroup

28/03/2020

CHƯƠNG I

DELLA BÀY TỎ SUY NGHĨ

Della Wetherby bước lên những bậc thềm bệ thềm trước nhà chị gái ở Đại lộ Commonwealth, ấn mạnh ngón tay lên chuông điện trên cửa. Từ chóp chiếc mũ lông chim cho đến gót đôi giày đế thấp, cô đầu toát lên vẻ khỏe khoắn, năng động và quyết đoán. Ngay cả giọng nói khi cô cất tiếng chào cô hầu gái ra mở cửa cũng tràn đầy sức sống.

“Chào buổi sáng, Mary. Chị tôi có ở nhà không?”

“Dạ... có, thưa tiểu thư, phu nhân Carew đang ở trong ạ,” cô hầu gái dè dặt đáp; “nhưng phu nhân ra lệnh cho tôi là đừng để bà gặp ai cả.”

“Thế sao? Vậy tôi là không ai cả đây,” tiểu thư Wetherby mỉm cười, “thế nên chị ấy sẽ gặp tôi. Đừng lo, tôi sẽ chịu trách nhiệm,” cô khẽ gật đầu đáp lại ánh mắt tỏ vẻ sợ bị quở trách của cô hầu gái. “Chị ấy đang ở đâu, trong phòng nghỉ à?”

“V-vâng, thưa tiểu thư; nhưng... Nhưng mà phu nhân đã nói...” Mặc cho cô hầu gái nói vậy, tiểu thư Wetherby đã đi lên lưng chừng cầu thang; cô hầu gái chỉ còn biết nhìn theo với ánh mắt bất lực rồi quay đi.

Đến sảnh tầng trên, Della Wetherby không ngại ngần bước thẳng tới, gõ lên cánh cửa đang khép hờ.

“Ôi, Mary,” một giọng nói với vẻ “khổ-thân-tôi-gì-nữa-đây” đáp lại. “Không phải tôi đã... Trời ơi, Della!” Giọng nói bỗng trở nên ấm áp, tình cảm và đầy ngạc nhiên. “Em gái thân yêu, sao em lại ở đây?”

“Vâng, là em, Della đây,” cô gái trẻ mỉm cười và bước vào phòng một

cách rất tự nhiên. “Vừa kết thúc ngày Chủ nhật ở bãi biển cùng với hai cô y tá nữa là em đến đây ngay. Em đang trên đường về Nhà an dưỡng nên nhân tiện ghé qua, nhưng em sẽ không ở lại lâu đâu. Em đến vì cái này.” Dứt lời, cô liền tặng cho chủ nhân của giọng nói “khổ-thân-tôi-gì-nữa-đây” một nụ hôn thân mật.

Phu nhân Carew tỏ vẻ không hài lòng, lạnh lùng lùi lại ra sau. Chút vui vẻ và cao hứng trên gương mặt cô vừa thoáng xuất hiện, giờ cũng đã biến mất, chỉ còn lại nét cáu kỉnh vô hồn như thường ngày.

“Ồ, đáng lẽ chị phải biết chứ nhỉ,” cô nói. “Em chẳng bao giờ chịu ở đây cả.”

“Ở đây sao!” Della Wetherby cười vui vẻ rồi làm một cử chỉ phác tay; rồi giọng nói và phong thái của cô bất ngờ thay đổi theo cái phác tay ấy. Cô nhìn chị mình với ánh mắt nghiêm túc nhưng trù mến. “Ruth yêu quý của em, em không thể. Chỉ là em không thể sống trong căn nhà này. Chị hiểu mà,” cô nhẹ nhàng nói.

Phu nhân Carew cự người khó chịu.

“Chị không hiểu tại sao hết,” cô chống chế.

Della Wetherby lắc đầu.

“Có, chị hiểu mà, chị thân yêu. Em hoàn toàn không thể hòa hợp được với tất cả những thứ này: sự u ám, lối sống vô định, sự sầu não đau khổ kéo dài đằng đẳng.”

“Nhưng chị đang sầu não đau khổ mà.”

“Chị đâu có cần phải làm vậy chứ.”

“Sao cơ? Chị còn làm được gì khác cơ chứ?”

Della Wetherby trở nên mất bình tĩnh.

“Ruth, chị hãy nghe em nói này,” cô tiếp tục cố gắng. “Chị mới chỉ ba mươi ba tuổi thôi. Chị có sức khỏe, có lẽ thế nếu chị chịu chăm sóc bản thân mình tử tế, và rõ ràng chị thừa thời gian rảnh rỗi, lại còn có đầy tiền. Chắc chắn ai cũng sẽ khuyên chị nên kiếm việc gì đó làm vào một buổi sáng đẹp trời thế này chứ không phải ng ã ỉ r ù trong cái ngôi nhà như h ần mộ này r ãi bảo người h ầu không muốn gặp ai như vậy.”

“Nhưng chị không muốn gặp ai cả.”

“Nếu là em, em sẽ bắt mình phải muốn.”

Phu nhân Carew thở dài một cách mệt mỏi r ãi quay đi.

“Ôi, Della, sao em vẫn không chịu hiểu nhỉ? Chị không như em, chị không thể quên được.”

Gương mặt cô gái trẻ thoáng hiện ra nét đau khổ.

“Chắc ý chị là Jamie chứ gì? Em không quên chuyện đó, chị thân yêu ạ. Tất nhiên là em không thể quên được. Nhưng cứ ỉ r ù như vậy cũng đâu có giúp chúng ta tìm thấy thằng bé được cơ chứ.”

“Cứ như thế chị đã không cố tìm thằng bé trong suốt tám năm qua ngoài việc ng ãi ngơ ngẩn ấy,” phu nhân Carew nói giọng bức tức xen lẫn nước mắt cùng lúc.

“Dĩ nhiên là chị có tìm, chị thân yêu ạ,” cô gái kia vội đỡ dành; “chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm kiếm, cả hai chúng ta, cho tới khi tìm ra thằng bé hay xác nhận được nó đã chết. Nhưng những chuyện chị làm ở đây không giúp được gì cả.”

“Nhưng chị không muốn làm gì khác nữa hết,” phu nhân Carew nói nhỏ đầy uể oải.

Cả không gian chợt rơi vào khoảng lặng trong chốc lát. Cô em gái ng ãi

đối diện nhìn chị mình bằng đôi mắt âu lo lẫn không vừa ý.

“Ruth,” cô lên tiếng, cuối cùng cô cũng xả ra cơn tức giận của mình. “Tha lỗi cho em vì nói thế này, nhưng mà chị cứ định như thế này mãi à? Chị là một quả phụ, em công nhận; nhưng cuộc hôn nhân của chị kéo dài vồn vẹn có một năm thôi, ch ờng chị còn lớn tuổi hơn chị rất nhi ều. Lúc đó chị chẳng lớn hơn một đứa trẻ là bao, một năm đó cũng không hơn gì một giấc mơ cả. Chị không nên đề chuyện đó khiến chị đau khổ cả đời chứ!”

“Không, không,” phu nhân Carew vẫn l ầm b ầm ủ rũ.

“Thế chị định cứ thế này mãi à?”

“Tất nhiên là, nếu chị tìm thấy Jamie...”

“Vâng, vâng, em biết; nhưng Ruth thân yêu của em, chẳng lẽ trên đời này không có chuyện gì khác ngoài Jamie có thể khiến chị vui vẻ sao?”

“Chị nghĩ là không có đâu,” phu nhân Carew hờ hững thở dài.

“Ruth!” Cô em gái gắt lên, g ần như là nổi giận. Nhưng r ồi cô gái bỗng nhiên cười phá lên, “Ôi, Ruth ơi, Ruth, chắc em phải chữa trị cho chị bằng Pollyanna mới được. Không một ai khác c ần thứ thuốc này hơn chị!”

Phu nhân Carew tỏ ra hơi khó chịu.

“Chị chẳng biết Pollyanna đó là cái gì, mà có là gì đi nữa thì chị cũng không c ần đến nó,” cô đáp lại gắt gỏng với vẻ tức giận không kém. “Ở đây không phải là Nhà an dưỡng thân thương của em, chị cũng không phải là bệnh nhân để em chữa trị hay ra lệnh, hãy ghi nhớ đi ều đó.”

Ánh mắt Della Wetherby lấp lánh nháy múa, nhưng miệng cô vẫn không h ề mỉm cười.

“Pollyanna không phải là thuốc, chị yêu quý ạ,” cô nhẹ nhàng nói, “mặc dù em từng nghe vài người gọi cô bé là li ều thuốc bổ. Pollyanna chỉ là một

đưa bé thôi.”

“Một đứa bé? Chà, làm sao chị biết được,” người chị gái bu ãn bực đáp trả. “Em có đơn thuốc “belladonna” thì cũng có khả năng thêm một “Pollyanna” lắm chứ. Với lại, lúc nào em cũng bảo chị nên uống thuốc này, thuốc kia, rõ ràng nãy em còn nói “chữa trị” nữa mà. Chữa trị thì lúc nào mà chẳng liên quan tới thuốc thang.”

“Thật ra, cũng có thể coi Pollyanna là một phương thuốc như thế,” Della cười. “Vả lại, tất cả các bác sĩ ở Nhà an dưỡng đều nói rằng cô bé hữu hiệu hơn bất kì loại thuốc nào họ kê đơn. Chỉ là một cô bé thôi, Ruth ạ, khoảng mười hai hoặc mười ba tuổi, đã từng ở Nhà an dưỡng suốt mùa hè vừa rồi và hầu như hết mùa đông. Em mới chỉ tiếp xúc với cô bé được một, hai tháng, vì em đến chưa được bao lâu thì cô bé rời đi rồi. Mà chừng đó thời gian cũng đủ để em bị cô bé bỏ bùa rồi. Cả Nhà an dưỡng vẫn còn nhắc đến Pollyanna và chơi trò chơi của cô bé.”

“Trò chơi ư!”

“Đúng vậy,” Della gật đầu với nụ cười kì lạ. “Trò chơi vui mừng. Em không thể quên được lần đầu em được nghe giới thiệu về nó. Có một trong những liệu trình trị liệu cho cô bé rất khó chịu, có thể nói là cực kỳ đau đớn ấy. Liệu trình trị liệu đó diễn ra vào sáng thứ Ba hàng tuần, em tiếp nhận việc trị liệu cho cô bé ngay sau khi em đến. Em đã rất hoang mang, bởi vì em có kinh nghiệm trị liệu cho trẻ em từ trước mà, chúng luôn cáu kỉnh và khóc lóc, có khi còn tệ hơn thế nữa ấy chứ. Thế nhưng cô bé này chỉ mỉm cười chào em và nói rằng rất vui vì được gặp em khiến em vô cùng kinh ngạc. Hãy tin em đi, chẳng mấy khi môi cô bé hé ra kêu rên nửa lời mỗi khi trị liệu đâu, mặc dù em biết cô bé đau kinh khủng ấy.”

“Chắc là em đã tỏ ra kinh ngạc quá nên cô bé thành thật nói: “Vâng, em

cũng đã từng cảm thấy rất đau đớn và thấy sợ hãi, cho đến một lần em chợt nghĩ chuyện này cũng giống như ngày tổng giặt giũ định kỳ của chị Nancy mà thôi, em có thể trở nên vui vẻ nhất vào thứ Ba, bởi vì suốt cả tuần sẽ không có thêm một ngày nào như vậy nữa cả.”

“Sao kì lạ vậy!” phu nhân Carew hơi cau mày, không hiểu cho lắm. “Nhưng chị chẳng thấy trò chơi nào ở đây cả.”

“Em cũng thế, nhưng lúc sau, cô bé kể với em. Cô bé là con gái của một Đức cha ở miền Tây tội nghiệp. Cô bé mồ côi mẹ và được người của Hội Phụ nữ cứu mang, gửi những chiếc thùng đồ trợ cấp đến cho cô bé. Hồi cô bé còn nhỏ xíu, cô bé từng ao ước có một con búp bê, lúc nào cũng hy vọng trong thùng trợ cấp tiếp theo sẽ có một con búp bê nhưng cuối cùng lại chẳng có gì ngoài đôi nạng nhỏ.

Lúc đó cô bé đã khóc, dĩ nhiên rồi, nhưng sau đó cô bé được cha dạy cho trò chơi tìm kiếm niềm vui trong bất cứ chuyện gì; cha cô bé nói rằng có thể bắt đầu ngay bằng cách mừng vì cô bé không cần đến đôi nạng này. Đó là sự khởi đầu. Pollyanna nói đó là một trò chơi đáng yêu, cô bé đã chơi trò đó suốt từ hồi ấy; càng khó tìm thấy niềm vui thì lại càng thú vị, trừ khi nó khó kinh khủng như cô bé thỉnh thoảng gặp phải.”

“Sao kì lạ vậy!” Phu nhân Carew vẫn chưa hiểu hết.

“Chị sẽ thấy vậy nếu chị có thể thấy kết quả của trò chơi ở Nhà an dưỡng,” Della gật gù; “cả bác sĩ Ames cũng bảo, ông ấy nghe nói cô bé đã làm thay đổi hoàn toàn tinh thần của cả thị trấn quê nhà của cô bé bằng cách đó. Ông ấy có quen với bác sĩ Chilton, chồng của dì Pollyanna. Mà em tin cuộc hôn nhân đó cũng là nhờ công của cô bé. Cô bé đã đảm bảo những bất đồng giữa đôi tình nhân lớn tuổi này.”

“Khoảng hơn hai năm trước, cha Pollyanna qua đời, cô bé được gửi tới

nhà người dì ở miền Đông. Vào tháng Mười, cô bé bị một chiếc ô tô đâm phải, họ nói cô bé sẽ không thể đi lại được nữa. Tháng Tư, bác sĩ Chilton đưa cô bé tới Nhà an dưỡng, cô bé đã ở đó tới tháng Ba năm ngoái - được gần một năm trời. Cô bé trở về nhà, hồi phục gần như hoàn toàn. Chị phải gặp đứa trẻ đó! Chỉ có một điểm mờ duy nhất trong niềm vui của cô bé thôi, đó là cô bé không thể đi bộ cả quãng đường trở về. Theo thông tin chính xác nhất mà em biết, toàn bộ thị trấn cùng với cả ban nhạc đã mang theo biểu ngữ ra đón cô bé cơ đấy.

Với Pollyanna thì chị không thể đoán trước được điều gì. Nhất định phải gặp cô bé một lần, chị ạ. Đó là lý do mà em hy vọng Pollyanna có thể chữa trị cho chị. Đối với chị, đó sẽ là một chuyện vô cùng tốt.”

Phu nhân Carew hơi ngẩng lên.

“Thật là, chị xin từ chối em,” cô lạnh lùng trả lời. “Chị không quan tâm tới việc được ‘thay đổi tinh thần’ và chị cũng chẳng có bất đồng trong tình yêu để cần được đả thông. Nếu có điều gì khiến chị không thể chịu đựng được thì đó là có một Quý cô Đức hạnh nhỏ bé với khuôn mặt dài thượt lúc nào cũng rao giảng rằng chị phải cảm tạ nhân thế. Chị không bao giờ chịu nổi đâu.” Một giọng cười vang lên cắt ngang lời cô.

“Ôi, Ruth ời là Ruth,” người em gái vui vẻ cười, hơi thở dồn dập. “Quý cô Đức hạnh - Pollyanna sao! Ôi trời ời, giá như chị có thể gặp cô bé ngay bây giờ! Đáng lẽ em phải biết trước rồi mới phải. Em đã nói là không ai có thể nói gì trước về Pollyanna cả mà. Dĩ nhiên chị sẽ chẳng bao giờ muốn gặp cô bé ấy. Nhưng mà Quý cô Đức hạnh ư!”. Nói xong cô lại cười một tràng lớn. Nhưng gần như ngay lập tức; cô lấy lại vẻ nghiêm túc và lại nhìn chị mình bằng đôi mắt ưu tư.

“Chị yêu quý, thật sự không thể được sao?” cô van nài. “Chị không

nhất thiết phải lãng phí cuộc đời mình như vậy. Sao chị không cố thử bước ra ngoài kia và gặp mọi người?”

“Sao chị phải làm như vậy trong khi chị không muốn? Chị chán ghét mọi người. Em biết chị luôn không ưa giao tiếp xã hội mà.”

“Vậy chị có thể thử làm từ thiện?”

Phu nhân Carew tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

“Della yêu quý, chúng ta đã từng nói về chuyện này rồi. Chị đã bỏ tiền, rất nhiều tiền, thế là đủ rồi. Thật ra chị cũng không rõ là bao nhiêu nhưng thực sự là rất nhiều. Chị không có niềm tin với những người nghèo khổ.”

“Nhưng chị cần phải để tâm một chút, chị yêu,” cô nhẹ nhàng thử vận may. “Nếu chị có thể thích một thứ gì đó ngoài cuộc sống hiện tại, thì sẽ tốt hơn nhiều; và...”

“Della thân yêu,” người chị gái chen ngang, không thể nhẫn nại được nữa. “Chị rất yêu em, chị rất vui vì em đã đến đây; nhưng chỉ đơn giản là chị không thể chịu đựng bị rao giảng mãi thế này. Em có thể biến mình thành thiên thần cứu rỗi, ban chén nước lạnh và băng bó những cái đầu bị thương. Có lẽ em có thể quên Jamie bằng cách đó; nhưng chị thì không. Nó sẽ chỉ khiến chị càng nghĩ đến thằng bé, tự hỏi liệu nó có được ai cho một chén nước và băng đầu cho hay không. Với lại, chuyện này đối với chị thật ghê tởm - khi đứng cùng với những loại người như thế.”

“Đã bao giờ chị thử chưa?”

“Tại sao phải thử, dĩ nhiên là không rồi!” phu nhân Carew cất giọng phần nộ đầy khinh bỉ.

“Vậy nếu chị không thử làm sao chị biết được?” Cô y tá trẻ hỏi; hơi mệt mỏi đứng lên. “Em phải đi rồi. Em đã hẹn các cô ấy ở ga phía Nam.

Chuyến tàu của bọn em khởi hành lúc mười hai rưỡi. Em xin lỗi nếu đã khiến chị tức giận,” cô nói và hôn tạm biệt chị gái.

“Chị không giận em, Della,” phu nhân Carew thở dài; “chỉ là giá như em có thể hiểu được!”

Một phút sau Della Wetherby rời khỏi căn nhà u ám tĩnh mịch. Gương mặt, bước đi và cả phong thái của cô hoàn toàn khác so với lúc cô bước lên căn hộ gần nửa tiếng trước. Tất cả sự cẩn trọng, khoan thai, đầy sức sống đều biến mất. Cô bước những bước chân rệu rã qua nửa khu nhà. Rồi cô bỗng ngửa cổ thở dài.

“Ở lại căn nhà này một tuần thôi cũng đủ giết mình rồi,” cô rùng mình. “Mình không tin Pollyanna có thể làm được gì ở cái nơi u ám ảo não này! Cô bé sẽ vui mừng vì không phải ở lại đây.”

Lời nói rằng cô không tin tưởng Pollyanna có khả năng thay đổi bầu không khí tại nhà phu nhân Carew thực chất không phải là ý nghĩ thật sự của Della Wetherby. Tuy nhiên, lời thú nhận đó lại được chứng minh ngay; bởi ngay sau khi đặt chân xuống Nhà an dưỡng và nhận được thông tin, cô y tá lại lên đường quay lại Boston cách đó năm mươi dặm ngay ngày hôm sau.

Tình hình tại nhà chị gái cô vẫn y xì như lần trước cô đến, như thể phu nhân Carew không hề di chuyển tẹo nào từ lúc cô rời khỏi.

“Ruth,” cô hào hứng nói to sau khi đáp lại lời chào tràn đầy sự kinh ngạc của người chị, “Em thấy mình phải tới đây, lần này chị phải nhường em và để em quyết. Nghe này! Chị có thể gặp cô bé Pollyanna ở đây, nếu chị muốn.”

“Nhưng chị không muốn,” phu nhân Carew cố nhẹ nhàng trả lời.

Della Wetherby ra vẻ không nghe thấy. Cô đang say sưa nói một cách

thích thú.

“Ngày hôm qua, lúc về, em được biết bác sĩ Ames nhận được thư của bác sĩ Chilton, chồng của dì của Pollyanna mà em đã kể cho chị ấy. Hình như trong thư ông ấy nói ông ấy sẽ đi Đức vào mùa đông này vì một ca bệnh đặc biệt. Ông ấy sẽ đưa vợ mình đi cùng nếu ông ấy có thể thuyết phục vợ rằng Pollyanna hoàn toàn ổn khi ở lại trường nội trú. Nhưng phu nhân Chilton không muốn để cô bé như thế, nên bác sĩ Chilton lo vợ mình sẽ không chịu đi cùng. Đây là cơ hội của chúng ta, Ruth. Em muốn chị đón Pollyanna về đây vào mùa đông này và xin cho cô bé vào học ở một trường quanh đây.”

“Một ý tưởng thật vô lý, Della ạ! Cứ như là chị muốn một đứa bé làm phiền mình lắm ấy!”

“Cô bé không phiền chút nào cả đâu. Cô bé cũng gần mười ba tuổi rồi. Cô bé sẽ là một cô bé cừ khôi nhất chị từng thấy.”

“Chị không thích trẻ con ‘cừ khôi’ gì cả,” phu nhân Carew ngoan cố bắt bẻ nhưng lại bật cười; thế là nhờ nụ cười ấy mà em gái cô bỗng có thêm động lực để cố gắng hơn nữa.

Có thể vì lời đề nghị quá đổi bất ngờ hay quá mới mẻ, có thể vì câu chuyện về Pollyanna đã chạm đến trái tim Ruth Carew, cũng có thể vì không nỡ từ chối sự nài nỉ tha thiết của em gái; nhưng dù là gì đi nữa, cuối cùng lời đề nghị cũng được chấp nhận. Nửa tiếng sau, Della Wetherby vội vàng rời đi cùng với lời hứa của Ruth Carew sẽ nhận trông nom Pollyanna tại nhà mình.

“Em phải nhớ,” phu nhân Carew cảnh cáo khi cô rời đi. “Hãy nhớ rằng, chỉ cần cô bé thuyết giáo hay bảo chị phải biết ơn gì đó thì ngay lập tức, cô bé sẽ được trả về cho em luôn, em thích làm gì thì làm đấy. Chị sẽ không

giữ đứa trẻ đó đâu!”

“Em sẽ nhớ dù em chẳng lo về chuyện đó tí nào cả,” cô gái trẻ gật đầu từ biệt. Cô thì thầm với bản thân khi vội vã rời khỏi ngôi nhà: “Đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ. Nửa còn lại là đón Pollyanna đến đây. Cô bé cần phải đến. Mình sẽ viết thư để họ phải đưa cô bé đến mới được!”

CHƯƠNG II

NHỮNG NGƯỜI BẠN CŨ

Một ngày tháng Tám ở Beldingsville, phu nhân Chilton đợi đến lúc Pollyanna đi ngủ rồi mới nói với chồng mình về bức thư bà nhận được trong hòm thư buổi sáng. Vì chuyện đó nên bà phải đợi đến giờ, bởi công việc bận rộn cùng với việc chuẩn bị cho hai chuyến đi xa khiến vị bác sĩ cũng chẳng còn thời gian nào để thảo luận việc nhà nữa.

Đến tận lúc chín giờ rưỡi, vị bác sĩ mới bước vào phòng nghỉ của vợ. Gương mặt mệt mỏi của ông sáng lên khi nhìn thấy vợ mình, nhưng ánh mắt ông lại hiện lên sự thắc mắc ngay.

“Có chuyện gì vậy, Polly?” ông lo lắng hỏi.

Vợ ông cười buồn rầu.

“À, là một bức thư thôi. Em không cố ý để anh mới nhìn đã nhận ra như vậy.”

“Vậy thì em không nên trông dễ đoán như thế,” ông cười. “Nhưng có chuyện gì?”

Phu nhân Chilton e dè, mím chặt môi và cầm bức thư bên cạnh bà lên.

“Em sẽ đọc cho anh nghe,” bà nói. “Thư của Tiểu thư Della Wetherby ở Nhà an dưỡng của bác sĩ Ames.”

“Được rồi, em đọc đi,” người chồng nói, rồi nằm dài trên chiếc sofa cạnh ghế ngồi của vợ.

Nhưng vợ ông không đọc ngay lập tức. Bà đứng lên lấy một chiếc chăn

len màu xám đắp lên người chồng. Phu nhân Chilton mới cưới được một năm. Bây giờ bà đã bốn mươi hai tuổi. Có vẻ như trong một năm hôn nhân ngắn ngủi vừa qua, bà đã cố gắng thể hiện tất cả những hành động yêu thương và “săn sóc” được dồn nén trong hai mươi năm cô đơn và thiếu vắng tình yêu. Vị bác sĩ - người đã chạm tuổi bốn mươi lăm vào ngày cưới và cũng chẳng có gì khác ngoài sự cô đơn và thiếu vắng tình yêu - không phản đối chút nào sự “quan tâm chăm sóc” ấy. Ông làm ra vẻ mình rất thích đi đầu đó, mặc dù ông cố gắng không tỏ ra quá nhiệt tình; ông nhận ra rằng bà Polly đã từng là một Tiểu thư Polly quá lâu nên có xu hướng trở nên hoảng loạn và coi việc mình làm là “ngu ngốc” nếu như nhận được quá nhiều sự chú ý và hăm hở. Cho nên ông tự thỏa mãn với cái vỗ nhẹ nhàng lên tay vợ mình khi bà khẽ vuốt chần lên rồi ngẩng xuống đọc thư cho ông nghe.

“Phu nhân Chilton kính mến,” Della Wetherby viết. “Tôi đã viết đoạn mở đầu lá thư này sáu lần nhưng rồi tôi lại xé đi; lần này tôi quyết định không ‘mở đầu’ nữa mà sẽ nói luôn với phu nhân mục đích của tôi. Tôi muốn Pollyanna. Liệu tôi có thể chăm sóc cho cô bé không?”

Tôi đã từng gặp phu nhân và chồng bà vào cuối tháng Ba năm ngoái, khi phu nhân đến đón Pollyanna về nhà, nhưng tôi đoán là phu nhân không nhớ tôi đâu. Tôi đã nhờ bác sĩ Ames (người hiểu tôi rất rõ) viết thư cho chồng của phu nhân, cho nên có thể là (tôi hy vọng vậy) phu nhân sẽ không còn e sợ việc giao đưa cháu họ nhỏ bé của mình cho chúng tôi.

Tôi hiểu phu nhân sẽ đi Đức cùng chồng mà phải để Pollyanna ở lại; thế nên tôi mạnh dạn đề nghị hãy để chúng tôi chăm sóc cho cô bé. Tôi cần xin phu nhân hãy để chúng tôi chăm sóc cô bé, thưa phu nhân Chilton kính mến. Bây giờ tôi sẽ giải thích lý do với phu nhân.

Chị tôi, phu nhân Carew, là một người phụ nữ buồn rầu, bất mãn, đau khổ và cô đơn. Chị ấy sống trong một thế giới u ám, ánh sáng mặt trời cũng khó lọt vào. Tôi tin rằng đi đầu duy nhất trên thế giới này có thể đem ánh sáng tới cuộc sống của chị ấy chỉ có thể là cháu gái của phu nhân, Pollyanna. Bà có thể để cho cô bé thử được không? Tôi ước mình có thể kể cho phu nhân biết cô bé đã làm gì cho cả Nhà an dưỡng ở đây, nhưng không ai có khả năng kể lại cả. Phu nhân phải chứng kiến tận mắt cơ. Tôi đã nhận ra một điếu từ rất lâu rồi, là không ai có thể đoán trước về Pollyanna. Ngay lúc bà thử làm vậy, cô bé sẽ có vẻ buồn bã và thích thuyết giáo, và không thể chịu được. Dù tôi với phu nhân đều biết cô bé không phải là người như thế. Phu nhân chỉ phải đưa cô bé đến và để cô bé tự mình lên tiếng. Tôi muốn đưa cô bé đến chỗ chị tôi và để cô bé tự mình nói. Cô bé sẽ vẫn đến trường, tất nhiên rồi, đồng thời tôi cũng tin tưởng rằng cô bé sẽ chữa lành vết thương trong lòng chị tôi.

Tôi không biết làm thế nào để kết thúc lá thư này, việc này khó khăn hơn cả mở đầu. Tôi sợ là mình không muốn kết thúc nó chút nào. Tôi chỉ muốn nói liên tục vì sợ rằng nếu tôi ngừng lại, thì phu nhân sẽ có cơ hội từ chối. Cho nên, nếu phu nhân dự định nói cái từ đáng sợ đó, liệu bà có thể cân nhắc lại rằng tôi vẫn đang nói để tỏ rõ cho phu nhân thấy chúng tôi cần và muốn Pollyanna tới mức nào.

Hy vọng nhận được hồi đáp từ phu nhân,

DELLA WETHERBY.”

“Đó!” phu nhân Chilton thốt lên, bà đặt lá thư xuống. “Đã bao giờ anh đọc một lá thư kì lạ hay nghe một đề nghị vô lý và lỗ bịch như vậy chưa?”

“Thực ra, anh cũng không chắc lắm,” vị bác sĩ mỉm cười. “Anh không nghĩ muốn chăm sóc cho Pollyanna là lỗ bịch.”

“Nhưng cái cách cô ta nói về việc chữa trị vết thương trong lòng của chị cô ta. Người này đang coi con bé là một phương thuốc!”

Vị bác sĩ cười lớn, hơi nhướn đôi lông mày.

“Thực sự, anh không chắc nhưng con bé là vậy, Polly ạ. Lúc nào anh cũng muốn kê con bé lên đơn thuốc và hy vọng có thể mua con bé giống như mua một hộp thuốc vậy. Charlie Ames còn nói những người ở Nhà an dưỡng lúc nào cũng muốn cho bệnh nhân một liều chữa trị Pollyanna khi họ mới nhập viện, chuyện đó diễn ra trong suốt cả năm trời con bé ở đó.”

“‘Chữa trị’, trời ạ!” Phu nhân Chilton tỏ vẻ khinh bỉ.

“Vậy em không định cho con bé đi à?”

“Đi? Vì sao, dĩ nhiên là không rồi! Anh nghĩ là em sẽ để con bé đi với những người hoàn toàn xa lạ lại còn kì quái như thế à? Sao hả, Thomas, chẳng lẽ em nên hy vọng sẽ nhìn thấy cảnh cái cô y tá đó đóng chai và dán nhãn hướng dẫn sử dụng lên người con bé khi em từ Đức trở về?”

Một lần nữa vị bác sĩ lại ngửa cổ cười lớn. Một lúc sau, về mặt của ông thay đổi ngay khi ông sờ vào túi của mình và lấy ra một lá thư.

“Sáng nay, anh cũng đã nhận thư từ bác sĩ Ames,” ông nói, kèm theo một chút kì lạ trong giọng nói khiến vợ ông nhướn mày khó hiểu. “Có lẽ anh nên đọc lá thư của mình.”

“Tom yêu quý,” ông bắt đầu. “Tiểu thư Della Wetherby nhờ tôi ‘giới thiệu’ cô ấy và chị gái cô ấy, tôi rất sẵn sàng làm vậy. Tôi đã biết các cô gái nhà Wetherby từ khi họ còn bé. Họ thuộc một gia đình có truyền thống lâu đời và đều là những quý cô. Anh không cần lo lắng về điểm này.

Họ có ba chị em, Doris, Ruth và Della. Doris kết hôn với một người đàn ông tên là John Kent, bất chấp hoàn toàn sự phản đối của gia đình.

Kent có xuất thân tốt nhưng bản thân lại không được như vậy, tôi đoán thế, đó là một người đàn ông quái gở và khó kết thân được. Anh ta rất thù oán về thái độ của gia đình Wetherby đối với mình nên họ rất ít liên lạc cho đến khi đưa bé chào đời. Gia đình Wetherby vô cùng yêu quý bé trai đó, James hay như cách họ thường gọi 'Jamie'. Mẹ cậu bé, Doris, qua đời khi nó bốn tuổi, cả gia đình Wetherby đã huy động hết sức lực để khiến người cha trao lại cậu bé hoàn toàn cho gia đình, rồi bỗng Kent biến mất, đưa theo cậu bé đi cùng anh ta. Từ đó đến nay không một ai nhận được tin tức gì của anh ta, dù đã tìm kiếm khắp thế giới này.

Sự mất mát đó đã giết chết đôi vợ chồng già nhà Wetherby. Hai người qua đời sau đó không lâu. Ruth lúc đó cũng đã kết hôn và trở thành góa phụ. Chồng cô ấy tên là Carew, một người đàn ông rất giàu có, cũng lớn tuổi hơn cô ấy rất nhiều. Ông ấy chỉ sống được một năm sau khi kết hôn, để lại vợ cùng đứa con trai nhỏ cũng qua đời một năm sau đó.

Từ lúc Jamie bé nhỏ biến mất, Ruth và Della chỉ còn một mục tiêu duy nhất trong đời, đó là tìm ra cậu bé. Họ tiêu tiền như nước, làm mọi thứ chỉ còn thiếu việc lên trời xuống biển, nhưng vẫn chẳng thu được kết quả gì. Sau đó Della trở thành y tá. Cô ấy đang làm việc rất tốt, và trở thành một người phụ nữ tích cực, làm việc có hiệu quả và vui vẻ giống như đáng lẽ cô ấy phải vậy tuy nhiên cô ấy không bao giờ quên người cháu mất tích của mình, và chưa bao giờ bỏ qua mọi manh mối có khả năng tìm ra cậu bé.

Nhưng còn phu nhân Carew thì khác. Sau khi mất con trai, có vẻ như cô ấy dành hết tình cảm của người mẹ cho con trai của chị gái. Anh có thể tưởng tượng cô ấy điên cuồng thế nào khi cậu bé biến mất. Đó là chuyện tám năm trước; với cô ấy, đó là tám năm u ám, khổ sở và cay đắng. Mọi

thứ có thể mua bằng tiền, dĩ nhiên chỉ cần cô ấy ra lệnh; nhưng chẳng có gì có thể khiến cô ấy vui vẻ, không có gì có thể khiến cô ấy thỏa mãn. Della cảm thấy đã đến lúc để cô ấy bước ra khỏi vỏ bọc, bằng mọi giá; Della cũng tin rằng, cô cháu gái bé nhỏ của vợ anh, Pollyanna, đang sở hữu chiếc chìa khóa thần kì có thể mở ra cánh cửa cho một con người mới xuất hiện. Với trường hợp này, tôi hy vọng anh có thể tìm cách đáp ứng nguyện vọng của cô ấy. Tôi xin bổ sung rằng cá nhân tôi cũng rất trân trọng sự giúp đỡ này; bởi vì Ruth Carew và em gái cô ấy là những người bạn lâu năm và đáng quý của vợ chồng tôi; giúp họ cũng như giúp chúng tôi vậy. Bạn của anh, CHARLIE.”

Bức thư kết thúc, căn phòng chìm vào im lặng rất lâu, lâu đến mức vị bác sĩ phải lên tiếng phá vỡ sự im lặng, “Polly à?”

Vẫn là một sự im lặng. Vị bác sĩ quan sát thật kĩ gương mặt của vợ mình, ông thấy đôi môi và chiếc cằm thân thương kia đang run lên. Rồi ông lại yên lặng đợi vợ mở lời.

“Anh nghĩ bao lâu nữa... họ sẽ đón con bé?” Cuối cùng bà cũng hỏi.

Bác sĩ Chilton hơi ngẩng thẳng dậy.

“Ý em... là em sẽ để con bé đến đó?” ông thốt lên.

Vợ ông nổi giận.

“Sao hả, Thomas Chilton, anh hỏi kiểu gì thế! Chẳng lẽ anh nghĩ, sau khi nghe một bức thư như thế, em có thể làm gì khác ngoài việc để con bé đi sao? Với lại, không phải bác sĩ Ames đích thân nhờ vả chúng ta à? Anh nghĩ, sau tất cả những gì anh ấy làm cho Pollyanna, em có thể từ chối sao dù nó là gì đi nữa?”

“Em yêu, ôi! Giờ thì anh hy vọng ông ấy sẽ không có suy nghĩ tìm đến em, tình yêu của anh ạ,” người chồng mới một năm kinh nghiệm khẽ vỗ

về vợ với một nụ cười kì lạ. Nhưng vợ ông chỉ dành cho ông một cái lườm trách móc và nói:

“Anh nên viết thư trả lời bác sĩ Ames rằng chúng ta sẽ đưa Pollyanna đến và nhờ anh ấy chuyển lời tới Tiểu thư Wetherby cho chúng ta hướng dẫn cụ thể. Nên thực hiện trước ngày mừng mười tháng tới, dĩ nhiên là vì chuyến đi của anh; em muốn tự mình thấy con bé ổn định trước khi em đi, chắc chắn là phải thế rồi.”

“Em định lúc nào nói cho Pollyanna?”

“Chắc là ngày mai.”

“Em định sẽ nói gì với nó?”

“Em cũng không biết nữa; nhưng chắc chắn chỉ nói những gì cần thiết. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Thomas, chúng ta đều không muốn làm hại Pollyanna; không có bất cứ đứa trẻ nào không bị tổn thương khi mà nó biết mình chỉ là một loại...”

“Một chai thuốc được dán nhãn hướng dẫn sử dụng chi tiết?” Vị bác sĩ mỉm cười, nói chen vào.

“Vâng,” phu nhân Chilton thở dài. “Con bé chỉ vô tình giúp ích trong việc này thôi. Anh biết mà.”

“Ừ, anh biết.” Người chồng gật đầu.

“Con bé biết, rằng anh và em, cùng hơn nửa thị trấn này đang chơi trò chơi cùng nó, rằng chúng ta vui vẻ hơn vì chúng ta đang chơi trò chơi đó.” Giọng phu nhân Chilton hơi run rẩy rồi chuyển sang chắc chắn. “Nhưng nếu con bé cố ý, con bé sẽ trở nên trái ngược hẳn con người hèn nhát, vui vẻ và hạnh phúc khi chơi trò chơi đã được cha dạy cho, con bé sẽ giống như lời cô y tá đó nói - ‘không thể đoán trước được’. Cho nên em

không thể nói với nó rằng nó sẽ tới nhà phu nhân Carew để làm cô ấy vui lên,” phu nhân Chilton kết luận, đứng dậy một cách quyết đoán và dọn dẹp mọi thứ.

“Anh thấy em rất sáng suốt,” vị bác sĩ đồng tình.

Pollyanna được nghe chuyện vào ngày hôm sau. Sau đây là thái độ của nó.

“Cháu yêu,” người dì mở lời, trong lúc hai dì cháu ở riêng với nhau vào buổi sáng, “Cháu có muốn ở Boston vào mùa đông tới không?”

“Vớ dĩ dì ạ?”

“Không; ta vừa quyết định sẽ đi Đức cùng với dượng. Nhưng phu nhân Carew, một người bạn của bác sĩ Ames có ngờ ý muốn mời cháu đến sống cùng cô ấy vào mùa đông này, ta đang nghĩ sẽ gửi cháu tới đó.”

Pollyanna xị mặt xuống.

“Nhưng ở Boston không có Jimmy, chú Pendleton, cô Snow, không có bất cứ ai cháu quen cả, dì Polly ạ.”

“Đúng, cháu yêu ạ, nhưng cháu cũng đâu có quen họ khi cháu mới tới đây, cho tới lúc cháu tìm ra họ.”

Pollyanna bỗng mỉm cười.

“Vậy sao, dì Polly, vậy là cháu từng không quen họ! Thế có nghĩa là, ở Boston cũng sẽ có một vài Jimmy, chú Pendleton và cô Snow nào khác đang đợi cháu mà cháu không biết phải không ạ?”

“Đúng rồi, cháu yêu.”

“Vậy thì cháu phải vui mừng vì đi đâu đó. Giờ thì cháu tin là dì chơi trò chơi giỏi hơn cháu rồi, dì Polly ạ. Cháu chưa từng nghĩ tới chuyện những người ở đó đang đợi cháu đến làm quen với họ. Lại còn rất nhiều người

nữa chứ! Cháu đã từng gặp vài người ở đó trong chuyến đi cùng cô Gray, hai năm trước. Chúng cháu đã ở đó suốt hai tiếng liền, trên đường cháu từ phía Tây tới đây.

Có một người đàn ông ở nhà ga, chú ấy rất đáng yêu, chú ấy đã chỉ cho cháu chỗ lấy nước. Liệu chú ấy có còn ở đó không hả dì? Cháu muốn làm quen với chú ấy. Còn cả một người phụ nữ cùng một em gái nhỏ. Họ sống ở Boston. Họ nói với cháu như thế. Em gái nhỏ tên là Susie Smith. Có lẽ cháu cũng có thể quen họ. Dì có nghĩ là cháu có thể không? Còn có cả một cậu con trai, một người phụ nữ khác cùng một em bé chỉ có họ là sống ở Honolulu, chắc là cháu không thể tìm thấy họ ở Boston nữa. Nhưng dù sao vẫn có cô Carew. Cô Carew là ai vậy, dì Polly? Có phải họ hàng của chúng ta không?”

“Khổ thân tôi, Pollyanna ơi!” Phu nhân Chilton kêu lên, nửa cười nửa bất lực. “Làm sao mọi người có thể theo kịp cái miệng của cháu, chứ đừng nói đến suy nghĩ, khi nó nói đến Honolulu nữa quay lại Boston chỉ trong hai giây như vậy! Không, cô Carew không có họ hàng gì với chúng ta cả. Cô ấy là chị gái của tiểu thư Della. Cháu có nhớ cô Wetherby ở Nhà an dưỡng không?”

Pollyanna vỗ tay.

“Chị gái cô ấy ạ? Chị gái cô Wetherby? Ôi, thế thì chắc là cô ấy đáng yêu lắm. Cô Wetherby cũng thế. Cháu rất thích cô Wetherby. Cô ấy có các nếp nhăn mỉm cười quanh mắt và miệng, cô ấy còn biết rất nhiều câu chuyện tuyệt nhất. Cháu mới chỉ quen cô ấy được hai tháng, bởi vì cô ấy mới đến không lâu thì cháu đi. Lúc đầu cháu rất tiếc vì không được cô ấy đi đầu trí suốt cả thời gian ở đó, nhưng sau đó cháu lại thấy vui mừng; dì biết mà, nếu cháu được gặp cô ấy suốt cả thời gian ở đó thì sẽ khó tạm

biệt cô ấy hơn so với việc chỉ được gặp một thời gian ngắn. Bây giờ có thể coi như cháu lại được gặp cô ấy rồi, vì cháu sắp được gặp chị của cô ấy.”

Phu nhân Chilton hít vào và cắn môi.

“Nhưng Pollyanna, cháu yêu, cháu không nên hy vọng rằng họ sẽ giống nhau đâu,” bà mạo hiểm nói.

“Vì sao ạ, họ là chị em mà dì Polly,” cô bé cãi lại, đôi mắt mở to. “Cháu nghĩ là chị em thì luôn giống nhau chứ. Ở Hội Phụ nữ có hai cặp chị em như vậy cơ. Một cặp là chị em sinh đôi, các cô ấy giống nhau đến mức dì không thể nào phân biệt được đâu là cô Peck, đâu là cô Jones cho đến khi trên mũi cô Jones mọc ra một cái mụn cóc, tất nhiên là sau đó bọn cháu phân biệt được vì bọn cháu luôn nhìn nốt mụn ấy đầu tiên. Một hôm, cô ấy cứ than phiền mãi việc mọi người gọi cô ấy là cô Peck, cháu bảo nếu họ nhìn vào chiếc mụn cóc giống cháu thì họ sẽ phân biệt được ngay. Nhưng cô ấy lại tỏ ra tức giận, ý cháu là không vui ấy ạ, cháu e là cô ấy không thích đi đầu đó dù cháu không hiểu là vì sao; theo cháu cô ấy phải vui mừng vì cô ấy có một điểm gì đó khiến mọi người nhận ra chứ, đặc biệt là khi cô ấy là Hội trưởng, cô ấy không thích việc mọi người không đối xử với cô ấy như đối với Hội trưởng - kiểu có chỗ ngồi đặc biệt, màn giới thiệu và sự chú ý đặc biệt tại các bữa ăn của nhà thờ ấy. Thế mà cô ấy lại không thích. Sau đó cháu nghe cô White nói với cô Rawson là cô Jones đã tìm mọi cách để loại bỏ cái mụn cóc, kể cả rắc muối lên đuôi chim^[1] nữa cơ đấy. Nhưng cháu lại chẳng thấy ích lợi gì cả. Dì Polly, rắc muối lên đuôi chim có làm mất mụn cóc trên mũi không ạ?”

“Tất nhiên là không rồi, cháu yêu! Sao cháu lại tiếp tục rồi, lại còn nói cả chuyện các cô Hội Phụ nữ nữa!”

“Thế ạ, dì Polly?” Cô bé rầu rĩ hỏi. “Chuyện đó có làm phiền dì không ạ? Cháu không cố ý làm phiền dì, dì Polly. Với cả, nếu chuyện các cô Hội Phụ nữ có khiến dì bị quấy rầy, thì dì cũng nên vui mừng ạ, bởi vì nếu giờ có nghĩ đến họ, chắc hẳn cháu cũng sẽ thấy vui mừng vì cháu không còn thuộc về các cô ấy nữa, mà cháu đã có dì ruột của riêng mình rồi. Dì có vui về chuyện đó không ạ, dì Polly?”

“Có, có, cháu yêu, dĩ nhiên là ta vui, dĩ nhiên là ta vui rồi,” phu nhân Chilton cười nói rồi đứng dậy rời khỏi phòng, rồi đột nhiên bà cảm thấy có lỗi vì thỉnh thoảng tính cách kỉnh cũ của bà lại cản trở niềm vui bất tận của Pollyanna.

Trong mấy ngày tiếp theo, trong khi những lá thư về việc Pollyanna sẽ tới Boston vào mùa đông này được trao đổi qua lại, Pollyanna đã tự mình chuẩn bị cho chuyến đi bằng một loạt lời tạm biệt tới những người bạn ở Beldingville.

Tất cả mọi người trong làng Vermont nhỏ bé này giờ đều đã biết Pollyanna, và hầu hết tất cả mọi người đều chơi trò chơi ấy cùng cô bé. Thỉnh thoảng có vài người không chơi chỉ vì họ không biết trò chơi vui mừng là gì. Và cứ thế Pollyanna mang tin tức mình sẽ tới Boston vào mùa đông này tới từng nhà, rồi những tiếng la hét ầm ĩ phản đối tăng dần lên, từ Nancy trong bếp riêng nhà dì Polly cho tới tòa nhà lớn trên đồi của chú John Pendleton.

Nancy không hề ngại ngùng mà nói với mọi người, ngoại trừ bà chủ, rằng chị thấy chuyến đi Boston này thật ngu ngốc, rằng chị sẽ rất vui nếu được đưa tiểu thư Pollyanna về nhà cô ở Corners, chị sẽ thật sự rất vui đấy; còn phu nhân Chilton muốn đi Đức đến bao giờ cũng được.

Trên ngọn đồi, John Pendleton cũng nói tương tự như vậy, chỉ có đi đâu

ông không ngại nói thẳng với phu nhân Chilton. Còn đối với Jimmy, cậu bé mười hai tuổi mà John Pendleton đưa về nhà mình vì Pollyanna muốn thế và cũng là cậu bé mà ông đã nhận nuôi bởi vì chính ông muốn thế; cậu cảm thấy giận dữ và cũng chẳng ngại gì không thể hiện ra ngoài.

“Cậu vừa mới về mà,” cậu trách móc Pollyanna, dùng giọng điệu của một cậu bé thường dùng để che giấu tình cảm của mình.

“Gì cơ, tớ ở đây từ tháng Ba năm ngoái rồi mà. Với lại tớ không định ở lại hẳn đó. Chỉ trong mùa đông này thôi.”

“Tớ không quan tâm. Cậu đã đi mất cả năm trời rồi, gần cả năm, nếu tớ biết cậu đã đi ngay như thế, chắc chắn là tớ đã không giúp chẳng cò với ban nhạc với cái gì đó nữa vào cái hôm cậu đang về từ Nhà an dưỡng ấy. [2]”

“Sao thế, Jimmy Bean!” Pollyanna giận dữ, bất bình trong ngạc nhiên. Sau đó, với cảm giác tổn thương lòng tự trọng, cô bé chỉ trích: “Chắc chắn là tớ không bảo cậu phải đón tớ với ban nhạc và các thứ. Mà cậu mắc hai lỗi trong câu nói vừa rồi. Cậu không nên nói ‘cậu đã’; và tớ nghĩ cậu dùng từ ‘cậu đang về’ là sai. Dù sao thì nghe nó cũng không đúng.”

“Ai mà thèm quan tâm chứ?”

Ánh mắt không đồng tình của Pollyanna càng rõ hơn.

“Cậu bảo với tớ là cậu quan tâm. Hè vừa rồi cậu bảo tớ nhắc cậu mỗi khi cậu nói sai, bởi vì chú Pendleton muốn cậu phải nói đúng ngữ pháp.”

“Nếu cậu mà lớn lên ở cái trại trẻ mồ côi mà chẳng có ai thèm quan tâm, ngoại trừ một đám bà già không có việc gì làm lúc nào cũng muốn dạy người khác nói đúng, có thể cậu sẽ nói “cậu đã” và cả một đồng thứ tệ hại nữa, Pollyanna Whittier ạ!”

“Sao thế hả Jimmy Bean!” Pollyanna làm ầm lên. “Các cô ở Hội Phụ nữ không phải là bà già, không có nhiều cô già lắm,” nó vội vàng sửa lại, thói quen nói sự thật theo đúng nghĩa đen của nó khiến nó nổi nóng, “và còn...”

“Ừ thì tớ cũng không phải là Jimmy Bean,” cậu bé hất cằm lên, nói chen vào.

“Cậu không phải gì cơ, Jimmy Be... Ý cậu là sao?” Nó gắng hỏi.

“Tớ đã được nhận nuôi, hợp pháp. Chú ấy đã định làm thế từ đầu rồi, chú ấy bảo thế, chỉ là chú ấy chưa làm xong thôi. Bây giờ thì đã hoàn tất thủ tục rồi. Tớ sẽ được gọi là ‘Jimmy Pendleton’ và tớ sẽ gọi chú ấy là dượng John, chỉ là tớ vẫn chưa quen, cho nên tớ vẫn chưa gọi chú ấy như thế.”

Cậu vẫn tức giận nói một cách bu ồm r ầu, tuy nhiên mọi dấu hiệu của sự bu ồm bực trên gương mặt cô gái nhỏ đầu đã biến mất khi lắng nghe cậu nói. Cô bé vỗ tay sung sướng.

“Ôi, thật tuyệt vời! Bây giờ thì cậu đã có người thân rồi người quan tâm đến cậu. Giờ cậu sẽ không phải giải thích chú ấy không phải họ hàng của cậu nữa, bởi vì hai người cùng họ rồi. Tớ mừng quá, mừng, mừng!”

Cậu bé bỗng đứng bật dậy khỏi bức tường đá mà hai đứa thường ng ồi rồi bỏ đi. Đôi má cậu nóng bừng, đôi mắt đẫm nước cay xè. Nhờ có Pollyanna mà cậu có mọi điều tuyệt vời này đến với cậu; cậu biết điều đó. Cũng chính vì Pollyanna mà giờ cậu mới nói...

Cậu tức giận đá văng viên đá nhỏ, rồi lại một viên. Cậu nghĩ những giọt nước mắt này sẽ cứ chảy mãi và lăn xuống má cậu. Cậu đá thêm một viên nữa, lại thêm một viên nữa; sau đó cậu nhặt viên đá thứ ba lên, lấy hết sức ném đi thật xa. Một phút sau, cậu đi trở về bức tường đá có Pollyanna

đang ng ấ.

“Tớ cá tớ có thể chạy tới chỗ cây thông kia trước cậu,” cậu nhẹ nhàng thách thức.

“Cá là cậu không thể,” Pollyanna hét lên, trườn xuống khỏi chỗ ng ấ.

Cuộc đua cuối cùng cũng không diễn ra, vì Pollyanna kịp nhớ ra chạy thật nhanh là một đi ầu quá mức xa xỉ với cô bé vào lúc đó. Nhưng đối với Jimmy, chuyện đó không quá quan trọng. Đôi má cậu không còn nóng nữa, đôi mắt thì không còn sợ ướt đ ắm nước mắt. Jimmy lại là chính cậu.

CHƯƠNG III

MỘT LIỀU POLLYANNA

Ngày mừng tám tháng Chín đang tới gần, cái ngày mà Pollyanna sẽ đến - đi đầu đó khiến phu nhân Ruth Carew càng lúc càng trở nên vô cùng căng thẳng. Một lần, cô từng tuyên bố hối hận rằng mình đã hứa nhận đứa bé, nhưng chỉ một lần thôi. Chưa đầy hai mươi tư tiếng sau khi nói ra lời hứa đó, cô viết thư cho em gái mình để thông báo rút lại thỏa thuận; nhưng Della trả lời rằng đã quá muộn vì cả cô và bác sĩ Ames đều đã gửi thư tới nhà Chilton.

Ngay sau đó là lá thư của Della thông báo rằng phu nhân Chilton đã đồng ý, bà ấy sẽ đến Boston trong mấy ngày tới để bàn bạc về việc đi học và các việc khác. Không thể làm gì khác ngoài trừ để cho mọi thứ diễn ra theo tự nhiên. Phu nhân Carew nhận ra đi đầu đó và chấp nhận mọi thứ với vẻ miễn cưỡng. Cô cố tỏ ra lịch sự khi Della và phu nhân Chilton xuất hiện, nhưng cô cũng lấy làm mừng vì thời gian gấp gáp khiến phu nhân Chilton chỉ ở lại trong thời gian ngắn để hoàn toàn tập trung vào công việc thu xếp cho chuyến đi.

Có lẽ cũng tốt khi cô bé Pollyanna sẽ đến muộn nhất là vào mừng Tám; bởi thời gian chờ đợi, thay vì giúp phu nhân Carew làm quen với sự sắp xuất hiện của thành viên mới trong gia đình, thì lại khiến cô phát điên về việc mà cô gọi là “sự khuất phục ngu xuẩn trước kế hoạch điên rồ của Della”.

Không phải Della không để ý đến thái độ của chị mình. Bên ngoài cô vẫn

tỏ ra kiên định nhưng bên trong cô lại đang lo ngại kết quả mình sẽ phải đón nhận; tuy nhiên cô vẫn giữ vững niềm tin vào Pollyanna, bởi thế nên cô dứt khoát chấp nhận đặt cược để cô bé bắt đầu trận chiến một mình mà không có sự giúp đỡ nào. Cô dự tính phu nhân Carew sẽ tới gặp mọi người tại nhà ga; ngay sau khi đã chào hỏi và giới thiệu xong xuôi, cô sẽ lấy cớ có hẹn để nhanh chóng rời đi trước. Thế thì phu nhân Carew sẽ chẳng còn mấy thời gian để soi xét trước khi kịp nhận ra rằng chỉ còn một mình mình với đứa trẻ.

“Ôi, nhưng mà Della này, Della, em không được... Chị không thể...” cô bối rối gọi với theo bóng dáng của cô em y tá.

Nhưng dù Della có nghe thấy, cô cũng không để ý. Đi đâu đó khiến phu nhân Carew vô cùng khó chịu và bức tức, cô quay lưng về phía đứa trẻ.

“Chao ôi, thật đáng tiếc! Cô ấy không nghe thấy phải không ạ?” Pollyanna lên tiếng, ánh mắt nó nuôi tiếc nhìn theo cô y tá. “Cháu cũng không muốn cô ấy đi một chút nào cả. Nhưng bây giờ cháu đã có cô rồi, đúng không ạ? Cháu mừng vì đi đâu đó.”

“Ừ, đúng, cháu có ta và ta có cháu,” cô trả lời, không được hòa nhã cho lắm. “Đi thôi, chúng ta đi lối này,” cô hướng về phía bên phải.

Pollyanna ngoan ngoãn đi theo và chạy lon ton về phía phu nhân Carew, họ đi xuyên qua nhà ga khổng lồ cô bé ngược nhìn lên một, hai lần với ánh mắt đầy lo âu vào khuôn mặt hoàn toàn không có bóng dáng nụ cười của người phụ nữ. Cuối cùng nó e dè nói.

“Cháu cho là có thể cô đã tưởng cháu là một đứa xinh xắn,” nó đánh liều nói với giọng bẽn lèn.

“Xinh... xinh xắn?” phu nhân Carew nhắc lại.

“Vâng ạ, với những lọn tóc uốn xoắn, cả những điểm khác nữa. Tất

nhiên là cô hẳn đã tự hỏi cháu trông như thế nào, cũng giống như cháu muốn biết cô trông như thế nào vậy. Chỉ là cháu biết cô sẽ rất xinh đẹp và tốt bụng, giống như em gái của cô. Cháu đã được một người tuyệt vời như cô ấy chăm sóc, cô lại chẳng có ai. Mà cháu lại chẳng xinh xắn tí nào vì đồng tàn nhang này; trong khi cô đang hy vọng có một cô bé xinh xắn mà lại gặp phải đứa như cháu thì đúng là không vui chút nào; và...”

“Vớ vẩn, đứa bé này!” phu nhân Carew cắt ngang, giọng hơi đánh lại. “Đi thôi, chúng ta sẽ đi lấy hòm đồ của cháu, rồi đi về nhà. Ta đã hy vọng là em gái ta sẽ đi cùng chúng ta; nhưng có lẽ con bé vẫn thấy không thích, dù chỉ một buổi tối hôm nay.”

Pollyanna cười và gật đầu.

“Cháu biết, nhưng có lẽ là cô ấy không thể. Chắc là có ai đó cần cô ấy. Có rất nhiều người cần cô ấy ở Nhà an dưỡng. Thật là phiền khi mà lúc nào mọi người cũng cần tới mình, đúng không ạ? Bởi vì nhiều khi mình cũng không thể dành thời gian cho bản thân mình nữa. Nhưng mà cô ấy có thể vui mừng vì đi đầu đó, vui mừng vì người khác cần mình, đúng không ạ?”

Không có tiếng trả lời. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời phu nhân Carew tự hỏi rằng liệu có ai trên thế giới này thực sự cần cô; không phải vì cô ước người ta cần mình, dĩ nhiên là vậy, cô bực tức tự nhủ với bản thân, rướn thẳng người dậy, rồi nhú mào nhìn xuống đứa trẻ đang đi bên cạnh cô.

Pollyanna không thấy cái nhú mào đó. Đôi mắt nó còn đang mãi nhìn chăm chăm vào đám đông vội vã trước mặt.

“Ôi chào! Nhiều người quá,” nó thốt lên vui vẻ. “Chỗ này bây giờ còn đông người hơn cả cái cái hũ cháu từng tới đây; nhưng cháu nhìn khắp

mọi nơi rồi mà vẫn chưa thấy những người cháu từng gặp. Tất nhiên là quý cô và em bé đó sống ở Honolulu; cho nên có lẽ họ không thể có mặt ở đây được; nhưng có một bé gái; Susie Smith; em ấy ở ngay tại Boston này. Có lẽ cô biết em ấy đó ạ. Cô có biết Susie Smith không ạ?”

“Không; ta không biết Susie Smith,” phu nhân Carew trả lời khô khan.

“Không ạ? Em ấy đáng yêu khủng khiếp, lại còn xinh nữa, con bé có tóc đen và xoăn ạ; giống kiểu tóc cháu ước mình sẽ có khi lên Thiên đàng ấy. Không sao ạ, có lẽ cháu sẽ tìm được em ấy để cô có thể gặp em ấy. Ôi chao! Chiếc ô tô thật là dễ thương! Chúng ta sẽ đi xe này ạ?” Pollyanna vỗ òa khi họ bước đến một chiếc xe hơi sang trọng bóng bẩy, cửa xe đã được tài xế mở ra sẵn.

Người tài xế cố gắng giấu đi nụ cười nhưng thất bại. Phu nhân Carew chỉ có thể đáp lại Pollyanna với cái vẻ mệt mỏi của một người coi “đi xe” thực chất chỉ là việc di chuyển từ một nơi phiền phức này đến một nơi phiền phức không kém khác.

“Ừ, chúng ta sẽ đi xe này.” Sau đó cô nói thêm với người tài xế đáng kính “Về nhà thôi, Perkins.”

“Ôi chao, xe này là của cô ạ?” Pollyanna hỏi khi nhận ra phong thái sở hữu rõ ràng trong cách hành xử rất bà chủ này. “Sao mà tuyệt vời thế! Chắc là cô phải giàu khủng khiếp, cực kỳ giàu luôn ý, hơn cả những người trải thảm ở khắp các phòng trong nhà và ăn kem vào các ngày chủ nhật, giống như gia đình White - một cô trong Hội Phụ nữ, cô biết đấy. (Chuyện là, cô cũng từng trong Hội Phụ nữ.) Cháu nghĩ họ giàu lắm nhưng bây giờ cháu đã biết giàu thực sự là phải có nhẫn kim cương, hũu gái và áo khoác lông, hàng ngày mặc váy vóc bằng lụa và nhung, với cả có ô tô nữa. Cô có tất cả những thứ đó chứ ạ?”

“Hả, ừ, có, chắc là ta có,” phu nhân Carew thú nhận, với một nụ cười yếu ớt.

“Thế thì cô là người giàu r ồi, chắc chắn luôn,” Pollyanna gật gù ra vẻ hiểu biết. “Dì Polly của cháu cũng có những thứ đó, ngoại trừ xe của dì là xe ngựa. Ôi chao! Nhưng cháu cũng thích đi những thứ thế này nữa,” Pollyanna hớn hở, khẽ nhún nhảy vui vẻ. “Cháu chưa từng đi ô tô bao giờ, trừ một lần ng ồi trên chiếc xe đâm vào cháu. Họ cho cháu vào xe sau khi đưa cháu ra khỏi cái g ầm xe; nhưng tất nhiên là cháu mê man không biết được gì hết nên cháu không thể cảm nhận nó. Từ lúc đó, cháu chưa từng được ng ồi ô tô lần nào cả. Dì Polly không thích ô tô. Dượng Tom thì thích, thậm chí dượng còn muốn có một chiếc. Dượng nói dượng nhất định phải mua một chiếc để phục vụ công việc. Dượng là bác sĩ, cô thấy đấy, tất cả các bác sĩ trong thành phố đều có ô tô cả. Cháu không biết vì sao lại thế. Nhưng dì Polly không thích. Dì ấy muốn dượng Tom làm những đi ều dượng thích, chỉ là dì ấy muốn dượng Tom làm những đi ều mà dì ấy muốn dượng Tom thích làm. Cô hiểu không ạ?”

Phu nhân Carew bật cười.

“Có, cháu ạ, ta nghĩ là ta hiểu,” cô e dè trả lời, mặc dù đôi mắt cô hơi có gì đó long lanh rất bất thường.

“Vâng ạ,” Pollyanna thở nhẹ hài lòng. “Cháu nghĩ là cô hiểu, mặc dù cháu nói nghe có hơi loạn. Mà, dì Polly nói dì ấy sẽ không ngại có một cái ô tô đến thế nếu dì ấy là người duy nhất trên thế giới có ô tô, để không có cái xe thứ hai nào có thể đâm vào dì ấy; nhưng mà... Ôi chao! Nhi ều nhà quá đi mất!” Pollyanna hét lên, nhìn xung quanh với đôi mắt kinh ngạc. “Chẳng lẽ mọi người không ngừng nghĩ sao ạ? Có bao nhiêu là nhà cho mọi người vào ở, dĩ nhiên là cháu đã nhìn thấy ở ga tàu r ồi, lại còn bao

nhiều nhà ở trên đường phố nữa. Và tất nhiên là có nhiều người hơn nữa, còn nhiều người để làm quen nữa. Cháu yêu con người. Cô cũng thế đúng không ạ?”

“Yêu con người sao!”

“Vâng, con người ấy ạ. Tất cả mọi người.”

“À, không, Pollyanna, ta không thể nói là ta yêu tất cả mọi người được,” phu nhân Carew lạnh lùng trả lời, đôi lông mày cau lại.

Đôi mắt phu nhân Carew mất đi vẻ long lanh của nó. Chúng chuyển sang vẻ ngờ vực đối với Pollyanna. Phu nhân Carew tự nói với bản thân mình: “Sắp đến bài thuyết giáo đầu tiên rằng mình có nhiệm vụ phải hòa đồng với mọi người; đúng kiểu của cô em Della.”

“Cô không yêu sao ạ? Còn cháu thì có,” Pollyanna thở dài. “Họ đều rất tốt bụng và đặc biệt. Ở khu dưới này chắc phải có nhiều người tốt bụng và đặc biệt hơn nữa. Ôi, cô không biết cháu vui mừng vì đã nhanh chóng đến đây thế nào đâu! Cháu đã biết vậy ngay từ lúc cháu biết cô là chị của cô Wetherby. Cháu yêu quý cô Wetherby, nên cháu biết cháu cũng sẽ yêu quý cô; tất nhiên là vì các cô giống nhau, hai cô là chị em mà, dù không phải là chị em sinh đôi như cô Jones và cô Peck, mà hai cô ấy cũng không giống nhau cho lắm bởi vì cái mụn cóc. Nhưng cháu là chắc là cô không hiểu ý cháu đâu nên cháu sẽ kể cho cô nghe.”

Thế là phu nhân Carew, dù đã phòng bị sẵn cho bài thuyết giáo về đạo đức xã hội, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và hơi có cảm giác thất bại khi lắng nghe câu chuyện về cái mụn cơm trên mũi của cô Peck, một người trong Hội Phụ nữ.

Lúc câu chuyện kết thúc cũng là lúc chiếc xe rẽ vào Đại lộ Commonwealth, Pollyanna bắt đầu chuyển sang trầm trồ về vẻ đẹp của

con đường vì “nó có một khoảng sân thênh thang vô cùng xinh đẹp chạy dọc ở giữa” và vì nó là con đường đẹp nhất, cô bé nói thế, “so với những con đường nhỏ xíu.”

“Chỉ là cháu nghĩ ai cũng sẽ muốn sống trên khu đất này mất,” nó đánh giá đầy hào hứng.

“Có khả năng lắm, nhưng chuyện đó rất khó,” phu nhân Carew hơi nhướn lông mày lên đáp lại.

Pollyanna nhần tưởng biểu cảm trên mặt cô vừa rồi là sự buồn bã vì nhà của cô không nằm trên Đại lộ xinh đẹp này, thế nên nó vội vàng chữa lời.

“Dạ, không, không phải đâu ạ,” con bé đồng tình. “Cháu không có ý nói mấy con đường hẹp hơn không đẹp,” nó nhanh nhẩu; “hơn nữa, cô cũng có thể vui mừng vì cô sẽ không phải đi xa khi muốn qua đường vay tạm quả trứng hay soda, và... Ôi, nhưng cô có sống ở đây không ạ?” Nó tự ngắt lời mình ngay khi chiếc xe đỗ lại trước cửa nhà Carew. “Cô sống ở đây ạ, cô Carew?”

“Gì cơ, đúng vậy, dĩ nhiên là ta sống ở đây,” cô trả lời, có vẻ hơi bực mình.

“Ôi, thật đáng mừng, mừng vì cô sống ở một nơi đẹp tuyệt thế này!” Cô bé con hơn hở nói, nhảy xuống vỉa hè và háo hức nhìn quanh. “Cô có mừng không ạ?”

Phu nhân Carew không trả lời. Cô bước xuống xe với đôi lông mày chau lại và đôi môi không hé nụ cười.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Pollyanna vội vàng sửa lời.

“Dĩ nhiên cháu không có ý nói tới kiểu vui mừng một cách ngạo mạn

đâu ạ,” nó giải thích, đôi mắt lo lắng quan sát vẻ mặt phu nhân Carew. “Có lẽ cô nghĩ cháu có ý như vậy, cũng giống như dì Polly từng nghĩ. Cháu không có ý nói tới kiểu vui mừng về những gì cô có mà người khác không có; mà là kiểu... khiến cô muốn hét lớn, gào lên và đập cửa ấy ạ, dù nó không được đúng đắn cho lắm,” nói xong nó khẽ nhún người lên xuống trên các ngón chân.

Người tài xế vội vàng quay lưng đi và tự làm mình bận rộn với cái xe. Phu nhân Carew vẫn chau mày và mím môi đi thẳng lên những bậc thềm đá.

“Đi nào, Pollyanna” là tất cả những gì cô nói, rất rõ ràng.

Năm ngày sau, Della Wetherby nhận được thư của chị mình, cô háo hức mở ra. Đây là bức thư đầu tiên kể từ khi Pollyanna tới Boston.

“Em gái thân yêu của chị,” phu nhân Carew viết. “Vì Chúa, Della, tại sao em không nói cho chị biết chị nên mong đợi gì từ đứa bé mà em cứ năn nỉ chị nhận về chăm sóc? Chị gần như phát điên rồi, và đơn giản là chị không thể cứ gửi trả nó lại được. Chị đã thử ba lần rồi, nhưng lần nào cũng vậy, mỗi khi chị chuẩn bị nói ra miệng, con bé lại chặn lại bằng việc nói cho chị biết thời gian nó đang ở đây thật vui sướng biết bao, nó mừng vì được đến đây như thế nào, chị đã tốt bụng thế nào khi cho nó ở đây cùng chị trong khi dì Polly của nó đi Đức. Vậy nên, làm sao chị có thể quay lại và nói, “Này, cháu làm ơn đi về nhà cháu đi được không; cô không thích cháu?” Đã vậy, đi đầu ngu ngốc nhất là, chị không tin chuyện chị không thích nó có thể đi vào đầu nó; hình như là chị cũng không thể làm nó hiểu đi đâu đó.

Dĩ nhiên, nếu con bé bắt đầu thuyết giáo và bắt chị phải biết ơn, chị sẽ đưa nó đi ngay lập tức. Chuyện đó chị đã nói với em rồi, từ đầu chị đã

không đồng ý chuyện đó. Sẽ không bao giờ đồng ý. Đã khoảng hai, ba lần chị nghĩ con bé định làm thế (ý chị là thuyết giáo), nhưng rồi cuối cùng con bé toàn kết thúc bằng những câu chuyện nực cười về những bà cô trong Hội Phụ nữ của nó; nên bài thuyết giáo đi sang một hướng khác may cho con bé, nếu như nó còn muốn ở lại.

Nhưng mà Della, thật sự là con bé không thể chịu nổi. Nghe này. Đầu tiên con bé vô cùng thích thú với ngôi nhà. Ngày đầu con bé tới đây, nó đã nài nỉ chị mở cửa từng phòng một; nó vẫn không thỏa mãn cho đến khi từng cái rèm trong căn nhà được kéo hết lên, để nó có thể nhìn thấy ‘toàn bộ những thứ đẹp đẽ’ mà con bé nói là còn đẹp hơn cả đồ trong nhà ông John Pendleton, một người nào đó ở Beldingsville, chị nghĩ thế. Chị còn tìm hiểu được là anh ta không phải người của Hội Phụ nữ.

Rồi cứ làm như khiến chị đi hết phòng này sang phòng khác còn chưa đủ (cứ như chị là người hướng dẫn riêng vậy), con bé phát hiện ra cái áo choàng vải satinh mặc buổi tối mà chị đã không mặc nhiều năm nay rồi van vỉ chị mặc vào. Thế rồi chị cũng phải mặc - vì sao nào, đến chị còn không tưởng tượng nổi, cuối cùng chị phát hiện mình hoàn toàn vô vọng trong tay con bé.

Đó mới chỉ là bắt đầu thôi. Rồi nó nài nỉ chị cho xem tất cả những thứ chị có, nó cũng vô cùng hài hước với những câu chuyện về chiếc rương từ thiện, nơi mà nó có thể ‘lấy đồ mặc’, khiến chị phải cười, dù chị gần như phát khóc khi nghĩ đến những thứ tồi tàn mà đứa trẻ nghèo rớt dẻ đã phải mặc. Dĩ nhiên là áo choàng rồi thì sẽ đến đồ trang sức, con bé cứ rồi rít về vài ba chiếc nhẫn của chị đến mức chị đã ngu ngốc mở cả két ra để nhìn nó rớt trông mắt khi ngó vào bên trong. Della ạ, chị nghĩ con bé phát điên lên. Nó đeo lên người chị từng chiếc nhẫn, cái trâm, vòng tay và vòng cổ

mà chị có, khăng khăng đòi cài chặt cả hai cái miện gắn kim cương vào tóc chị (khi nó phát hiện ra chúng là cái gì), cho đến khi chị ngẩng đầu đó, trên người đầy ngọc trai, kim cương và bích ngọc giống như một nữ thần ngoại lai trong một ngôi đền Ấn Độ vậy. Đặc biệt là khi đứa trẻ kì lạ đó nhảy vòng vòng quanh chị, vỗ tay rồi hô lên, ‘Ôi chao, đẹp quá đi mất, đẹp quá đi mất! Cháu chỉ muốn treo cô lên cửa sổ thôi, cô sẽ thành cái lăng kính tuyệt đẹp!’

Chị đang định hỏi ý con bé là gì thì nó bỗng ngẩng đầu thụp xuống mặt đất và bắt đầu khóc. Em nghĩ là con bé khóc vì cái gì? Bởi vì nó mừng là nó có đôi mắt để nhìn! Em nghĩ thế nào về điều ấy?

Dĩ nhiên đó không phải là tất cả. Mới chỉ là bắt đầu thôi. Pollyanna mới ở đây được bốn ngày mà nó đã mê hoặc tất cả mọi người. Con bé đã liệt vào danh sách bạn bè của nó từ người quét dọn, cảnh sát tuần tra, thằng bé giao báo và khỏi phải nói tới những người làm trong nhà chị. Hình như họ đều bị con bé bỏ bùa, tất cả mọi người. Nhưng em làm ơn đừng nghĩ có cả *chị* trong đó, không đâu. Nếu không phải chị buộc phải giữ lời hứa với em là giữ con bé ở lại đây trong mùa đông này thì chị đã gửi trả con bé cho em rồi. Để con bé khiến chị quên Jamie và nỗi đau của chị, đó là điều không thể. Con bé chỉ càng khiến chị cảm thấy mất mát hơn thôi, bởi vì bên cạnh chị không phải là Jamie. Nhưng như chị đã nói, chị sẽ giữ nó cho tới lúc nó bắt đầu thuyết giáo. Khi ấy nó sẽ bị trả về với em. Còn bây giờ thì con bé vẫn chưa làm thế.

Người chị yêu quý nhưng đang quản trí của em,

RUTH.”

“Hắn là ‘vẫn chưa thuyết giáo’!” Della Wetherby cười khúc khích một mình, cô gấp lá thư dày đặc chữ của chị mình lại. “Ôi, Ruth ơi là Ruth!

Chị đã thừa nhận rằng mình chịu đi mở cửa từng phòng, kéo từng cái rèm, mặc lên mình bộ satanh và đeo lên người bộ trang sức trong khi Pollyanna ở đó còn chưa được đến một tuần. Thế nhưng con bé còn chưa thuyết giáo... Ôi, con bé còn chưa thuyết giáo!”

CHƯƠNG IV

TRÒ CHƠI VÀ PHU NHÂN CAREW

Boston đối với Pollyanna là một trải nghiệm mới mẻ; còn Pollyanna đối với Boston - đúng hơn là một phần của nó có đặc quyền được biết cô bé - rõ ràng cũng là một trải nghiệm vô cùng mới.

Pollyanna nói nó rất thích Boston nhưng nó ước rằng thành phố này không rộng lớn như thế.

“Cô biết không,” nó giải thích rất nghiêm túc cho phu nhân Carew, vào cái ngày hôm sau, sau khi nó đến, “cháu muốn nhìn và biết tất cả mọi thứ, nhưng cháu không thể. Nó giống như bữa tiệc ở công ty của dì Polly vậy, có quá nhiều thứ để ăn, ý cháu là để nhìn... đến mức cô không thể ăn nổi, ý cháu là nhìn, bất cứ thứ gì, bởi vì cô đang bận nghĩ xem nên ăn cái gì, ý cháu là nhìn cái gì ạ.”

“Dĩ nhiên cô có thể vui mừng vì có rất nhiều thứ,” Pollyanna nói tiếp sau khi lấy hơi, “bởi có nhiều bất cứ thứ gì cũng tốt cả, - ý cháu là những thứ tốt đẹp, dĩ nhiên không phải là tang lễ với thuốc thang rồi ạ! Nhưng đồng thời cháu không thể không ước rằng những bữa tiệc của công ty dì Polly có thể kéo dài thêm mấy ngày dù nó chẳng có bánh nướng bánh ngọt gì cả ạ; ở Boston cháu cũng thấy như thế. Cháu ước cháu có thể mang một phần của Boston về nhà cháu ở Beldingsville để cháu có một thứ mới mẻ vào mùa hè này. Nhưng dĩ nhiên là cháu không thể rồi. Thành phố đâu có giống một chiếc bánh kem cơ chứ; với cả, kể cả là bánh thì cũng không thể giữ nó mãi được. Cháu đã thử rồi, nó khô cứng lại, đặc biệt là phần kem.

Cháu cho là thời gian để phết kem cũng như tận hưởng sự vui vẻ là vào những chuyến đi; vì thế cháu muốn nhìn thấy mọi thứ có thể khi cháu ở đây.”

Không giống như người khác quan sát thế giới từ điểm xa nhất, Pollyanna bắt đầu việc “nhìn ngắm Boston” bằng cách khám phá kĩ càng những gì đang có ngay xung quanh nó - căn hộ xinh đẹp trên đại lộ Commonwealth mà hiện nay đang là nhà của nó. Riêng chuyện này cùng với việc học tập của nó cũng đã chiếm hết toàn bộ thời gian và sự chú ý của nó trong vài ngày.

Có rất nhiều thứ để nhìn ngắm và rất nhiều thứ để học hỏi; tất cả đều thật kỳ diệu và đẹp đẽ, từ những chiếc nút bé xíu trên tường khiến những căn phòng sáng trưng, cho đến phòng khiêu vũ rộng rãi mà yên tĩnh treo đầy gương và tranh xung quanh. Còn có rất nhiều còn người thú vị để làm quen nữa, ngoài phu nhân Carew ra còn có Mary, người phụ trách quét dọn phòng vẽ, ra mở cửa và đưa đón Pollyanna đi học mỗi ngày; Bridget, người sống và nấu ăn tại phòng bếp; Jennie, phụ trách phục vụ bàn ăn, còn cả Perkins là tài xế lái ô tô. Tất cả mọi người đều rất thú vị và khác biệt!

Pollyanna đến đây vào ngày thứ Hai, vậy nên nó đã ở đó gần một tuần trước ngày Chủ nhật đầu tiên. Nó đi xuống cầu thang với gương mặt vui vẻ.

“Cháu yêu những ngày Chủ nhật,” nó vui vẻ nói.

“Vậy à?” Giọng phu nhân Carew mang sự uể oải của một người chẳng thích bất cứ ngày nào hết.

“Vâng, vì những ngày này có thể đi lễ nhà thờ và trường đạo. Cô thích cái nào nhất, nhà thờ hay trường đạo ạ?”

“À, thật ra là ta...” phu nhân Carew nói, cô là một người hiếm khi đi

nhà thờ và chẳng bao giờ đến trường đạo.

“Khó nói lắm sao ạ?” Pollyanna xen vào với đôi mắt sáng nhưng nghiêm túc. “*Cháu* thì thích nhà thờ nhất vì cha cháu. Cha cháu là một Cha xứ, bây giờ dĩ nhiên cha đang ở trên Thiên đàng cùng mẹ và những người khác, nhưng cháu thường cố tưởng tượng rằng cha đang ở dưới này, rất nhiều lần rồi ạ; việc tưởng tượng dễ dàng hơn khi ở nhà thờ, trong khi Đức cha đang giảng đạo. Cháu nhắm mắt và tưởng tượng rằng cha cháu đang đứng ở đó; nó khá hiệu quả. Cháu mừng vì chúng ta có thể tưởng tượng, cô có mừng không ạ?”

“Ta cũng không chắc lắm, Pollyanna.”

“Ồ, nhưng thử nghĩ xem những tưởng tượng của chúng ta đẹp hơn hiện thực bao nhiêu; dĩ nhiên, của cô thì khác ạ, bởi vì hiện thực của cô đã quá đẹp rồi.” Phu nhân Carew tức giận chuẩn bị nói nhưng Pollyanna đã nhanh hơn. “Hiện thực của cháu bây giờ cũng tốt đẹp hơn ngày xưa rất nhiều. Toàn bộ thời gian khi cháu bị ốm, chân cháu không đi được, cháu chỉ còn cách để trí tưởng tượng bay xa nhất có thể. Dĩ nhiên bây giờ cháu vẫn rất hay tưởng tượng về cha cháu và những đi đâu khác. Vậy nên hôm nay cháu sẽ chỉ tưởng tượng rằng cha đang đứng giảng kinh. Mấy giờ chúng ta đi ạ?”

“Đi?”

“Ý cháu là đến nhà thờ ạ.”

“Nhưng, Pollyanna à, ta không... Ta không định...” Phu nhân Carew hắng giọng và cố nói lại một lần nữa rằng cô không có ý định đi nhà thờ một tí nào; rằng cô hầu như không đi mấy. Nhưng trước gương mặt bé nhỏ đầy tự tin và đôi mắt vui vẻ của Pollyanna, cô không thể làm vậy được.

“Vậy, ta nghĩ... khoảng mười giờ mười lăm, nếu chúng ta đi bộ,” cô

nói, gần như gắt gỏng. “Chỉ có một đoạn ngắn thôi.”

Cứ như thế, vào một sáng tháng Chín đẹp trời, phu nhân Carew lần đầu tiên trong nhiều tháng xuất hiện tại khu vực dành riêng cho gia đình Carew trong nhà thờ sang trọng và tao nhã mà cô đã từng đến khi còn là một bé gái, cũng là nhà thờ cô vẫn đang đổ tiền vào hỗ trợ.

Đối với Pollyanna, phúc lợi vào sáng Chủ nhật hôm đó là một sự vui vẻ ngạc nhiên. Những âm thanh kì diệu của dàn hợp xướng nhà thờ, những tia sáng bạc xuyên qua ô cửa sổ kính màu, giọng nói truyền cảm của Cha xứ và bầu không khí trang nghiêm của buổi lễ khiến nó ngây ngất đến lặng thinh. Mãi đến khi gần về đến nhà, nó mới nói rất nhiệt tình:

“Ôi, cô Carew, cháu vừa mới nghĩ là cháu rất mừng vì chúng ta có thể sống ngày nào hay ngày đấy!”

Phu nhân Carew nhú mày và lạnh lùng nhìn xuống. Phu nhân Carew không có nhã hứng nghe thuyết giáo. Vừa rồi cô đã phải chịu đựng nghe Cha xứ giảng đạo, cô tức giận tự nhủ, thế nên cô sẽ không nghe con nhóc con này giảng đạo nữa đâu. Hơn nữa, cái giáo đi đầu “sống ngày nào hay ngày đấy” là một học thuyết vô cùng yêu thích của Della. Lúc nào Della cũng nói: “Chị chỉ cần sống một phút thả mình thôi, Ruth, ai cũng có thể chịu đựng bất cứ đi đâu gì trong một phút!”

“Vậy sao?” Phu nhân Carew trả lời cụt lủn.

“Vâng. Cháu sẽ chỉ nghĩ đến việc cháu sẽ làm gì nếu cháu phải sống cùng một lúc ngày hôm qua, ngày hôm nay và ngày mai,” Pollyanna thở phào. “Còn có bao nhiêu thứ tuyệt vời, cô ạ. Nhưng cháu đã có ngày hôm qua, bây giờ cháu đang sống ngày hôm nay và cháu còn có một ngày mai đang tới nữa, rồi cả ngày Chủ nhật tới nữa. Thực sự thì, cô Carew ạ, nếu hôm nay không phải là ngày Chủ nhật và cháu đang đứng tại một khu phố

xinh đẹp yên tĩnh, cháu sẽ nhảy múa và hét lên thật lớn. Cháu không thể nhịn nổi. Nhưng hôm nay lại là Chủ nhật, cho nên cháu sẽ phải đợi đến khi về tới nhà rồi hát một bài thánh ca tươi vui nhất cháu có thể nghĩ ra. Bài thánh ca nào tươi vui nhất hả cô? Cô có biết không ạ, cô Carew?”

“Không, ta không biết,” phu nhân Carew trả lời yếu ớt, trông giống như thể là cô đang tìm thứ gì đó mà mình đã đánh mất. Đối với một người phụ nữ tưởng rằng người ta sẽ bảo mình chỉ cần chịu đựng một ngày trong một lần vì mọi thứ quá tồi tệ, thật là dễ chịu hơn nhiều khi có người bảo rằng thật may mắn vì cô có thể dần sống qua từng ngày bởi vì mọi thứ đều tốt đẹp!

Vào sáng thứ Hai ngày hôm sau, lần đầu tiên Pollyanna tới trường một mình. Bây giờ nó đã nhớ rõ đường rồi, nó chỉ cần đi bộ một quãng khá ngắn thôi. Pollyanna rất thích trường của mình. Đây là một ngôi trường tư thục nhỏ dành cho nữ sinh, theo một hướng nào đó thì đây là một trải nghiệm mới, còn Pollyanna thì đã luôn thích những trải nghiệm mới.

Trong khi đó, phu nhân Carew lại không hề như vậy, nhưng gần đây cô lại gặp khá nhiều những trải nghiệm như thế. Đối với một người đang chán ngán mọi thứ, mối quan hệ quá thân thiết với một người luôn cảm thấy mọi thứ đều mới mẻ và đáng mừng thì phải nói là phiền phức, ít ra là vậy. Phu nhân Carew thấy còn hơn cả phiền. Cô phát cáu. Bản thân cô cũng phải công nhận rằng nếu có người hỏi lý do cô phát cáu, nguyên nhân duy nhất cô có thể nói là “Vì Pollyanna cái gì cũng mừng được”, dù phu nhân Carew không thích mang cái lý do này ra trả lời.

Trong bức thư gửi Della, phu nhân Carew đã viết về cảm giác khó chịu với từ “mừng” của mình, rằng thỉnh thoảng cô ước mình không bao giờ phải nghe từ đó nữa. Cô vẫn thừa nhận rằng Pollyanna vẫn chưa thuyết

giảng, rằng con bé chưa từng một lần muốn cô thử chơi trò chơi của nó. Việc cô bé đó làm là lúc nào cũng cho sự vui mừng của phu nhân Carew là một điều hiển nhiên, mà đối với một người không bao giờ vui mừng thì điều đó thật sự rất phát bực.

Trong tuần thứ hai Pollyanna ở đó, phu nhân Carew cảm thấy phiền phức đến nỗi muốn nổi cáu. Nguyên nhân trực tiếp chính là câu chuyện đầy hào hứng của Pollyanna về một người trong Hội Phụ nữ.

“Cô ấy đang chơi một trò chơi, cô Carew ạ. Nhưng chắc là cô không biết đó là trò gì đâu. Để cháu kể cho cô nghe. Đó là một trò chơi rất dễ thương.”

Phu nhân Carew giơ một tay lên.

“Không cần đâu, Pollyanna,” cô phản ứng. “Ta biết hết về trò chơi đó rồi. Em gái ta đã nói cho ta nghe, và... và ta phải nói rằng ta không quan tâm đến nó.”

“Dạ, không phải đâu, cô Carew!” Pollyanna nhanh chóng kêu lên đầy hối lỗi. “Ý cháu không phải bảo cô chơi trò đó. Dĩ nhiên là cô không thể chơi trò đó rồi ạ!”

“Ta không thể chơi sao!” Phu nhân Carew thốt lên, cô luôn cho rằng mình sẽ không chơi trò chơi ngu ngốc đó, chứ không phải là không thể chơi nó.

“Dạ, cô không thấy sao ạ?” Pollyanna cười vui vẻ. “Trò chơi là tìm một điều gì đó trong mọi chuyện để vui mừng về nó. Còn cô, cô thậm chí còn không thể bắt đầu tìm được, vì xung quanh cô toàn là những điều đáng vui mừng. Cho nên nó không thể trở thành trò chơi của cô được! Cô không thấy vậy ạ?”

Phu nhân Carew giận đỏ cả mặt. Trong cơn tức giận, cô đã nói cả những

điều bản thân cô không có ý định nói.

“À, không, Pollyanna, ta nghĩ là không!” Cô lạnh lùng phủ nhận. “Như cháu thấy, ta chẳng thấy có gì để mà vui mừng cả.”

Trong một thoáng, Pollyanna trống rỗng nhìn cô. Rồi nó trở nên vô cùng kinh ngạc.

“Vì sao vậy ạ, cô Carew!” nó thì thào.

“Thì, có gì để ta vui mừng?” Người phụ nữ hỏi, lúc này hẳn cô đã quên rằng cô không bao giờ chấp nhận việc bị Pollyanna “thuyết giáo.”

“Trời, mọi thứ ạ,” Pollyanna yếu ớt nói, nó vẫn đang trong tình trạng không thể tin nổi. “Cô có một ngôi nhà rất đẹp.”

“Chỉ là một chỗ để ăn và ngủ, còn ta không muốn ăn và ngủ.”

“Nhưng nó có bao nhiêu là thứ đẹp để ạ,” Pollyanna ngập ngừng.

“Ta chán ghét chúng.”

“Ô tô của cô có thể đưa cô đến những nơi cô muốn.”

“Ta chẳng muốn đi đâu cả.”

Pollyanna há hốc kinh ngạc.

“Cô Carew, còn những người và những thứ khác cô có thể thấy nữa.”

“Ta không có hứng thú với những chuyện đó, Pollyanna.”

Một lần nữa Pollyanna lại điếng người vì kinh ngạc. Gương mặt nó ngày càng trở nên phiền muộn.

“Nhưng cô Carew, cháu không hiểu,” nó nài nỉ. “Lúc nào cũng có những chuyện t ỉ t ẻ để cho mọi người tiếp tục trò chơi, chuyện càng t ỉ t ẻ sẽ càng vui khi tìm ra những điều để vui mừng ạ. Nhưng nếu không có chuyện gì xấu cả, cháu không biết phải chơi trò chơi thế nào.”

Một lúc lâu không có câu trả lời. Phu nhân Carew ng ồi xuống, mắt

hướng ra cửa sổ. Dần dần, vẻ tức giận trên gương mặt cô dần chuyển sang một nỗi buồn vô vọng. Cô chầm chậm quay lại rồi nói:

“Pollyanna, ta từng nghĩ sẽ không nói với cháu chuyện này; nhưng ta vừa quyết định sẽ nói cho cháu biết. Ta sẽ kể cháu nghe tại sao không có thứ gì có thể khiến ta vui mừng.” Rồi cô kể câu chuyện về Jamie, cậu bé bốn tuổi của cô tám năm trước đã bước sang một thế giới khác, để lại cánh cửa đóng sập trước mắt cô.

“Cô chưa từng gặp lại bạn ấy ở đâu ạ?” Pollyanna đáp ứng, đôi mắt ươn ướt sau khi nghe hết câu chuyện.

“Chưa từng.”

“Nhưng chúng ta sẽ tìm ra bạn ấy, cô Carew. Cháu chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra bạn ấy.”

Phu nhân Carew lắc đầu buồn bã.

“Nhưng ta không thể. Ta đã tìm khắp nơi rồi, kể cả ở nước ngoài.”

“Nhưng bạn ấy phải ở đâu đó chứ ạ.”

“Có thể thằng bé đã chết, Pollyanna ạ.”

Pollyanna òa khóc.

“Ôi, không, cô Carew. Cô đừng nói thế! Cô hãy nghĩ bạn ấy còn sống. Chúng ta có thể làm vậy, thế sẽ có ích đấy ạ; khi chúng ta nghĩ bạn ấy còn sống chúng ta cũng có thể nghĩ rằng mình sẽ tìm ra bạn ấy. Chuyện đó sẽ cực kỳ hiệu quả đấy ạ.”

“Nhưng ta e là thằng bé đã chết, Pollyanna ạ,” phu nhân Carew ghen ngào.

“Cô vẫn chưa biết chắc chắn đúng không ạ?” Cô bé lo âu van nài.

“K... không.”

“Vậy thì đó chỉ là suy nghĩ thôi ạ,” Pollyanna tiếp tục, giọng chắc nịch. “Nếu cô có thể nghĩ rằng bạn ấy đã chết, cô cũng có thể nghĩ bạn ấy vẫn còn sống, làm như thế sẽ tốt hơn rất nhiều ạ. Cô không thấy thế sao ạ? Rồi một ngày nào đó, cháu chắc chắn cô sẽ tìm ra bạn ấy. Đây, cô Carew, bây giờ cô có thể chơi trò chơi này rồi! Cô có thể nghĩ về Jamie để chơi. Cô có thể vui mừng mỗi ngày, vì mỗi ngày trôi qua lại đưa cô đến gần thời điểm sẽ tìm thấy bạn ấy hơn một ngày. Đúng không ạ?”

Nhưng phu nhân Carew không thấy “đúng” ở đâu cả. Cô đứng lên ủ rũ rồi nói:

“Không, không, cô bé! Cháu không hiểu, cháu không hiểu đâu. Bây giờ cháu đi đi, xin cháu, đọc sách hoặc làm gì mà cháu thích ấy. Ta đau đầu quá, ta cần nằm nghỉ một lát.”

Còn Pollyanna, nó đành lặng lẽ rời khỏi phòng với vẻ mặt nặng nề và bối rối.

CHƯƠNG V

POLLYANNA ĐI DẠO

Vào chiều ngày thứ Bảy thứ hai, Pollyanna đã có một cuộc đi dạo đáng nhớ. Trước đây Pollyanna chưa từng đi dạo một mình trừ khi đi học. Phu nhân Carew chưa từng nghĩ nó muốn tự mình khám phá các con phố ở Boston, nên cô cũng chưa từng ngăn cấm chuyện đó. Ngay từ đầu ở Beldingsville, Pollyanna đã phát hiện ra trò tiêu khiển chủ yếu của mình khi đi tản dạo là lang thang trên các con đường làng cũ để tìm kiếm những người bạn mới và những cuộc phiêu lưu mới.

Vào buổi chiều thứ Bảy đặc biệt này, phu nhân Carew đã nói như cô vẫn thường nói: “Ra kia đi, cô bé, cháu làm ơn đi đi. Cháu cứ đi đâu cháu thích và làm gì cháu muốn, chỉ cần, làm ơn, hôm nay cháu đừng hỏi ta thêm gì cả!”

Cho tới bây giờ, khi chỉ còn một mình, Pollyanna luôn tự tìm thấy cho mình rất nhiều thứ để tiêu khiển trong không gian bốn bức tường của ngôi nhà; nếu có thất bại vì quá nhát nhẽo, nó vẫn còn Mary, Jennie, Bridget và Perkins. Nhưng hôm nay, Mary thì bị đau đầu, Jennie đang may mũ mới, Bridget thì đang nướng bánh táo, còn Perkins thì chẳng thấy đâu cả. Hơn nữa hôm nay là một ngày tháng Chín đẹp trời, chẳng có thứ gì trong ngôi nhà này có thể lôi cuốn nó hơn ánh mặt trời rực rỡ và bầu không khí êm dịu ngoài kia. Vậy nên Pollyanna đã ra ngoài và ng ồi trên thềm cửa.

Nó ng ồi đó một lúc, nhìn những người đàn ông, phụ nữ và trẻ em ăn mặc thật diện, bước rất nhanh ngang qua ngôi nhà, hoặc nhàn nhã tản bộ

trên phần đường đi bộ mở rộng dọc theo đại lộ. Rồi nó đứng dậy, bước xuống bậc thềm và đứng nhìn hết phải rồi qua trái.

Pollyanna đã quyết định rằng nó cũng phải đi dạo. Hôm nay là một ngày đẹp trời để đi dạo, mà chưa một lần nào nó đã từng đi dạo thật sự. Đi bộ từ nhà tới trường và ngược lại thì không tính. Cho nên hôm nay nó sẽ đi dạo. Cô Carew không để ý mà. Chẳng phải cô bảo nó cứ làm gì nó thích miễn là nó không hỏi han gì thêm sao? Nó lại còn cả một buổi chiều. Thử nghĩ xem, nó sẽ nhìn thấy biết bao nhiêu thứ trong cả buổi chiều hôm nay! Đã vậy thời tiết hôm nay lại tuyệt đẹp. Nó sẽ đi hướng này! Nó xoay tròn một cái và nhảy chân sáo rất vui vẻ, Pollyanna quay lại và hồn nhiên bước xuống đại lộ.

Pollyanna nhìn vào mắt những người nó gặp và nở nụ cười rất vui vẻ. Nó thất vọng, nhưng không chút ngạc nhiên vì nó không nhận được nụ cười đáp lại nào. Nó đã quen bị như thế ở Boston. Nó vẫn cười với hy vọng rằng: một lúc nào đó, sẽ có một người cười lại với nó.

Nhà phu nhân Carew ở ngay đầu đại lộ Commonwealth, nên chẳng mấy mà Pollyanna đến ngã tư ở mé đường bên phải. Bên kia con phố là một sắc thu rực rỡ, đối với Pollyanna đó là cái “sân vườn” đẹp nhất mà nó từng thấy: Vườn hoa công cộng Boston.

Trong một thoáng, Pollyanna e ngại, mắt nó dán chặt vào vẻ đẹp choáng ngợp trước mắt. Nó chắc chắn đó là khu đất tư nhân của một quý ông, quý bà giàu có nào đó. Có một lần, nó đã được bác sĩ Ames ở Nhà an dưỡng đưa tới thăm một quý bà đang sống trong một ngôi nhà tuyệt đẹp xung quanh là đường đi bộ, cây cỏ và những thảm hoa như vậy.

Bây giờ Pollyanna đang rất muốn đi sang đường và tản bộ trong khu đất này, nhưng nó không biết nó có được phép làm thế không. Để chắc

chấn, nó nhìn thấy có người đang đi lại trong đó; nhưng dĩ nhiên họ cũng có thể là khách khứa được mời đến. Sau khi nhìn thấy hai người phụ nữ, một người đàn ông và một bé gái bước qua cánh cổng rất tự nhiên và rảo bước trên lối vào, Pollyanna kết luận rằng chắc nó cũng có thể đi vào. Thấy cơ hội, nó nhanh chóng qua đường và đi vào Khu vườn.

Khu vườn khi nhìn gần đẹp hơn rất nhiều so với lúc nhìn từ xa. Chim chóc hót líu lo trên đầu, một chú sóc đang nhảy nhót phía trước nó. Trên những hàng ghế là những người đàn ông, những người phụ nữ và cả trẻ em đang ngồi. Phía sau những hàng cây là ánh mặt trời lấp lánh phản chiếu trên mặt nước; đâu đó vang lên tiếng trẻ con cười đùa và cả tiếng nhạc nữa.

Một lần nữa Pollyanna lại dè dặt; rồi nó hơi bẽn lèn lại gần một quý cô ăn vận phóng khoáng đang đi lại gần nó.

“Xin lỗi cho cháu hỏi, đây là một bữa tiệc ạ?” nó hỏi.

Người phụ nữ nhìn chăm chăm nó.

“Bữa tiệc sao!” Cô ngạc nhiên nhắc lại.

“Vâng ạ. Cháu muốn hỏi cháu được phép ở lại đây không ạ?”

“Được phép ở lại? Dĩ nhiên là được rồi. Tất cả mọi người đều được!” Người phụ nữ khẳng định.

“Ôi, thế là được ạ. Cháu mừng vì mình đã đến đây,” Pollyanna sung sướng.

Người phụ nữ trẻ không nói gì thêm; nhưng cô quay lại nhìn Pollyanna với ánh mắt vẫn mang vẻ kinh ngạc rồi vội vã rời đi.

Pollyanna hoàn toàn không ngạc nhiên trước việc người chủ của nơi đẹp đẽ này lại có thể hào phóng đến mức tổ chức tiệc cho tất cả mọi

người, nó tiếp tục đi. Tại khúc rẽ nó nhìn thấy một bé gái và một chiếc xe đẩy em bé. Nó dừng lại với một tiếng thốt mừng rỡ, nhưng nó chưa kịp nói một chữ nào thì có một người phụ nữ trẻ vội vã đi tới, giọng nói mang vẻ rất không hài lòng; người phụ nữ trẻ nắm lấy tay bé gái và khắt khe nói:

“Lại đây, Gladys, Gladys, đi với mẹ nào. Mẹ đã bảo con không được nói chuyện với những đứa trẻ lạ rồi mà?”

“Cháu không phải là một đứa trẻ lạ,” Pollyanna vội vàng giải thích. “Cháu đang sống ở Boston, và...” Nhưng người phụ nữ trẻ và cô bé gái cùng với chiếc xe đẩy em bé đã bỏ đi rất xa; Pollyanna khẽ thở dài và lùi lại. Nó đứng yên lặng một lát, vô cùng thất vọng; sau đó nó lại hiên ngang ngẩng mặt và đi tiếp.

“Dù sao thì mình cũng mừng vì việc đó,” nó gật đầu tự nhủ, “Có lẽ bây giờ mình sẽ gặp được người khác tốt hơn, có lẽ là Susie Smith, hay Jamie nhà cô Carew. Dù sao, mình có thể tưởng tượng rằng mình sẽ thấy họ; còn nếu mình không thấy họ thì mình có thể tìm thấy người khác!”. Nó nói rồi đưa đôi mắt đắm chiêu nhìn những con người đang bận rộn xung quanh mình.

Không thể phủ nhận Pollyanna khá cô độc. Nó được cha và Hội Phụ nữ nuôi nấng ở một thị trấn nhỏ miền Tây, nó đã đếm từng ngôi nhà trong ngôi làng nó ở, kết bạn với từng người đàn ông, từng người phụ nữ và từng đứa trẻ. Khi đến nhà dì ở Vermont lúc nó mười một tuổi, nó đã vội vã cho rằng điểm khác biệt duy nhất là sẽ có những ngôi nhà và người bạn mới, thế nên lại càng đáng mừng bởi vì tất cả đều “mới mẻ” - mà Pollyanna luôn yêu những thứ “mới mẻ” và những con người “mới mẻ”! Niềm vui thú đầu tiên và mãi mãi của nó ở Beldingsville là những lần ngao du vào thị trấn và những cuộc viếng thăm những người bạn mới của

nó. Âu cũng là tự nhiên khi mà mới thấy nơi đây, Pollyanna đã thấy Boston có vẻ hứa hẹn sẽ còn vui thú hơn nữa.

Tuy nhiên Pollyanna cũng phải thừa nhận rằng nó hơi thất vọng; nó đã ở đây gần hai tuần rồi mà vẫn chưa quen một ai sống ở bên kia phố hay thậm chí là ở nhà bên cạnh. Khó hiểu hơn nữa là, đến phu nhân Carew cũng chẳng quen ai mấy, lại càng không thân với ai cả. Cô có vẻ hoàn toàn lãnh đạm với những hàng xóm xung quanh, đó là điều đáng kinh ngạc nhất theo quan điểm của Pollyanna; nhưng chẳng có điều gì nó nói có thể thay đổi thái độ của phu nhân Carew hết.

“Họ chẳng có gì thú vị cả, Pollyanna ạ,” đó là tất cả những gì cô nói, khiến cho Pollyanna, người luôn cho rằng họ rất thú vị, buộc phải chịu thua.

Hôm nay, khi đi dạo, Pollyanna đã xuất phát với nhiều hy vọng, rồi nó vẫn phải thất vọng. Xung quanh nó có bao nhiêu là người cực kỳ thú vị; giá như mà nó quen họ. Nhưng nó không biết một ai cả. Tệ hơn nữa, có vẻ như không có tí tí nào về việc nó sẽ làm quen được với họ, bởi lẽ họ hình như không muốn làm quen với nó cho lắm: Pollyanna vẫn còn bị ám ảnh bởi lời cảnh báo của cô y tá rằng nó là “đứa bé kì quặc”.

“Mình chỉ cần để họ thấy mình không phải đứa trẻ kì quặc là được,” nó tự nói với bản thân lần cuối rồi tự tin đi lên.

Theo lối tư tưởng đó, Pollyanna đã nhìn thẳng vào người tiếp theo và mỉm cười ngọt ngào: “Ngày hôm nay đẹp quá, đúng không ạ?”

“Ồ, hả? À, ừ ừ, trời đẹp,” cô gái được hỏi lầm bầm, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Pollyanna thử làm vậy thêm hai lần nữa, kết quả vẫn đáng buồn. Chẳng bao lâu nó đi đến chỗ cái hồ nhỏ mà nó nhìn thấy ánh mặt trời phản chiếu

lấp lánh qua các hàng cây. Cái hồ đó thật đẹp, trên mặt nước có vài chiếc thuyền nhỏ xinh chở những đứa trẻ đang cười đùa vui vẻ. Nhìn thấy khung cảnh đó lại khiến Pollyanna càng cảm thấy buồn phiền. Sau đó, nó phát hiện một người đàn ông đang ngồi một mình cách nó không xa lắm, nó bèn từ từ tiến lại gần và ngồi xuống đầu kia của chiếc ghế. Bình thường nó sẽ không e ngại mà nhảy phắt đến cạnh người đó để bắt chuyện làm quen với sự tự tin và nồng nhiệt rõ ràng; nhưng những lời từ chối dứt khoát vừa rồi đã khiến nó thiếu tự tin hẳn. Bây giờ nó chỉ dám lén lút nhìn người đàn ông đó.

Người đàn ông nhìn không quá chảnh chu. Quần áo ông ấy mặc tuy mới nhưng khá bụi bặm và hiển nhiên là thiếu sự chăm chút. Đó là kiểu đồ (dĩ nhiên là Pollyanna không biết) mà Nhà nước cho tù nhân mặc khi được thả tự do. Người đàn ông có một gương mặt xanh xao, trắng nhợt cùng với một bộ râu quai nón lún phún dường như một tuấn chưa cạo. Chiếc mũ trên đầu kéo sụp xuống mắt. Với đôi bàn tay đứt tút quần, người đàn ông ngồi bất động nhìn ra khu vườn.

Sau vài phút im lặng dài đằng đẳng, nó cất tiếng nói tràn trề hy vọng:

“Hôm nay trời đẹp quá, chú nhỉ?”

Người đàn ông giật mình quay đầu sang.

“Hả? Ờ mà... cháu vừa nói gì?” Người đàn ông hỏi, rồi nhìn xung quanh với ánh mắt bàng hoàng khó hiểu để chắc chắn rằng người nó hỏi là mình.

“Cháu bảo là, hôm nay trời đẹp quá,” Pollyanna vội vàng chân thành giải thích; “nhưng cháu không quan tâm chuyện đó lắm. Tất nhiên là cháu mừng vì hôm nay thời tiết đẹp, nhưng cháu chỉ nói thế để mở đầu thôi ạ, cháu sẽ sớm nói thêm về những chuyện khác, về bất kì chuyện gì ạ. Chỉ vì

cháu muốn chú cũng nói với cháu về chuyện gì đó, thế đó ạ.”

Người đàn ông khẽ bật tiếng cười trềm. Pollyanna thấy tiếng cười này nghe có vẻ là lạ, mặc dù nó không biết (cả người đàn ông cũng vậy) rằng người đàn ông này đã không hề cười trong suốt vài tháng qua.

“Vậy là cháu muốn ta nói chuyện hả?” Người đàn ông buồn bã nói. “Ta không hiểu gì cả, nhưng ta sẽ làm thế. Dù vậy, ta vẫn nghĩ một quý cô nhỏ bé đáng yêu như cháu đáng lẽ phải tìm những người tốt đẹp hơn để nói chuyện hơn là một tên lừa đảo già đầu như ta chứ.”

“Ôi, cháu thích những tên lừa đảo già đầu,” Pollyanna nhanh nhẩu đáp; “đúng ra là cháu thích phần *già*, vì cháu không biết ‘tên lừa đảo’ là gì nên cháu không thể không thích nó được. Với lại, nếu chú là tên lừa đảo, thì chắc là cháu cũng thích những tên lừa đảo. Dù sao thì cháu cũng thích chú,” nó nói xong cũng là lúc nó tự mình ngẩng sang cùng ghế với cựa tù nhân một cách rất hài lòng.

“Ấy da! Ta hãnh diện quá,” người đàn ông nở nụ cười mỉa mai. Gương mặt và lời nói của người đàn ông vẫn giữ nét ngờ vực lịch sự, tuy nhiên có thể thấy rằng người đàn ông ngẩng hơi thẳng lưng lên một chút. “Vậy, mời cháu, chúng ta sẽ nói chuyện gì nhỉ?”

“Chuyện vụn vặt thôi ạ. Ý cháu là chuyện gì cũng được, phải không ạ?” Pollyanna hỏi cùng một nụ cười rạng rỡ. “Dì Polly bảo cháu là, dù cháu có đang nói chuyện gì đi nữa, cuối cùng cháu cũng sẽ quay lại chuyện các cô trong Hội Phụ nữ thôi ạ. Nhưng cháu phải công nhận rằng đó là do các cô ấy là người đã nuôi cháu đầu tiên mà, phải không chú? Chúng ta có thể nói về bữa tiệc này. Cháu thấy đây là một bữa tiệc quá tuyệt vời; giờ cháu còn làm quen được với người khác nữa.”

“Bữa... Bữa tiệc?”

“Vâng, bữa tiệc này ạ, đây ạ. Có biết bao nhiêu người đến đây. Chẳng lẽ nó không phải là bữa tiệc ạ? Có quý cô nói bữa tiệc này dành cho tất cả mọi người cho nên cháu đã ở lại, mặc dù cháu vẫn chưa thấy ngôi nhà của gia chủ, người tổ chức bữa tiệc đâu cả.”

Đôi môi người đàn ông giật giật.

“Thưa quý cô bé nhỏ, có lẽ đây đúng là một bữa tiệc theo cách nào đó,” người đàn ông cười; “nhưng chủ nhân của bữa tiệc này là chính quyền thành phố Boston. Đây là Vườn hoa thành phố, công viên công cộng, cháu hiểu không, nó dành cho tất cả mọi người.”

“Vậy sao ạ? Lúc nào cũng thế ạ? Thế cháu có thể đến đây lúc nào cháu muốn cũng được ư? Ôi chao, quá tuyệt vời! Còn tuyệt vời hơn cả những gì cháu nghĩ. Cháu đã lo là sau hôm nay, cháu không thể lại đến đây nữa. Cháu mừng quá là mình đã không biết chuyện này từ đầu, nên bây giờ nghe còn thích hơn. Mọi chuyện đầu trở nên tốt đẹp hơn khi trước đó chú lo rằng nó không được tốt đẹp lắm, đúng không ạ?”

“Có lẽ là thế, nếu chúng có bao giờ trở nên tốt đẹp,” người đàn ông âu s ầu thừa nhận.

“Vâng, cháu cũng nghĩ vậy,” Pollyanna gật đầu, không chú ý tới vẻ buồn rầu đó. “Nhưng chú không thấy ở đây đẹp sao ạ?” Nó hào hứng, “Cháu tự hỏi liệu phu nhân Carew có biết nơi này dành cho tất cả mọi người không. Bởi vì cháu nghĩ mọi người lúc nào cũng sẽ muốn tới đây và ở lại để ngắm cảnh.”

Vẻ mặt người đàn ông trở nên cứng đơ.

“Thật ra, có một số người trên thế giới này còn có công việc; họ có việc khác để làm ngoài việc đến đây và ngắm cảnh như thế; có đi đâu ta lại không phải họ.”

“Vậy ạ? Thế thì chú có thể mừng vì đi đầu đó, đúng không ạ?” Pollyanna nói, ánh mắt nó đang rạng rỡ nhìn theo con thuyền vừa đi qua.

Đôi môi người đàn ông hé ra giận dữ, nhưng không có một lời nào được phát ra cả. Còn Pollyanna vẫn tiếp tục nói.

“Cháu ước *cháu* không phải làm gì ngoài việc này cả. Cháu vẫn phải đi học. Ở mà, cháu thích trường học; nhưng vẫn còn nhiều thứ khác cháu thích hơn. Cháu vẫn mừng vì cháu có thể đi học. Cháu còn đặc biệt vui mừng khi nhớ về mùa đông năm ngoái, khi mà cháu không nghĩ mình còn có thể đi được nữa. Chú biết không, cháu đã mất đôi chân một thời gian; ý cháu là, chúng không đi được; chú sẽ không bao giờ biết mình cần dùng mọi thứ đến mức nào cho đến khi không còn chúng nữa. Cả mắt cũng thế. Chú có bao giờ nghĩ chú sử dụng mắt nhiều đến thế nào không? Cháu thì không cho tới khi cháu tới Nhà an dưỡng. Ở đó có một cô bị mù khoảng một năm, cháu đã cố rủ cô ấy chơi trò chơi - đi tìm đi đầu gì đó đáng mừng ấy ạ - nhưng cô ấy nói rằng cô ấy không thể, rằng nếu cháu muốn biết lý do vì sao, cháu có thể lấy khăn tay bịt mắt mình lại trong một tiếng đồng hồ. Cháu đã làm thế. Việc đó thật tồi tệ. Chú đã thử bao giờ chưa ạ?”

“Gì cơ, không, ta chưa từng.” Người đàn ông vừa bực tức, vừa lúng túng đáp.

“Vậy thì chú đừng thử ạ. Nó thực sự kinh khủng. Chú sẽ không thể làm bất cứ chuyện gì, chú không muốn làm gì hết. Nhưng cháu đã bịt mắt mình cả một tiếng đồng hồ. Vì thế sau đó cháu rất vui mừng, thỉnh thoảng khi cháu nhìn thấy cái gì đó thật đẹp như vậy cháu sẽ vui mừng đến mức muốn khóc; vì cháu có thể nhìn thấy được. Bây giờ cô ấy cũng đang chơi trò chơi rồi, cô bị mù ấy ạ. Cô Wetherby nói với cháu thế.”

“Trò chơi?”

“Vâng, trò chơi vui mừng. Cháu đã kể cho chú chưa ạ? Tìm kiếm một cái gì đó để vui mừng về nó trong tất cả mọi việc. Vâng, bây giờ cô ấy đã tìm ra rồi, về đôi mắt của cô ấy ạ. Chẳng cô ấy là người giúp tạo ra các bộ luật, cô ấy đã nhờ chính mình đề xuất một điều luật giúp đỡ người mù, đặc biệt là cho những em nhỏ. Cô ấy đã tự mình tới và nói với những người làm luật về cảm giác khi bị mù. Thế là họ đã tạo ra một đạo luật. Họ nói cô ấy đã làm nhiều hơn bất cứ ai, kể cả chính cô ấy, để tạo ra đạo luật đó, họ không tin là sẽ có bất cứ đạo luật nào như vậy nếu như không có cô ấy. Nên bây giờ cô ấy nói rằng cô ấy mừng vì đã mất đôi mắt, bởi vậy cô mới có thể ngăn không cho những em nhỏ lớn lên bị mù giống mình. Chú thấy đấy, cô ấy đang chơi trò chơi. Nhưng chắc là chú vẫn chưa biết về trò chơi đó; nên cháu sẽ kể cho chú nghe. Nó bắt đầu như vậy ạ.” Pollyanna, với đôi mắt đang lấp lánh nhìn cảnh đẹp trước mắt, kể lại câu chuyện đôi nạng nhỏ hồi xưa của nó mà đáng lẽ phải là một con búp bê.

Khi câu chuyện kết thúc, không khí trở nên im lặng rất lâu; sau đó, người đàn ông bỗng đứng lên.

“Ôi, bây giờ chú định đi ạ?” Nó hỏi tràn trề thất vọng.

“Ừ, ta đi đây.” Người đàn ông mỉm cười với nó với vẻ hơi kì quặc.

“Nhưng thỉnh thoảng chú sẽ quay lại đây chứ ạ?”

Người đàn ông lắc đầu, nhưng rồi lại mỉm cười.

“Ta hy vọng là không, và ta tin là thế, cô bé ạ. Ta đã có một khám phá rất lớn vào hôm nay. Ta tưởng đời ta thế là xong rồi. Ta nghĩ mình chẳng còn nơi nào để đi cả. Nhưng ta vừa phát hiện ra rằng, ta còn có hai con mắt, đôi tay và đôi chân. Bây giờ ta sẽ sử dụng chúng; ta sẽ khiến cho người ta hiểu rằng ta biết cách sử dụng chúng!”

Sau đó người đàn ông bỏ đi.

“Ôi, chú ấy thật là vui tính!” Pollyanna ngẫm nghĩ. “Chú ấy còn tốt bụng và khác biệt nữa,” nó kết luận, lại đứng lên và tiếp tục đi dạo.

Pollyanna bây giờ lại vui vẻ như con người thường ngày của nó, nó bước đi với sự tự tin ngập tràn. Chẳng phải người đàn ông đó đã nói đây là công viên công cộng sao, nó có quyền ở đây giống như những người khác. Nó đi lại gần cái hồ và bước qua cầu để tới chỗ bến thuyền. Nó đứng một lúc nhìn những đứa trẻ một cách vui vẻ, vẫn giữ ánh mắt quan sát tình huống để tìm kiếm Susie Smith tóc xoắn đen. Nó cũng muốn được lên ngồi thử trên những con thuyền xinh đẹp này, nhưng nó thấy tấm bảng ghi “Năm xu” cho mỗi lượt, mà nó thì không có đồng nào trong người cả. Nó mỉm cười đầy hy vọng với một vài người phụ nữ và hai lần thử bắt chuyện thăm dò. Nhưng không ai chủ động trả lời nó cả, những người nó hỏi còn nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng và thờ ơ hoàn toàn.

Một lúc sau nó đổi hướng sang một cung đường khác. Nó nhìn thấy một cậu bé có gương mặt nhọt nhọt đang ngồi trên xe lăn. Nó đã có thể nói chuyện với cậu bé, nhưng cậu bé lại đang đắm chìm vào quyển sách của mình nên nó quay đi sau một hồi nhìn chằm chằm tiếc nuối. Sau đó nó bắt gặp một cô gái trẻ xinh đẹp nhưng hơi buồn đang ngồi một mình, nhìn vào hư vô, rất giống người đàn ông lúc nãy. Pollyanna vội thốt lên một tiếng rồi nhanh chóng chạy tới.

“Ôi, chào chị ạ,” nó vui vẻ nói. “Em mừng vì em đã tìm ra chị! Em tìm chị mãi mới được đây,” nó quả quyết rồi ngồi ngay xuống phần ghế còn trống.

Cô gái xinh đẹp giật mình quay sang nhìn nó với đôi mắt vô cùng mong đợi.

“Ôi!” cô thốt lên, rồi lại tỏ vẻ thất vọng. “Chị tưởng là... Mà, ý em là

gì?” cô gắng hỏi một cách bu ồm bã. “Chị chưa từng gặp em trước đây.”

“Vâng, em cũng chưa từng gặp chị mà,” Pollyanna cười; “nhưng em đã tìm chị suốt, cũng như nhau thôi ạ. Dĩ nhiên là em không biết rằng người đó sẽ là chị. Chỉ là em muốn tìm một người trông có vẻ cô độc và không có ai bên cạnh. Giống như em ấy. Hôm nay cũng có khá nhiều người như vậy. Chị thấy không?”

“Ừ, chị thấy,” cô gái gật đầu, rồi lại trở về trạng thái hững hờ. “Nhưng, cô bé đáng thương ạ, thật tệ là em đã tìm ra sớm như vậy.”

“Tìm ra gì ạ?”

“Rằng nơi cô độc nhất trên thế giới này là ở giữa đám đông trong một thành phố lớn.”

Pollyanna cau mày suy nghĩ.

“Vậy ạ? Em không hiểu sao có thể như vậy. Em không hiểu sao chị có thể cô độc khi có bao nhiêu người xung quanh chị. Mà...” Cô bé dè dặt và nhún mày chặt hơn. “Buổi chiều nay em cũng thấy cô độc, mà ở đây còn có rất nhiều người; chỉ là hình như họ không để ý tới em.”

Cô gái xinh đẹp mỉm cười cay đắng.

“Là vậy đấy. Họ chẳng bao giờ nghĩ tới hay quan tâm đâu, không bao giờ họ làm vậy cả.”

“Nhưng có vài người vẫn quan tâm mà chị. Chúng ta có thể mừng vì điều đó,” Pollyanna kiên trì. “Khi em...”

“Ừ đúng, có vài người,” cô gái cắt ngang. Vừa nói cô vừa khẽ rung mình và nhìn xuống con đường cạnh Pollyanna đầy hoảng sợ. “Có vài người quan tâm quá nhiều.”

Pollyanna lùi lại một bước, mất hết tinh thần. Bị cự tuyệt liên tục trong

buổi chiều hôm nay khiến nó trở nên nhạy cảm.

“Ý chị nói... em ạ?” nó lắp bắp. “Chị hy vọng là em không để tâm... đến chị nữa ạ?”

“Không, không, bé con! Ý chị là những người khác, không phải em. Những người đáng lẽ không nên để tâm. Chị mừng vì có em đến nói chuyện với chị, chỉ là lúc đầu chị tưởng em là người nhà chị.”

“Thế là chị cũng không sống ở đây, cũng giống như em, ý em là sống suốt đời.”

“À, có, giờ chị sống ở đây,” cô gái nói; “nếu em có thể gọi việc chị làm là sống.”

“Chị làm gì ạ?” Pollyanna thích thú hỏi.

“Làm gì? Chị sẽ kể cho em biết chị làm gì nhé,” cô gái bỗng nhiên đáp với vẻ rầu rĩ. “Từ sáng sớm đến tối mịt, chị bán dãi dây đăng ten và nơ cho những cô gái hay cười nói và quen biết nhau. Rồi chị về nhà là một căn phòng trên tầng ba chỉ đủ rộng cho một cái giường thấp nhỏ xíu, một cái bệ rửa mặt bị sứt, một cái ghế ọp ẹp và có mình chị. Mùa hè, nó nóng như một cái lò còn mùa đông thì lạnh như cái thùng đá vậy; nhưng đấy là nơi duy nhất chị có, và chị phải ở đó những lúc chị không đi làm. Nhưng hôm nay chị đã đi ra ngoài. Chị không muốn ở trong căn phòng đó, chị cũng không muốn đến cái thư viện cũ kĩ nào để đọc sách cả. Đây là kì nghỉ nửa ngày cuối cùng của bọn chị năm nay và còn một kì nghỉ nữa, chị dự định sẽ vui vẻ một lần. Chị còn trẻ, chị muốn nói cười, chơi đùa cũng giống như những cô gái chị bán nơ cho mọi ngày. Vậy nên, hôm nay chị sẽ vui đùa.”

Pollyanna tươi cười và gật đầu đồng tình.

“Em mừng vì chị thấy như vậy. Em cũng thế. Sẽ vui hơn rất nhiều khi

ta thấy hạnh phúc, đúng không chị? Với lại, trong Kinh thánh cũng dạy như thế; ý em là hãy vui mừng và cảm thấy toại nguyện. Nó nhắc chúng ta thế phải tám trăm lần ấy. Chắc là chị biết việc đó rồi, những đoạn kinh vui về ấy ạ.”

Cô gái xinh đẹp lắc đầu. Trên mặt cô xuất hiện vẻ kì lạ.

“Ôi, không,” cô thốt lên khô khan. “Chị không đang nghĩ về Kinh thánh.”

“Chị không nhớ ạ? Chắc là thế; nhưng mà chị biết không, cha em là một Cha xứ đấy, và cha em...”

“Một Cha xứ ư?”

“Vâng. Sao vậy, cha chị cũng thế ạ?” Pollyanna reo lên khi nhìn đáp án trên gương mặt người đối diện.

“Ừ đúng.” Vâng trán cô gái trở nên tái nhợt.

“Ôi, cha chị cũng giống cha em, đã về với Chúa và các thiên thần rồi ạ?”

Cô gái quay đi.

“Không. Ông ấy vẫn còn sống ở quê,” cô thì thào trả lời.

“Ôi, chị thật là sướng”, Pollyanna thở dài ghen tị. “Thỉnh thoảng em hay nghĩ, giá như em có thể nhìn thấy cha em một lần; nhưng chị vẫn gặp cha mình đúng không ạ?”

“Không thường xuyên lắm. Tại chị ở đây mà.”

“Nhưng chị vẫn có thể gặp cha, còn em thì không. Cha em đi theo mẹ lên Thiên đàng yên nghỉ mất rồi. Vậy chị có mẹ không ạ, mẹ vẫn đang còn ở Trái Đất ấy?”

“Chị có.” Cô gái bẽn lèn như thể sắp đứng dậy mà đi mất.

“Ôi, vậy chị có thể gặp cả hai người,” Pollyanna nói với vẻ mặt đắm chiêu. “Ôi, chị hạnh phúc thật đấy! Không ai thật sự quan tâm và chăm lo cho chúng ta hơn cha mẹ sinh thành đâu chị ạ. Em biết bởi vì cha em còn sống với em tới khi em mười một tuổi; thay cho mẹ thì em có các cô ở Hội Phụ nữ đã bên em rất rất lâu, cho tới khi dì Polly nhận nuôi em. Các cô Hội Phụ nữ rất đáng mến, nhưng rõ ràng là họ không thể nào như mẹ thật sự được, hay cả dì Polly cũng thế; và...”

Pollyanna nói thao thao bất tuyệt. Pollyanna đang miên man trong dòng cảm xúc của mình. Pollyanna rất thích nói chuyện. Pollyanna chưa bao giờ thấy việc cởi mở tâm sự thân tình về cảm xúc và câu chuyện cuộc đời mình với một người hoàn toàn xa lạ trên một băng ghế công viên ở Boston là kì lạ, khờ dại hay bất thường gì cả. Đối với Pollyanna, mọi đàn ông, phụ nữ và trẻ em đều là bạn, dù quen hay không quen; đến tận lúc này nó vẫn cảm thấy những người không quen cũng thú vị như những người đã quen vậy, bởi với họ luôn có sự bí ẩn để khám phá và trải nghiệm trong khi biến đổi họ từ những người không quen thành người quen.

Đối với cô gái trẻ bên cạnh nó, Pollyanna không hề ngại kể về cha nó, về dì Polly, ngôi nhà ở miền Tây và cuộc hành trình của nó tới Vermont ở miền Đông. Nó kể về những người bạn mới và những người bạn cũ của nó, dĩ nhiên có cả trò chơi của nó nữa. Pollyanna hầu như lúc nào cũng kể cho tất cả mọi người nghe về trò chơi, trước sau gì nó cũng kể. Có quá nhiều chuyện về bản thân nó nên nó khó có thể kì kèo chế không nói cho người khác.

Còn cô gái này, cô ấy nói rất ít. Bây giờ, cô không còn ngẩng với vẻ thờ ơ như lúc đầu nữa, thái độ của cô đã hoàn toàn khác. Đôi gò má đỏ bừng, lông mày nhíu lại, ánh mắt lo âu và những ngón tay căng thẳng không yên

đầu là những đặc điểm cho thấy trong tâm trí cô đang bấn loạn. Hết lần này tới lần khác cô cứ lo lắng nhìn sang con đường bên phía Pollyanna, rồi cô bỗng cầm chặt lấy tay cô bé con.

“Nghe này, cô nhóc, lúc này em không được rời khỏi chị đâu đấy. Em có nghe không? Ở yên chỗ em đang ngồi ấy? Có một người đàn ông chị quen đang đến; nhưng hẳn ta có nói gì, em cũng đừng để ý và không được bỏ đi. Chị phải ở bên cạnh em. Hiểu không?”

Pollyanna chưa kịp thắc mắc thì đã há hốc miệng vì kinh ngạc và bất ngờ, có một người đàn ông trẻ và rất điển trai đang ở ngay trước mặt nó, dừng lại ở chỗ hai người ngồi.

“Ồ, em đây rồi,” hắn cười vẻ hài lòng, bỏ chiếc mũ xuống chào cô gái cùng Pollyanna. “Anh e là mình phải bắt đầu bằng một lời xin lỗi vì anh đến muộn.”

“Không sao đâu, thưa ngài,” cô gái trẻ vội vã trả lời. “Tôi... Tôi vừa quyết định sẽ không đi nữa.”

Người đàn ông trẻ khẽ cười.

“Ồi, thôi nào, em yêu, đừng nóng giận chỉ vì một anh chàng đến muộn một tí thế chứ!”

“Không phải như vậy đâu,” cô gái phủ nhận, hai má cô đỏ bừng bừng. “Ý tôi là tôi sẽ không đi.”

“Vớ vẩn!” Người đàn ông không cười nữa. Hắn nói sắc lạnh, “Hôm qua em nói em sẽ đi cơ mà.”

“Tôi biết; nhưng tôi đổi ý rồi. Tôi đã nói với người bạn nhỏ này tôi sẽ ở lại cùng em ấy.”

“Ồi, chị cứ đi cùng quý ông trẻ trung lịch thiệp này đi ạ,” Pollyanna nói

ấy náy, nhưng lại im bất khi thấy ánh mắt cô gái nhìn nó.

“Tôi nói là tôi không đi. Tôi sẽ không đi.”

“Tại sao đột nhiên em lại trở mặt như vậy?” người đàn ông trẻ chất vấn với thái độ khiến Pollyanna đột nhiên thấy hấn không còn điển trai lắm nữa. “Hôm qua, em đã nói...”

“Tôi biết là như vậy,” cô gái luống cuống cắt ngang. “Nhưng tôi biết mình không nên làm thế. Cứ coi như là bây giờ tôi đã hiểu thấu đáo hơn đi. Thế thôi.” Rồi cô cương quyết quay đi.

Nhưng chuyện vẫn chưa xong. Người đàn ông còn nói gì đó thêm hai lần nữa. Hấn dõ dành cô gái, rồi lại nhạo báng cô với vẻ khinh ghét. Cuối cùng hấn gằn giọng nói gì đó với vẻ vô cùng giận dữ mà Pollyanna không hiểu nổi. Sau đó hấn quay người sải bước bỏ đi.

Cô gái căng thẳng nhìn hấn cho đến khi bóng hấn khuất dạng, rồi mới nhẹ nhõm đặt bàn tay run rẩy lên vai Pollyanna.

“Cảm ơn bé con. Chị nợ em hơn những gì em hiểu. Tạm biệt em.”

“Chị không định đi bây giờ mà!” Pollyanna than thở.

Cô gái thở dài mệt mỏi.

“Chị phải đi đây. Hấn ta sẽ quay trở lại, lần sau chị có thể sẽ không...” Cô bỏ lửng câu nói rồi đứng dậy. Cô bỗng ngần ngừng một chút rồi ghen ngào, chua chát nói: “Anh ta là loại người can thiệp quá nhiều và không nên can thiệp tới chị chút nào!” Rồi cô bỏ đi.

“Thật là một quý cô kỳ lạ,” Pollyanna lẩm bẩm, nuối tiếc nhìn theo hình bóng đang mờ dần. “Chị ấy tốt bụng nhưng cũng khá kỳ quặc,” cô bé nhận xét, rồi đứng lên từ từ bước xuống đường.

CHƯƠNG VI

JERRY TỐI GIẢI CỨU

Chẳng mấy chốc, Pollyanna đã tới rìa Vườn hoa ở góc ngã tư đường. Một góc đường thú vị vô cùng với ô tô, xe ngựa nhộn nhịp cùng người đi bộ đang vội vã qua lại. Một cái chai màu đỏ to đùng sau ô cửa sổ hiệu thuốc đập vào mắt nó, rồi sau đó nó nghe thấy vang lên dưới đường là tiếng đàn quay. Lúc đầu Pollyanna hơi do dự, sau đó nó phóng như bay qua góc đường rồi dừng lại ở con phố hướng về phía thứ âm thanh lôi cuốn.

Pollyanna bây giờ đã phát hiện ra rất nhiều thứ thú vị. Trong các cửa hàng có vô vàn thứ kì diệu, khi nó tìm tới chỗ chiếc đàn quay, nó thấy xung quanh đó là một tốp trẻ em đang nhảy múa trông vô cùng hấp dẫn. Trò giải trí này có vẻ vui vẻ đến nỗi cuốn hút Pollyanna từ xa đi men theo tiếng đàn quay chỉ để nhìn bọn trẻ nhảy múa. Giờ nó mới nhận ra mình đang ở một góc phố đông đúc đến nỗi một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác màu xanh dương có đai thắt lưng to bản đang phải bận rộn giúp mọi người qua đường. Nó cứ đứng lặng lẽ nhìn ông trong một lát, rồi mới bắt đầu dè dặt sang đường.

Đó là một trải nghiệm tuyệt vời. Người đàn ông cao lớn, mặc áo choàng xanh dương trông thấy nó và ra hiệu cho nó ngay lập tức. Sau đó, ông ấy tiến lại gần giúp đỡ nó qua đường. Lòng đường rộng thênh thang đầy những động cơ nổ giòn và những con ngựa mất kiên nhẫn, nhưng nó cứ thế đi sang bên kia đường mà không mảy may xây xước. Chuyện này

cho nó một cảm giác vô cùng mới mẻ, vui vẻ đến nỗi sau đúng một phút, nó lại sang đường lần nữa. Chỉ trong chốc lát, nó được bước qua con đường hấp dẫn được rẽ ra dưới bàn tay của người đàn ông cao lớn này thêm hai lần nữa. Nhưng lần cuối, người dẫn đường cho nó để nó lại bên lề đường, cau mày nhìn nó khó hiểu.

“Này, cô bé, cháu vẫn là đứa trẻ vừa mới qua đường một phút trước đúng không?” người đàn ông hỏi. “Và một lần ngay trước đó nữa?”

“Vâng, thưa chú,” Pollyanna tươi cười. “Cháu qua đường bốn lần rồi ạ!”

“Vậy cơ đấy!” Người sĩ quan bắt đầu to tiếng; nhưng Pollyanna vẫn còn đang nói.

“Mỗi lần qua đường lại càng vui hơn chú ạ!”

“Ồ - ồ, thế cơ à?” Người đàn ông to cao lồm bồm rồi tỏ ra dửng dưng thêm một chút: “Cháu nghĩ ta làm gì ở đây hả, để đưa cháu đi đi lại lại thế à?”

“Dạ, không ạ,” Pollyanna chum chim đôi lúm đồng tiền. “Dĩ nhiên là không chỉ có cháu rồi! Còn có những người khác nữa ạ. Cháu biết công việc của chú mà. Chú là cảnh sát. Chỗ cháu ở cùng cô Carew cũng có một người như vậy, nhưng chú ấy chỉ đi trên vỉa hè thôi. Hồi xưa cháu nghĩ các chú là các binh sĩ, vì cháu thấy hàng cúc vàng trên áo cùng với những cái mũ xanh. Chỉ là cháu nghĩ chú cũng là một kiểu chiến sĩ, bởi chú rất gan dạ: chú đứng ở đây, ngay giữa dòng người và xe cộ, giúp mọi người qua đường.”

“Ha ha! Brrrr!” Người đàn ông cao lớn phì cười, đầu ngửa ra sau cười vui vẻ trông giống như một cậu học sinh. “Hô hô! Cứ như là...” Ông chợt im bặt và giơ tay ra để dìu một bà lão bé nhỏ rõ ràng đang có vẻ hoảng sợ khi sang đường. Ông cố sải bước khoa trương hơn, lồng ngực ưỡn cao

hơn, cố ra dáng cho cô bé con đang đứng bên vệ đường nhìn. Sau đó, ông vẫy tay một cách dứt khoát ra hiệu cho các tài xế đi tiếp, rồi quay lại chỗ Pollyanna.

“Ôi, tuyệt quá!” nó hoan hô với đôi mắt sáng rực. “Cháu rất thích xem chú làm như thế giống như là con dân Isarael vượt qua biển Đỏ, đúng không ạ? Chú là người rẽ sóng cho mọi người băng qua. Chắc là chú lúc nào cũng mừng lắm vì lúc nào chú cũng được làm như thế! Hồi xưa cháu cứ nghĩ được làm bác sĩ là việc đáng mừng nhất cơ, nhưng bây giờ cháu công nhận, làm cảnh sát còn đáng vui mừng hơn nhiều - khi có thể giúp đỡ những người đang hoảng sợ. Và lại một tiếng “Brrr!” cùng tiếng cười ngại ngùng, người đàn ông cao lớn mặc áo khoác xanh dương quay trở lại lòng đường, để lại Pollyanna đứng một mình trên vỉa hè.

Pollyanna đứng nhìn cảnh “biển Đỏ” thêm một lúc, sau đó tiếc nuối rời ánh mắt và quay đi.

“Mình nghĩ là mình nên về nhà thôi,” nó trầm tư. “Sắp gần đến giờ ăn tối rồi.” Rồi nó nhanh chóng quay lại con đường mình đã đi.

Chỉ đến khi nó lúng túng ở mấy góc phố và rẽ sai đường hai lần, Pollyanna mới hiểu ra một sự thật rằng “trở về nhà” không dễ như nó tưởng. Và cũng chỉ đến khi nó bước tới một căn nhà lạ lẫm mà nó biết chắc mình chưa từng thấy bao giờ, nó mới nhận ra rằng nó đã hoàn toàn lạc đường.

Nó đang đứng ở một con đường nhỏ, bẩn thỉu và mấp mô. Các khu nhà nhếch nhác và vài cửa hàng đầu hiu ở trước mặt. Gần đấy có những người đàn ông tán chuyện luyên thuyên và những người phụ nữ ngời lê đôi mách, nhưng Pollyanna không hiểu một chữ nào trong lời họ nói cả. Hơn nữa nó không chịu được cái cách họ nhìn nó dò xét như thể họ biết nó không

thuộc về nơi này.

Nó thử hỏi đường vài lần nhưng vô ích. Có vẻ không ai biết phu nhân Carew sống ở đâu; thêm hai lần nữa, những người nó hỏi cứ có những cử chỉ và từ ngữ rối rắm đến mức sau một hồi suy nghĩ, Pollyanna cho rằng đó hẳn phải là “tiếng Đức”, giống thứ tiếng mà gia đình Haggermans - gia đình người nước ngoài duy nhất ở Beldingsville - sử dụng.

Cứ thế, Pollyanna lang thang đi hết đường này tới đường khác. Nó hoàn toàn hoảng sợ. Nó thấy đói cồn cào và mệt lả. Chân thì đau, mắt nó rơm rớm nước dù nó đã cố gắng lắm để kìm nén. Tệ hơn nữa là trời đang đã bắt đầu tối dần.

“Dù sao thì,” nó nhèn nhẹn tự nhủ, “Mình sẽ mừng vì mình đã bị lạc, vì đến lúc mình được tìm thấy đường về thì sẽ rất tuyệt. Mình có thể mừng vì đi đầu đó!”

Đến một góc phố ồn ào nơi giao nhau của hai con phố lớn, Pollyanna cuối cùng cũng mất hết tinh thần và dừng lại. Lần này nước mắt nó trào ra, vì không có khăn tay nên nó đành lấy mu bàn tay lau nước mắt.

“Chào nhóc, sao khóc thế?” một giọng nói vui vẻ hỏi nó. “Sao vậy hả?”

Pollyanna thở phào nhẹ nhõm rồi quệt nước mắt, quay lại nhìn một cậu bé đang ôm một chiếc bóng dưới cánh tay.

“Ôi chao, tớ mừng vì gặp được cậu quá!” nó thốt lên. “Tớ đang hy vọng được gặp người nào đó không nói tiếng Đức!”

Cậu bé nhe răng cười.

“Đức cái gì!” cậu chế giễu. “Tớ đoán là cậu nói đến người Dago.”

Pollyanna hơi nhăn nhó.

“Tóm lại là không phải tiếng Anh,” nó ra vẻ ngờ vực; “họ không thể trả

lời câu hỏi của tớ. Nhưng có lẽ cậu có thể. Cậu có biết phu nhân Carew sống ở đâu không?”

“*Hông!* Cậu có thể khám người tớ.”

“Cái gì?” Pollyanna hỏi, càng thêm nghi ngờ.

Cậu bé lại nhe răng.

“Ý tớ là không. Tớ không quen người đó!”

“Nhưng chẳng lẽ không có ai ở đâu đó biết à?” Pollyanna nằn nì. “Tớ chỉ ra ngoài đi dạo thôi mà bị lạc. Càng lúc tớ lại đi càng xa mà chẳng tìm thấy nhà đâu cả; còn có bữa... tớ muốn nói tới giờ ăn tối rồi và trời thì càng ngày càng tối nữa. Tớ muốn trở về nhà. Tớ phải về”

“Ây da! Tớ phải lo rồi!” cậu bé đồng tình.

“Ừ, tớ cũng sợ làm cho cô Carew lo,” Pollyanna nói.

“Thật là! Thế thì cậu đừng quá trớn chứ,” cậu bé bỗng cười khoái trá. “Nhưng mà này! Cậu có biết tên đường nhà mình không?”

“Không. Đại khái đó là một đại lộ,” Pollyanna chán nản nói.

“Đại lộ phải không? Được rồi, cũng có vai vế đấy! Biết rồi. Nhà cậu số mấy? Có biết không? Cố vắt nát óc ra nghĩ xem!”

“Vắt nát óc mình ra?” Pollyanna nhúu mày thắc mắc, rồi ngập ngừng đưa tay lên đầu.

Cậu bé nhìn nó khinh khỉnh.

“Eo, đừng có kiêu cách dở hơi! Cậu hâm vừa thôi. Tôi hỏi là cậu có biết số nhà mình không?”

“Không không, tớ chỉ nhớ có số bảy thôi,” Pollyanna trả lời với hy vọng mong manh.

“Đời thuở nào lại có người thế chứ?” cậu bé chế giễu. “Chỉ có số bảy

mà người ta cũng hy vọng mình biết cái nhà đó thì tài thật!”

“À, tớ sẽ nhận ra nếu tớ nhìn thấy nó,” Pollyanna vội vàng phân bua; “Tớ nghĩ là tớ nhớ con phố đó, vì nó có một cái khoảng sân rất dài ngay giữa con phố trải dọc theo con đường.”

“Sân?” cậu bé hỏi, “ngay giữa con phố?”

“Ừ, có cây cỏ, ở giữa có một con đường bộ, có ghế ng ồi, và...”

Cậu bé bỗng reo lên vui vẻ cắt ngang.

“Giời ạ! Đại lộ Commonwealth, chắc chắn là cậu sống ở đó r ồi! Còn tức vụ con dê đó không?”

“Ồi, cậu thật sự biết à?” Pollyanna khần khoản. “Hình như là thế, chỉ là tớ không hiểu ý cậu về vụ con dê. Ở đó không có con dê nào cả. Tớ nghĩ họ không cho phép...”

“Dê cái gì mà dê!” cậu bé nhạo báng. “Cam đoan với cậu là tớ biết chỗ đó r ồi! Hôm nào mà tớ chả đi cùng Cha James tới Vườn hoa? Tớ sẽ đưa cậu đi. Cậu cứ ở đây đợi tớ làm xong việc, bán hết chỗ báo này đã. R ồi chúng ta sẽ tìm đường về cái Đại lộ đó trong chớp mắt thôi.”

“Ý cậu là cậu sẽ đưa tớ về á?” Pollyanna, vẫn chưa hiểu hết lời cậu nói.

“Dĩ nhiên r ồi! Chuẩn đại ngựa, nếu cậu nhớ ngôi nhà đó.”

“Có, tớ nhớ ngôi nhà,” Pollyanna lo lắng đáp, “nhưng tớ không biết liệu có đại ngựa không. Nếu không có, cậu có thể không...”

Cậu bé lại ném cho nó một cái nhìn coi thường r ồi chen vào đám đông. Một giây sau, Pollyanna nghe thấy tiếng cậu rao “Báo đây, báo đây! Herald, Globe. Mời ngài mua báo?”

Pollyanna thở dài nhẹ nhõm r ồi trở lại đầu đường đứng đợi. Nó đã thấm mệt nhưng nó vẫn cảm thấy hạnh phúc. Ngoại trừ mấy điểm khó

hiều lật vạt ra, nó tuyệt đối tin cậu bé đó và nó hoàn toàn tự tin rằng cậu bé đó có thể đưa nó về nhà.

“Cậu ấy thật tốt bụng, mình thích cậu ấy,” nó tự nhủ, mắt nó nhìn theo cậu bé dáng vẻ nhanh nhẹn và hoạt bát. “Cậu ấy nói chuyện cũng khá vui tính. Từ ngữ của cậu có vẻ giống tiếng Anh, tuy là hơi khó hiểu. Nhưng dù sao mình cũng mừng vì cậu ấy đã tìm thấy mình,” nó hài lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng mấy chốc, cậu bé quay lại, tay trống trơn.

“Đi thôi, nhóc. Lên đường nào,” cậu bé gọi vui vẻ. “Tớ mà giàu, thì tớ đã thuê xe đưa cậu về rồi; nhưng mà tớ chả có đồng nào cả, nên chúng ta vẫn phải cuộc bộ thôi.”

Cả đoạn đường đi, hai đứa hầu như im lặng. Lần đầu tiên trong đời, Pollyanna cảm thấy quá mệt mỏi để nói chuyện, thậm chí có là nói về Hội Phụ nữ đi chăng nữa, mặc dù cậu bé đã cố tình chọn con đường ngắn nhất để đi. Khi đến được Vườn hoa công cộng, Pollyanna reo lên sung sướng:

“Ôi, cuối cùng cũng đến! Tớ nhớ chỗ này. Tớ đã có một buổi chiều tuyệt vời ở đây. Chỉ còn một đoạn ngắn nữa là về nhà rồi.”

“Đúng rồi đấy! Bây giờ chúng ta sẽ đi về đó,” cậu bé cũng reo lên. “Tớ đã nói gì nào? chúng ta chỉ cần đi qua đây là đến đại lộ, sau đó việc tìm nhà là do cậu đấy.”

“Tớ có thể tìm ra ngôi nhà,” Pollyanna hớn hở trong tâm thế tự tin của một người vừa về tới chốn thân quen.

Trời đã xẩm tối khi Pollyanna dẫn hai đứa bước lên bậc thềm bề thế trước nhà Carew. Người trong nhà trả lời rất nhanh sau khi cậu bé nhấn chuông, rồi Pollyanna phát hiện mình không phải chỉ đối diện với mỗi Mary thôi mà còn cả phu nhân Carew, Bridget và Jennie nữa. Cả bốn

người phụ nữ mặt đều trắng nhợt với đôi mắt đầy lo lắng.

“Cô bé con này, cháu đã ở đâu?” phu nhân Carew khẩn trương hỏi han.

“Dạ, cháu... cháu chỉ đi dạo thôi,” Pollyanna bắt đầu nói, “cháu bị lạc, cậu bé này đã...”

“Cháu tìm thấy con bé ở đâu?” Phu nhân Carew cắt ngang, quay sang sáng giọng với người đã hộ tống Pollyanna, lúc đó cậu bé đang ngưỡng mộ nhìn ngắm cái sảnh tuyệt đẹp mà mình đang đứng.

“Cháu tìm thấy ở đâu hả cậu bé?” Cô nhắc lại đanh thép.

Trong một tích tắc, cậu bé nhìn thẳng cô không một chút nao núng; rồi bỗng mắt cậu sáng lên, giọng nói cậu bỗng trở nên nghiêm nghị.

“Cháu thấy bạn ấy ở khu Quảng trường Bowdoin, nhưng chắc là bạn ấy đã đi qua khu North End, chỉ là bạn ý không hiểu tiếng của người Dago, nên cháu không nghĩ là bạn ấy đã chào hỏi họ nồng nhiệt, thưa bà.”

“Ở North End ư? Một mình con bé sao! Pollyanna!” Phu nhân Carew rùng mình.

“Cháu đâu có một mình, cô Carew,” Pollyanna chống chế. “Ở đây chẳng phải là có đầy người đấy thôi, đúng không cậu?”

Nhưng cậu bé với nụ cười tinh quái đã biến mất đằng sau cánh cửa.

Suốt cả nửa tiếng đồng hồ sau đó, Pollyanna đã học được rất nhiều thứ. Nó được dạy rằng những cô bé không được đi dạo một mình ở những khu phố lạ, không được ngồi ở ghế công viên và nói chuyện với người lạ. Nó còn học được rằng, chỉ có “phép màu kỳ diệu” mới giúp nó về được đến nhà an toàn như vậy, rằng nó đã suýt gặp phải rất nhiều hậu quả cực kỳ tệ hại gây ra bởi sự ngu ngốc của nó. Nó học được Boston không phải là Beldingsville, nó không được cho là hai nơi giống nhau.

“Nhưng, cô Carew,” ngán ngẩm quá, cuối cùng nó cãi lại. “Cháu đã ở đây rồi, cháu không bị mất tích. Có lẽ cháu nên vui mừng thay vì suốt ngày nghĩ đến những việc tồi tệ có thể xảy ra chứ ạ.”

“Ừ, rồi, cô nhóc, ta cũng nghĩ thế, ta cũng nghĩ thế,” phu nhân Carew thở dài; “nhưng cháu làm ta sợ quá, và ta muốn cháu chắc chắn rằng, phải chắc chắn rằng cháu không bao giờ làm như thế nữa. Bây giờ thì đến đây nào, cháu yêu, cháu chắc phải đói lắm rồi.”

Đêm đó khi Pollyanna đi ngủ; nó tự lẩm bẩm với chính mình:

“Điêu tiếc nhất là mình chưa hỏi tên cậu ấy và nơi cậu ấy sống. Giờ thì mình còn không thể nói lời cảm ơn cậu ấy!”

CHƯƠNG VII

MỐI QUAN HỆ MỚI

Mọi nhất cử nhất động của Pollyanna đều được để ý cẩn thận sau chuyến đi dạo mạo hiểm của nó vào buổi chiều hôm đó; ngoại trừ lúc đi học, nó không được phép ra khỏi nhà trừ khi có Mary hay phu nhân Carew đi cùng. Chuyện này, đối với Pollyanna, lại không có gì đáng buồn cả, vì nó yêu quý cả phu nhân Carew lẫn Mary, thế nên nó vui khi được ở cạnh họ. Ban đầu, họ cũng khá thoải mái về thời gian. Đến cả phu nhân Carew, người vừa lo sợ những gì đã có thể xảy ra vừa nhẹ nhõm vì chúng đã không xảy ra, cũng cố gắng để chơi đùa cùng đứa trẻ.

Cứ thế, Pollyanna đã được đi đến các buổi hòa nhạc và nhạc kịch, tới Thư viện công cộng và Bảo tàng nghệ thuật cùng với phu nhân Carew; còn Mary đi cùng nó trong những chuyến “thăm quan Boston” rất thú vị, đến tòa Nghị viện và Nhà thờ cổ phía Nam.

Pollyanna thích ô tô bao nhiêu thì nó lại còn thích xe điện hơn bấy nhiêu; đi đầu này khiến phu nhân Carew hết sức ngạc nhiên khi biết được vậy.

“Chúng ta sẽ đi bằng xe điện ạ?” Pollyanna háo hức hỏi.

“Không. Perkins sẽ đưa chúng ta đi,” phu nhân Carew trả lời. Sau đó, cô nhìn thấy sự thất vọng rõ ràng hiện trên khuôn mặt Pollyanna, cô ngạc nhiên hỏi: “Sao thế, ta tưởng cháu thích ô tô mà?”

“Vâng, đúng là cháu thích ô tô ạ,” Pollyanna nhanh nhẩu đáp; “cháu không phản đối gì đâu ạ, dù sao thì dĩ nhiên là cháu biết đi ô tô rẻ hơn đi

xe điện, và...”

“Rẻ hơn xe điện sao!” Phu nhân Carew ngạc nhiên thốt lên.

“Dạ, vâng,” Pollyanna giải thích với đôi mắt xoe tròn. “Đi xe điện mỗi người phải mất năm xu, còn ô tô thì không, bởi vì nó là xe của cô mà. Dù sao cháu cũng rất thích xe ô tô,” nó nhanh nhẩu trước khi phu nhân Carew kịp mở miệng. “Chỉ là trên xe điện có rất nhiều người và nhìn họ rất thú vị! Cô có thấy thế không ạ?”

“À, không, Pollyanna ạ, ta nghĩ là không,” phu nhân Carew khô khan trả lời rồi quay đi.

Rồi tình cờ, chưa đến hai ngày sau, phu nhân Carew lại được nghe thêm về Pollyanna và xe điện, lần này là từ Mary.

“Thật là lạ lùng, thưa bà,” Mary thành thật trả lời câu hỏi của bà chủ, “cái cách tiểu thư Pollyanna làm thân với tất cả mọi người mà không tốn sức một chút nào thật lạ lùng. Cô ấy không phải làm gì cả. Cô ấy không làm gì hết. Cô ấy chỉ luôn vui vẻ, tôi thấy mỗi vậy. Tôi thấy cô ấy bước lên một chiếc xe điện đầy những người đàn ông và phụ nữ đang cau có, còn trẻ em thì gào khóc, nhưng rồi năm phút sau, bà sẽ không còn nhận ra nơi đó được nữa. Những đàn ông và phụ nữ thôi cáu kỉnh, còn trẻ con thì quên luôn cả việc khóc lóc. Có khi là do họ nghe thấy tiểu thư Pollyanna nói chuyện với tôi. Có khi là do câu “Cảm ơn” cô ấy nói khi có người nhường ghế, và lần nào họ cũng đều nhường ghế cho chúng tôi cả. Có khi là cách cô ấy cười với một em bé hay một chú cún con. Tất cả các chú cún đều vẫy đuôi khi nhìn thấy tiểu thư, và cả những em bé từ nhỏ tới lớn đều cười toe toét và đưa tay ra với tiểu thư. Nếu chúng tôi trễ chuyến thì đó là một câu chuyện cười, còn nếu bắt nhầm xe thì đó là chuyện hài hước nhất quả đất. Thế đấy. Mọi người không thể giữ vẻ cộc cằn với tiểu thư

Pollyanna được, dù cho đó là trên xe điện chật kín người và chẳng ai quen ai đi chẳng nữa.”

“Hừm; có vẻ như vậy,” phu nhân Carew lẩm bầm, rồi rời đi.

Tiết tháng Mười năm đó khá ấm áp và quang đãng; khi những ngày nắng vàng rực rỡ kéo dài, thì việc theo kịp đôi chân háo hức của Pollyanna đúng là một nhiệm vụ mang tính thử thách đối với thời gian và sức kiên nhẫn của người khác. Phu nhân Carew là người có đầy thời gian nhưng không có một khắc kiên nhẫn, cô cũng không sẵn lòng cho phép Mary dành quá nhiều thời gian (dù cô ấy có rất kiên nhẫn đi nữa) để phục vụ mọi ý tưởng bất chợt của Pollyanna.

Để giữ chân được đứa trẻ này trong nhà vào tất cả các buổi chiều tháng Mười đẹp đẽ này là việc bất khả thi. Vì thế, chẳng được bao lâu mà Pollyanna lại một lần nữa đứng trong “khu vườn to lớn xinh đẹp” - Vườn hoa công cộng Boston - một mình. Nhìn thì có vẻ nó vẫn được đi lại tự do như trước, nhưng thực tế nó đang bị đóng khung bởi một hàng dài các quy định.

Nó không được phép nói chuyện với người lạ; không được phép chơi với trẻ con lạ; trong mọi trường hợp nó không được phép đi đâu ra khỏi vườn hoa trừ khi về nhà. Thêm vào đó, Mary, người đưa nó đến vườn hoa và để cho nó chơi ở đó, phải tuyệt đối đảm bảo rằng nó biết đường về nhà: nó phải biết góc phố giao nhau của Đại lộ Commonwealth với phố Arlington đi từ hướng nào của vườn hoa. Tuyệt đối phải về nhà ngay khi nghe tiếng chuông đồng hồ của nhà thờ điểm bốn giờ rưỡi.

Sau chuyện đó, Pollyanna thường tới vườn hoa hơn. Thỉnh thoảng, nó đi cùng những cô bé học cùng trường. Nhiều lúc nó đi một mình. Mặc dù chán chường vì những điều luật tẻ nhạt, bản thân nó vẫn cảm thấy khá vui

về. Nó vẫn có thể nhìn ngắm mọi người kể cả khi không được phép nói chuyện; nó có thể nói chuyện với lũ sóc, những chú chim bồ câu và đàn chim sẻ, chúng rất háo hức với số hạt dẻ và lúa mạch mà nó đã chuẩn bị sẵn để mang theo mỗi khi tới.

Pollyanna lúc nào cũng tìm kiếm những người bạn cũ nó từng làm quen trong ngày đầu tiên: người đàn ông vui mừng vì vẫn còn đôi mắt, đôi chân và đôi tay, cô gái xinh đẹp không chịu đi cùng anh chàng điển trai; nhưng mãi mà nó không thấy. Nó thường hay thấy cậu bé ng ỗ xe lăn, nó ước nó có thể nói chuyện với cậu bé đó. Cậu bé cũng cho chim và sóc ăn, chúng quen với cậu đến mức những con chim bồ câu còn đậu lên vai và đầu cậu bé, còn lũ sóc thì lục lọi túi cậu tìm hạt dẻ. Pollyanna quan sát từ xa và luôn thấy lạ: dù cậu rất vui vẻ khi mở bữa đại tiệc cho chim và sóc, nhưng chẳng mấy chốc mà chỗ thức ăn hết sạch khiến cậu tỏ vẻ thất vọng y như lũ sóc sau khi không tìm thấy hạt dẻ nào nữa, nhưng chẳng bao giờ thấy cậu chịu mang nhiều thức ăn hơn vào hôm sau. Pollyanna thấy thế là khá thiện cảm.

Khi cậu bé không chơi với chim và sóc, cậu thường ng ỗ đọc sách; lúc nào cậu cũng phải đọc gì đấy. Trên ghế của cậu lúc nào cũng có hai đến ba cuốn sách cũ, thỉnh thoảng là một hai tờ tạp chí. Lúc nào cũng chỉ thấy cậu ở một nơi duy nhất, Pollyanna thường tự hỏi làm cách nào cậu đến đó được. Vào một ngày không thể quên, nó đã phát hiện ra. Đó là vào dịp nghỉ lễ của trường, nó đến vườn hoa vào buổi sáng; ngay sau khi đến nơi nó đã thấy cậu bé ng ỗ xe lăn đang được đẩy đi trên đường bởi một cậu bé mũi hếch có mái tóc màu vàng cát. Nó nhìn chăm chăm gương mặt cậu bé có mái tóc vàng cát r ỗ chạy thẳng đến chỗ cậu bé mà mừng khôn tả.

“Ôi, cậu! Là cậu! Tớ biết cậu, mặc dù tớ không biết tên cậu. Cậu đã tìm

thấy tớ! Cậu có nhớ không? Ôi, tớ mừng vì được gặp lại cậu! Tớ đã rất muốn nói cảm ơn cậu đấy!”

“Ôi giờ, nhóc con bị lạc sống ở Đại *nô* đây mà!” cậu bé chế nhạo. “Thế nào, làm gì thế! Lại bị lạc à?”

“À, không!” Pollyanna khẳng định, nó không thể tìm được mà nhảy cẫng lên sung sướng. “Tớ không thể bị lạc nữa đâu, tớ phải ở yên đây mà. Tớ cũng không được nói chuyện với người lạ. Nhưng mà tớ có thể nói chuyện với cậu, vì tớ quen cậu r ấ; tớ cũng có thể nói với cậu ấy, sau khi cậu giới thiệu tớ cho cậu ấy,” nó nói, rạng rỡ nhìn cậu bé khuyết tật và đứng im chờ đợi đầy hy vọng.

Cậu bé tóc màu vàng cát khẽ khúc khích cười, r ấ vỗ vào vai cậu bé đang ng ấ trên xe lăn.

“Có nghe thấy không hở? Là thật đúng không? Cứ đợi tớ *dối* thiệu cậu xong nhá!” R ấ cậu bắt đầu bằng một dáng vẻ phô trương. “Thưa quý cô, đây là bạn tôi, Ngài James, Huân tước con hẻm Murphy, và...” Cậu bé ng ấ trên xe lăn ngăn lại.

“Jerry, đừng có đùa nữa!” cậu hét lên bức tức. R ấ cậu quay ra nhìn Pollyanna với gương mặt rạng rỡ. “Tớ đã nhìn thấy cậu tới đây nhiều lần r ấ. Tớ thấy cậu cho lũ sóc và lũ chim ăn nữa; cậu mang cho chúng rất nhiều! Tớ nghĩ cậu thích Ngài Lancelot nhất. Dĩ nhiên còn có cả Phu nhân Rowena nữa, nhưng hôm qua nó bất lịch sự với Guinevere lắm. Ai lại đi cướp bữa ăn của bạn như thế cơ chứ?”

Pollyanna chớp mắt và cau mày, nhìn từ cậu bé này sang cậu bé kia đầy khó hiểu. Jerry lại cười khúc khích. Nó đẩy xe lăn nốt một đoạn đến vị trí thường ngày r ấ quay đi. Cậu quay mặt ngoảnh lại qua vai r ấ gọi Pollyanna:

“Này, nhóc, nói cho cậu biết một chút nhé. Thằng ranh này không say mà cũng không khùng đâu. Biết chưa? Đây là mấy cái tên nó đặt cho lũ bạn nhỏ của nó ở đây thôi,” rồi cậu chỉ tay về phía đám động vật lông vũ, lông thú đang tụ tập. “Lại còn chả phải tên của người thật nữa. Toàn là tên mấy nhân vật trong sách thôi. Biết chưa? Nó lại còn thích cho bọn chúng ăn hơn là cho mình ăn. Chả biết đằng nào mà lầ? Chà chà, Ngài James,” cậu nhăn mặt nói thêm với cậu bé ngồi xe lăn. “Lượn đây, giờ thì coi chừng cái túi đồ ăn của cậu đấy! Gặp lại sau nhé.” Rồi nó rời đi.

Lúc Pollyanna vẫn đang còn chớp chớp mắt và nhăn mày thì cậu bé khuyết tật quay sang nhìn nó mỉm cười.

“Cậu đừng để ý Jerry. Cậu ấy hay thế lắm. Jerry sẵn sàng hy sinh vì tớ, cậu ấy sẵn sàng đấy; nhưng lúc nào cậu ấy cũng thích trêu chọc tớ. Cậu gặp cậu ấy ở đâu? Cậu ấy quen cậu à? Cậu ấy không nói với tớ tên cậu.”

“Tớ là Pollyanna Whittier. Tớ bị lạc và cậu ấy đã đưa tớ về nhà,” Pollyanna trả lời, nó vẫn đang còn hơi ngây người.

“Tớ hiểu rồi. Cậu ấy là thế,” cậu gật gù. “Chẳng phải hôm nào cậu ấy cũng đưa tớ tới đây sao?”

Trong mắt Pollyanna vụt lên tia đồng cảm.

“Cậu hoàn toàn không thể đi sao, Ngài James?”

Cậu bé cười vui vẻ.

“Hẳn là ‘Ngài James’! Jerry đùa đấy, tớ không phải Ngài gì đâu.”

Pollyanna tỏ ra rất thất vọng.

“Không phải à? Cũng không phải là Huân tước, giống như cậu ấy nói à?”

“Chắc chắn là không.”

“Ôi, tớ cứ mong là thật, giống như tiểu Huân tước Fauntleroy ấy,” Pollyanna hớn hờ. “Và...”

Nhưng cậu bé đã mau chóng cắt ngang lời nó.

“Cậu cũng biết tiểu Huân tước Fauntleroy à? Vậy cậu có biết Ngài Lancelot, Chén Thánh, Vua Arthur và Hội Bàn tròn, với Phu nhân Rowena, với Ivanhoe và cả những người khác không? Cậu có biết không?”

Pollyanna lắc đầu mơ hồ.

“À, tớ e là tớ không biết hết họ đâu,” nó thừa nhận. “Họ đều ở trong sách à?”

Cậu bé gật đầu.

“Tớ có mang theo vài quyển đây,” cậu nói. “Tớ thích đọc đi đọc lại chúng. Lúc nào cũng có gì đấy mới mẻ ẩn chứa trong chúng. Với lại, tớ cũng không còn quyển nào khác. Đây đều là sách của cha tớ. Này, nhai kia, thôi ngay!” Cậu bật cười, mắng mỏ con sóc đuôi xù lông vừa nhảy lên đùi cậu và đang chúi mũi vào cái túi. “Thiệt tình, chắc phải cho chúng ăn tối nếu không chúng sẽ ăn cả chúng ta mất,” cậu khúc khích cười. “Nó là Ngài Lancelot. Lúc nào nó cũng nhào lên đầu tiên.”

Không biết cậu lấy từ đâu một cái hộp nhỏ bằng bìa cứng rồi thận trọng mở ra, cẩn thận trước vô vàn những con mắt đang sáng lên quan sát theo từng hành động của cậu. Vây quanh cậu hiện tại là tiếng đập cánh phần phật, tiếng gù của bọ câu, tiếng riu rít vui nhộn của lũ sẻ. Ngài Lancelot đang rất cảnh giác và háo hức đậu trên một bên thành ghế xe lăn. Lại thêm một chú sóc đuôi xù lông nữa, nhưng nó ít liều lĩnh hơn, ngẩng đầu khuyu chân ngóng cách chỗ cậu năm bước chân. Con sóc thứ ba thì đang riu rít âm ỉ từ cành cây bên cạnh.

Cậu bé lấy trong hộp ra vài quả hạt dẻ, một chiếc bánh tròn nhỏ và một chiếc bánh vòng. Cậu nhìn cái bánh cuối cùng một cách tiếc nuối và lưỡng lự.

“Cậu có mang theo đồ ăn không?” cậu hỏi.

“Nhiều lắm, đây này,” Pollyanna gạt đầu, vỗ vỗ vào cái túi giấy nó mang theo người.

“Ồ, vậy có lẽ hôm nay tớ sẽ ăn nó,” cậu bé thở phào nhẹ nhõm nói, thả lại chiếc bánh vòng vào trong hộp.

Pollyanna thấy thế liền rút tay vào túi và bắt đầu bữa tiệc.

Đó là một tiếng động tuyệt vời. Đối với Pollyanna, theo một cách nào đó; đó là một tiếng động tuyệt vời nhất mà nó từng có; bởi vì lần đầu tiên; nó tìm được một người có thể nói nhiều và nhanh không ngừng nghỉ hơn cả nó. Cậu nhóc kỳ lạ này có vẻ như có vô vàn câu chuyện tuyệt diệu về những hiệp sĩ dũng cảm và tiểu thư gan dạ, các trận chiến và các cuộc đối đầu. Hơn nữa, cậu bé đã vẽ nên một bức tranh hết sức sinh động khiến Pollyanna như được thấy tận mắt sự quả cảm của các hiệp sĩ trong những bộ áo giáp; những tiểu thư xinh đẹp với lợn tóc dài trong những bộ xiêm y đính ngọc quý; dẫu rằng lúc đó nó đang nhìn lũ bọ cạp với chim sẻ vỗ cánh và một bầy sóc đang nhảy nhót trên thảm cỏ ngập tràn ánh nắng.

Chuyện về Hội Phụ nữ muôn thuở của nó rơi vào quên lãng. Đến cả trò chơi vui mừng cũng không được nghĩ đến. Pollyanna, với đôi má ửng hồng và đôi mắt long lanh; đang phiêu lưu theo những thời hoàng kim được tái hiện trong lời của một cậu bé đọc quá nhiều tiểu thuyết anh hùng hiệp sĩ đang cố gắng gom góp những ngày khô khan buồn chán và cô đơn vào một giờ ngắn ngủi của tình bạn thân thiết này.

Cho tới khi tiếng chuông chiều vang lên, Pollyanna vội vã chạy về nhà

rồi nó mới nhớ ra là mình vẫn chưa biết tên cậu bé.

“Mình chỉ biết cậu ấy không phải là ‘Ngài James’,” nó thở dài và nhún vai trách móc bản thân. “Nhưng không sao. Ngày mai mình hỏi cậu ấy cũng được.”

CHƯƠNG VIII

JAMIE

Pollyanna không được gặp cậu bé vào “ngày mai”. Trời mưa khiến nó không thể tới vườn hoa. Ngày hôm sau nữa trời cũng mưa. Hôm sau nữa, nó vẫn không được gặp cậu bé; mặc dù trời đã nắng ấm trở lại, dù nó đã đến vườn hoa rất sớm vào buổi chiều và đợi ở đó rất lâu, cậu bé không đến. Đến tận ngày thứ tư, cậu bé mới xuất hiện ở chỗ cũ, Pollyanna chạy ngay tới vui vẻ chào hỏi.

“Ôi, mừng quá, tớ mừng vì được gặp cậu! Cậu đã ở đâu vậy? Hôm qua cậu không tới đây.”

“Tớ không đến được. Hôm qua cơn đau khiến tớ không đến được,” chàng trai nhỏ giải thích, trông sắc mặt cậu nhợt nhạt.

“Cơn đau sao! Ôi, nó có... nhức nhối lắm không?” nó lắp bắp với sự đồng cảm.

“À, có, lúc nào cũng đau,” cậu bé trả lời với tâm trạng vui vẻ như đó là chuyện-thường-tình. “Thường thì tớ vẫn có thể chịu được và đi đến đây, chỉ trừ khi bị đau quá, giống như ngày hôm qua ấy, thì tớ không đến được.”

“Nhưng làm sao mà cậu chịu được khi lúc nào cũng đau cơ chứ?” Pollyanna kinh ngạc.

“Thì tớ phải chịu thôi,” cậu bé trả lời, mở to đôi mắt. “Mọi chuyện sẽ luôn như thế, không thể tránh được. Vậy thì lo nghĩ cũng có tác dụng gì đâu? Với lại, nếu nó càng đau, thì lúc hết đau càng thấy thoải mái.”

“Tớ biết rồi! Ý như trò...” Pollyanna định nói nhưng bị cậu bé cắt lời.

“Hôm nay cậu có mang nhiều đồ ăn không?” cậu bé lo lắng hỏi. “Tớ hy vọng là có! Cậu thấy đấy, hôm nay tớ không thể mang đồ ăn đến cho chúng. Jerry không chịu chi một cái nào sáng nay để mua hạt dẻ cả, mà đồ ăn trong hộp của tớ cũng không có đủ.”

Pollyanna tỏ vẻ bàng hoàng.

“Ý cậu là cậu không có đủ thức ăn cho chính mình? Cho bữa trưa của cậu?”

“Đúng vậy!” Cậu bé cười. “Nhưng đừng lo. Đây không phải là lần đầu và sẽ không phải là lần cuối. Chào may! Lại đây nào Ngài Lancelot.”

Nhưng Pollyanna không để tâm tới lũ sóc.

“Thế ở nhà không còn đồ ăn sao?”

“À, không, chẳng bao giờ còn cả,” cậu bé cười to. “Này nhé, má tớ thì đi làm - lau cầu thang và giặt giũ - nên bà sẽ được ăn ở nơi làm việc, còn Jerry thì kiếm thức ăn ở bất cứ chỗ nào có thể, ngoại trừ vào ban đêm và sáng sớm, khi ấy cậu ấy ăn cùng bọn tớ, đó là nếu chúng tớ có đồ ăn.”

Pollyanna trông càng bàng hoàng hơn.

“Thế cậu làm gì nếu không có gì để ăn?”

“Dĩ nhiên là chịu đói rồi.”

“Nhưng tớ chưa bao giờ nghe tới việc có người chẳng có gì để ăn cả,” Pollyanna ngạc nhiên. “Dĩ nhiên là cha tớ và tớ đều nghèo, nhà tớ phải ăn đồ và cá viên thay vì gà tây. Nhưng chúng tớ vẫn có thứ để ăn. Sao cậu không nói với mọi người, có rất nhiều người ở đây mà, những người sống trong những căn nhà này này?”

“Để làm gì?”

“Gì cơ, dĩ nhiên là họ sẽ cho cậu thức ăn rồi!”

Cậu bé lại cười lớn tiếng, lần này nghe rất kì quái.

“Đoán thử xem, nhóc ạ. Cậu sẽ lại phải ngạc nhiên đấy. Tớ không biết có ai chịu cho tớ thịt bò nướng hay bánh kem khi tớ xin cả đâu. Với lại, nếu cậu không chịu đói trong một khoảng thời gian, cậu sẽ không biết các món ăn và sữa có mùi vị ngon thế nào, thế nên cậu cũng chẳng có nhiều thứ mà bỏ vào Cuốn sổ Vui vẻ.”

“Cái gì cơ?”

Cậu bé bỗng bật cười ngai ngừng và đỏ mặt.

“Thôi quên đi! Tớ không nghĩ là cậu lại giống má với Jerry như thế.”

“Nhưng mà Cuốn sổ Vui vẻ là gì?” Pollyanna nỉ nèo. “Kể cho tớ đi. Có phải là sách về các hiệp sĩ; huân tước và tiểu thư không?”

Cậu bé lắc đầu. Ánh mắt cậu mất đi vẻ tươi cười; tối dần lại đờ đẫn.

“Không, dù tớ ước là có,” cậu bé thở dài tiếc nuối. “Nhưng khi cậu thậm chí không thể đi lại, cậu làm sao có thể đối đầu trong trận chiến và giành chiến tích, được các tiểu thư trao gươm và tự trao thưởng cho mình cơ chứ?” Một ngọn lửa bất chợt bùng cháy trong ánh mắt cậu bé. Chiếc cằm cậu nghếch lên như thể đang phản ứng lại với tiếng tù và chiến đấu. Rồi sau đó, ngọn lửa bỗng vụt tắt, cậu bé lại trở lại trạng thái thẫn thờ.

“Cậu không thể làm gì cả,” cậu bé buồn chán kết luận sau khi chìm vào im lặng một lúc. “Cậu đành phải ngồi yên suy nghĩ; những lúc như thế suy nghĩ của cậu sẽ trở nên tẻ nhạt. Tớ cũng thế đó. Tớ muốn được đến trường và học nhiều thứ, nhiều hơn những gì má có thể dạy tớ; tớ luôn nghĩ về đi đâu đó. Tớ muốn được chạy nhảy và đá bóng với những cậu bé khác; tớ nghĩ về đi đâu đó. Tớ muốn đi ra ngoài và bán báo cùng Jerry; tớ nghĩ về

đi đâu đó. Tớ không muốn được chăm sóc cả đời; tớ cũng nghĩ về đi đâu đó nữa.”

“Tớ hiểu, tớ hiểu,” Pollyanna hít vào với đôi mắt sáng. “Chẳng phải tớ cũng đã từng mất đi đôi chân sao?”

“Cậu á? Vậy chắc là cậu hiểu một chút. Nhưng rồi cậu lại lấy lại được chúng. Còn tớ thì không,” cậu bé thở dài, bóng tối trong đôi mắt cậu càng đậm hơn.

“Nhưng cậu vẫn chưa kể cho tớ về Cuốn sổ Vui vẻ,” Pollyanna nhắc lại sau một hồi.

Cậu bé bối rối và cười xấu hổ.

“Nói chung là nó không có ý nghĩa gì nhiều, ngoại trừ với tớ. Cậu sẽ không thấy gì nhiều đâu. Tớ bắt đầu nó từ một năm trước. Hôm đó tớ cảm thấy đặc biệt tệ. Không có cái gì ra hồn cả. Rồi tớ nổi cáu, trong suy nghĩ thôi; rồi sau đó tớ lấy một cuốn sách của cha và thử đọc. Đi đâu đâu tiên tớ thấy là: tớ đã hiểu được nó nên bây giờ tớ có thể đọc nó.

‘Niềm vui lớn nhất luôn nằm ở nơi tưởng chừng không có. Một chiếc lá không chỉ đơn thuần rơi xuống đất mà còn mang theo niềm vui, dù là nó rơi trong yên lặng hay có tiếng chao nghiêng.’

Lúc đó tớ đã phát điên. Tớ ước mình có thể mang cái người đã viết ra những câu đó đến trước mặt và xem xem là người đó nhìn thấy được niềm vui gì trong “chiếc lá” của tớ. Tớ bực tức đến nỗi tớ quyết tâm sẽ chứng minh rằng người đó đang không biết bản thân mình nói gì, vì thế tớ bắt đầu săn đuổi niềm vui trong “những chiếc lá” của tớ. Tớ đã lấy một cuốn sổ trắng cũ mà Jerry cho tớ, tự nhủ là mình sẽ viết ra hết. Mọi thứ liên quan đến bất kỳ thứ gì tớ thích, tớ sẽ viết vào cuốn sổ đó, để xem được mình có bao nhiêu ‘niềm vui’.”

“Đúng, đúng!” Cô bé kêu lên, nhìn chăm chú lúc cậu bé ngừng lại để lấy hơi.

“Tớ không hy vọng mình sẽ tìm thấy nhiều, nhưng cậu biết không? Tớ có được rất nhiều. Bắt đầu từ những việc tớ thích và rất nhỏ thôi. Đầu tiên là quyển sổ mà tớ nhận được, dùng để viết lên ấy. Rồi có người tặng tớ một bông hoa cắm trong lọ, Jerry thì tìm thấy một quyển truyện tranh ở ga tàu điện ngầm. Sau những chuyện đó, tớ thấy việc săn lùng niềm vui rất thú vị, đôi lúc tớ còn tìm thấy nó ở những nơi rất lạ lùng. Rồi một ngày Jerry phát hiện ra cuốn sổ tay. Cậu ấy liền đặt cho nó cái tên là Quyển sổ Vui vẻ. Và... và thế đó.”

“Chính thế!” Pollyanna kêu lên, trên gương mặt của Pollyanna là sự vui vẻ và kinh ngạc trước toàn bộ câu chuyện. “Đó, đó chính là trò chơi! Cậu đang chơi trò chơi vui mừng mà không biết đấy, có chẳng là cậu chơi giỏi hơn tớ rất rất nhiều! Tớ e là mình không thể chơi một chút nào nếu tớ không có đủ thức ăn để ăn, hay không thể đi lại, hay những chuyện khác nữa,” nó nghẹn ngào.

“Trò chơi? Trò chơi nào? Tớ không biết gì về trò chơi cả,” cậu bé cau mày.

Pollyanna vỗ tay.

“Tớ biết là cậu không biết. Tớ hiểu là cậu không biết mà, vì thế nó mới tuyệt vời và rất rất thú vị như vậy! Nghe nhé, tớ sẽ nói cho cậu biết trò chơi đó là gì.”

Và nó kể với cậu bé.

“Ôi trời!” cậu thốt lên đầy tán dương khi nghe cô bé kể xong. “Bây giờ thì cậu nghĩ thế nào!”

“Cậu chơi trò chơi của tớ giỏi hơn bất cứ người nào tớ từng biết, thế mà tớ vẫn chưa biết tên cậu hay bất cứ chuyện gì về cậu!” Pollyanna nói với giọng gần như là hoảng sợ. “Tớ muốn... tớ muốn biết mọi thứ.”

“Ồi dào! Chẳng có gì cả đâu,” cậu bé nhún vai một cái đáp lời. “Hơn nữa, kìa, Ngài Lancelot đáng thương và tất cả những con khác đang chờ đợi bữa ăn,” cậu ngừng lại.

“Ồi trời, đúng thế thật,” Pollyanna thở dài nói, nóng ruột nhìn những con vật đang bay lượn và hót líu lo xung quanh. Rồi nó táo bạo dốc ngược cái túi của nó và đổ tung tóe hết mọi thứ ra. “Đây, xong rồi nhé, chúng ta lại có thể nói chuyện rồi,” nó vui vẻ nói. “Có bao nhiêu là chuyện tớ muốn biết. Đầu tiên, làm ơn cho tớ biết tên cậu là gì? Tớ mới chỉ biết đó không phải là ‘Ngài James’.”

Cậu bé mỉm cười.

“Ừ, không phải; nhưng Jerry thường gọi tớ như thế. Má và những người khác gọi tớ là ‘Jamie’.”

“Jamie!” Pollyanna như ngừng thở. Một niềm hy vọng mãnh liệt bùng lên trong ánh mắt nó. Nhưng ngay sau đó là sự nghi ngờ đầy lo sợ.

“‘Má’ có phải nghĩa là mẹ không?”

“Dĩ nhiên rồi!”

Pollyanna thấy nhẹ nhõm hẳn. Vẻ mặt nó trùng xuống. Nếu Jamie có mẹ, vậy dĩ nhiên cậu ấy không thể là Jamie của cô Carew, người có mẹ đã mất từ lâu. Nhưng nếu mà đúng thì cậu ấy vẫn rất thú vị.

“Thế cậu sống ở đâu?” nó vội vàng tra hỏi. “Ngoài mẹ cậu và Jerry ra có còn ai nữa trong gia đình cậu nữa không? Cậu ngày nào cũng đến đây à? Cuốn sổ Vui vẻ của cậu đâu? Tớ có thể xem được không? Bác sĩ có nói

rằng cậu có thể đi lại không? Cậu có được cái này từ đâu? Ý tớ là, cái xe lăn này này.”

Cậu bé cười khúc khích.

“Này, cậu muốn tớ trả lời mấy câu hỏi cùng một lúc hả? Tớ sẽ bắt đầu từ câu cuối cùng nhé, rồi lần lượt đến các câu trước, trong trường hợp tớ không quên khuấy mất câu hỏi. Tớ có được chiếc xe này từ một năm trước. Jerry biết một trong số những người chuyên viết báo, rồi ông ấy viết về tớ, về nguyên nhân đã khiến tớ không thể đi lại nữa và tất cả những chuyện khác và... cả Quyển sổ Vui vẻ. Tớ chỉ biết rằng vào một hôm, rất nhiều quý bà và quý ông đã đẩy chiếc xe này đến và nói rằng nó được dành cho tớ. Rằng họ đã đọc tất cả về tớ và họ muốn tớ giữ chiếc xe để nhớ đến họ.”

“Trời ơi! Chắc cậu phải vui mừng lắm!”

“Tớ có. Tớ đã viết đầy cả một trang Cuốn sổ Vui vẻ để nói về chiếc xe lăn đấy.”

“Nhưng cậu không bao giờ đi lại được nữa sao?” Pollyanna bắt đầu nước mắt ngấn nước mắt dài.

“Có vẻ như là vậy. Họ nói tớ không thể đi được nữa.”

“Ôi, họ cũng nói với tớ thế, rồi họ đưa tớ đến chỗ bác sĩ Ames, tớ ở đó gần một năm; chú ấy đã làm tớ đi lại được. Có lẽ cậu cũng có thể đấy!”

Cậu bé lắc đầu.

“Chú ấy không thể đâu... Cậu thấy đấy, dù sao tớ cũng không thể đến gặp chú ấy được. Thế tổn tiền lắm. Cứ coi như là tớ không thể đi lại được nữa đi. Không sao cả mà.” Cậu bé ngửa cổ ra sau có vẻ nôn nóng. “Tớ đang cố không nghĩ về nó nữa. Cậu hiểu cảm giác khi nghĩ lan man quá

nhieu mà.”

“Ừ, ừ, dĩ nhiên rồi, tớ đang nói về nó đây!” Nó ghen ngào hối hận. “Tớ đã bảo là cậu chơi trò chơi giỏi hơn cả tớ mà. Nhưng còn nữa. Cậu vẫn chưa trả lời được một nửa số câu hỏi đâu. Cậu sống ở đâu? Jerry là tất cả anh chị em của cậu à?”

Gương mặt cậu bé hơi thay đổi. Đôi mắt cậu sáng lên.

“Ừ, nhưng cậu ấy không phải anh em của tớ. Cậu ấy và má không có máu mủ gì với tớ cả. Nhưng họ lại tốt với tớ biết bao!”

“Là sao?” Pollyanna hỏi, bỗng nhiên thấy cảnh giác. “Chẳng lẽ ‘má’ không phải là mẹ ruột cậu?”

“Không, và việc đó khiến cho...”

“Vậy cậu không có mẹ à?” Pollyanna cắt ngang, ngày càng phấn khích.

“Không, tớ không nhớ có người mẹ nào cả, còn cha tớ đã mất sáu năm trước.”

“Lúc đó cậu mấy tuổi?”

“Tớ không biết. Lúc đó tớ bé tẹo. Má nói có lẽ lúc đó tớ khoảng sáu tuổi. Vì thế má nhận nuôi tớ.”

“Vậy tên cậu là Jamie?” Pollyanna nín thở.

“Gì cơ, đúng vậy, tớ nói rồi mà.”

“Thế còn họ cậu là gì?” Pollyanna hỏi thiết tha nhưng đầy lo sợ.

“Tớ không biết.”

“Cậu không biết ư!”

“Tớ không nhớ. Chắc do lúc đó tớ còn nhỏ quá. Đến cả nhà Murphy cũng không biết. Họ không biết gì khác ngoài cái tên Jamie.”

Một nỗi thất vọng vô cùng hiện lên trên gương mặt Pollyanna, nhưng

một suy nghĩ bất chợt vụt qua khiến nỗi u ám dần biến mất.

“VẬY, nếu cậu không biết họ của mình là gì, vậy cậu cũng không thể biết mình không phải tên là ‘Kent’!” nó kêu lên.

“‘Kent’ á?” cậu bé bối rối.

“Ừ,” Pollyanna bắt đầu rất háo hức. “Thì cậu biết đấy, có một cậu bé tên là Jamie Kent...” Nó đột nhiên dừng lại và cắn môi. Pollyanna cho rằng sẽ tốt hơn nếu chưa vội để cậu bé biết rằng nó hy vọng cậu là Jamie mất tích. Nó cần phải chắc chắn trước khi hy vọng quá nhiều, nếu không nó sẽ khiến cậu bé buồn nhiều hơn là vui. Nó vẫn chưa quên Jimmy Bean đã thất vọng đến thế nào khi nó buộc phải thông báo rằng Hội Phụ nữ không muốn cậu bé; rồi khi chú Pendleton cũng từ chối nhận cậu bé vào lúc đầu. Nó quả quyết rằng nó sẽ không phạm sai lầm đó lần thứ ba; cho nên nó rất nhanh chóng trở nên thờ ơ một cách lạ lùng với chủ đề nhạy cảm này. Nó nói:

“Mà cậu không cần để ý tới Jamie Kent đâu. Cậu hãy kể về cậu đi. Tớ rất thích nghe!”

“Tớ chẳng có gì để kể cả. Tớ chẳng biết chuyện gì hay cả đâu,” cậu bé dè dặt. “Người ta bảo cha tớ khá... kì lạ và không khi nào mở miệng. Chẳng ai biết tên ông ấy. Mọi người đều gọi ông ấy là ‘Giáo sư’. Má nói cha và tớ sống trong một căn phòng nhỏ trên tầng thượng một ngôi nhà ở Lowell, nơi họ từng sống. Hồi đó họ cũng nghèo; nhưng giờ còn nghèo hơn. Hồi đó cha Jerry còn sống và làm việc.”

“Ừ, ừ, cậu kể tiếp đi,” Pollyanna nhanh nhẩu.

“Ừ thì, má nói cha tớ bị ốm suốt, ông càng ngày càng trở nên kỳ quặc, nên họ để tớ ở dưới tầng dưới với họ một thời gian. Lúc đó tớ vẫn còn có thể đi lại một chút, nhưng chân tớ không được ổn lắm. Tớ chơi với Jerry

và một cô bé mà giờ đã qua đời. Lúc cha tớ mất, chẳng có ai chịu nhận nuôi tớ, vài người còn định cho tớ vào trại trẻ mồ côi; nhưng má nói má sẽ nhận, Jerry cũng nhận nuôi tớ nên họ để tớ lại. Họ làm thế thật. Cô bé ở nhà họ đã qua đời, họ nói tớ có thể thay thế vị trí của em ấy. Thế là họ nuôi tớ từ đó đến giờ. Tớ cảm thấy thật tồi tệ, họ bị nghèo đi rất nhiều, cha của Jerry cũng qua đời. Nhưng họ vẫn giữ tớ lại. Cậu gọi đó là gặp may đúng không?”

“Đúng, ừ đúng,” Pollyanna ghen ngào. “Nhưng họ sẽ được trả ơn xứng đáng, tớ biết là họ sẽ được trả ơn xứng đáng!” Pollyanna run rẩy vì vui mừng. Sự nghi ngại cuối cùng của nó đã biến mất. Nó đã tìm thấy Jamie bị mất tích. Nó chắc chắn là vậy. Nhưng nó vẫn chưa thể nói. Đầu tiên phải cho phu nhân Carew gặp cậu bé. Sau đó... Sau đó! Đến cả Pollyanna cũng không thể tưởng tượng ra cảnh tượng hạnh phúc khi phu nhân Carew đoàn tụ với Jamie.

Nó nhẹ đứng dậy mà không để ý đến Ngài Lancelot đang bò lên đùi nó để tìm hạt dẻ.

“Tớ phải đi đây, nhưng ngày mai tớ sẽ quay lại. Có thể tớ sẽ đi cùng một quý cô mà cậu sẽ muốn quen biết đấy. Ngày mai cậu sẽ tới đây chứ?” Nó lo lắng hỏi.

“Chắc chắn rồi, nếu trời đẹp. Hầu như sáng nào Jerry cũng đưa tớ tới đây. Người ta đã sửa xe lăn để cậu ấy có thể đẩy được, tớ sẽ mang theo bữa chiều và ở lại đây đến bốn giờ. Jerry đối xử với tớ rất tốt!”

“Tớ biết rồi, tớ biết rồi,” Pollyanna gật gù. “Có thể cậu sẽ thấy còn có người khác tốt với cậu nữa,” nó riu rít. Nó rời đi sau khi đưa ra một tuyên bố khó hiểu cùng một nụ cười tươi tắn.

CHƯƠNG IX

KẾ HOẠCH VÀ THỰC HIỆN

Trên đường về, Pollyanna đã nghĩ ra rất nhiều kế hoạch vui vẻ. Ngày mai, bằng cách nào đó, nó sẽ phải thuyết phục phu nhân Carew tới vườn hoa đi dạo cùng nó. Làm thế nào để đề cập đến chuyện này thì Pollyanna không biết, nhưng nó biết là phải đề cập đến.

Phương án nói thẳng với phu nhân Carew rằng nó đã tìm ra Jamie và muốn cô đi gặp cậu bé đó là không thể bàn tới. Rõ ràng vẫn có khả năng vô cùng thấp rằng cậu ấy không phải là Jamie; nếu thật sự là thế và nó khiến phu nhân Carew hy vọng rồi lại thất vọng, kết quả sẽ thật là tai hại. Pollyanna biết, từ những gì Mary nói với nó, đã hai lần phu nhân Carew đổ bệnh vì tuyệt vọng sau khi lần theo manh mối và tìm ra những cậu bé hoàn toàn khác với người con trai của chị gái cô. Vì thế Pollyanna biết rằng nó không thể nói với phu nhân Carew lý do vì sao nó muốn cô đi dạo cùng nó vào sáng mai ở vườn hoa. Nhưng rồi sẽ có cách thôi, nó tự nhủ với bản thân khi vui vẻ đi trên đường về nhà.

Tuy nhiên, số mệnh trêu người, một lần nữa trời lại đổ mưa như trút nước; Pollyanna không thể làm gì khác ngoài việc đứng nhìn ra cửa sổ vào sáng hôm sau rồi nhận ra rằng sẽ chẳng thể nào có chuyến đi dạo ở vườn hoa vào hôm đó cả. Tệ hơn là ngày hôm sau và ngày hôm sau nữa mây vẫn chưa hề tan; Pollyanna đã phải mất ba buổi chiều đứng ngó ra ngoài cửa sổ, ngóng lên bầu trời rồi lo lắng hỏi tất cả mọi người: “Có phải trời quang hơn một chút rồi không ạ?”

Hành động bất thường của cô bé luôn vui tươi này cộng với những câu hỏi phiền phức liên tục đã khiến phu nhân Carew mất kiên nhẫn.

“Vì Chúa, cô bé này, có chuyện gì sao?” cô kêu lên. “Ta không biết là cháu lại buồn phiền vì thời tiết đến thế. Cái trò chơi vui mừng của cháu hôm nay đâu mất rồi?”

Pollyanna đỏ mặt và nhìn bối rối.

“Ôi trời, đúng là lần này cháu quên mất trò chơi rồi,” nó công nhận. “Tất nhiên là có thứ có thể khiến cháu vui mừng, chỉ cần cháu tìm kiếm nó. Cháu có thể mừng vì trời phải tạnh mưa vào một lúc nào đó, bởi Chúa đã nói ông sẽ không gây ra thêm một trận đại hồng thủy nào nữa. Nhưng cô biết không, cháu đã hy vọng hôm nay trời sẽ đẹp.”

“Có lý do gì đặc biệt sao?”

“À, chỉ là cháu muốn đi dạo ở Vườn hoa công cộng.” Pollyanna rất cố gắng để nói một cách tự nhiên. “Cháu nghĩ là cô cũng sẽ muốn đi cùng cháu.” Bên ngoài Pollyanna tỏ ra hồ hởi. Nhưng bên trong, nó đang run lên vì phấn khích và hối hộp.

“Ta đi dạo ở Công viên công cộng?” phu nhân Carew hỏi lại, đôi lông mày hơi nhướn lên. “Cảm ơn cháu, nhưng không, ta e là không,” cô mỉm cười.

“Ôi, nhưng mà cô... nhưng mà cô không nên từ chối ạ!” nó ấp úng trong hoang mang.

“Ta vừa từ chối rồi.”

Pollyanna hoảng loạn nuốt nước bọt. Mặt nó tái nhợt đi.

“Nhưng, cô Carew, làm ơn, xin cô đừng nói không khi trời đẹp lên,” nó van xin. “Vì một lý do đặc biệt nên cháu muốn cô đi với cháu, chỉ lần

này thôi.”

Phu nhân Carew cau mày. Cô định mở miệng để nói “không” cương quyết hơn; nhưng ánh mắt cầu xin của Pollyanna hẳn đã khiến cô thay đổi suy nghĩ, bởi sau đó cô đồng ý dù có phần miễn cưỡng.

“Thôi được, thôi được, cô bé, tùy ý cháu. Nhưng nếu ta hứa đi với cháu, cháu cũng phải hứa sẽ không lại gần cái cửa sổ trong vòng một tiếng đồng hồ và sẽ không hỏi lại ta rằng trời đã quang hơn chưa nữa nhé.”

“Vâng, cháu sẽ không hỏi nữa ạ,” Pollyanna run lên. Bỗng một tia sáng le lói gần như là ánh nắng rọi qua cửa sổ, nó kêu lên sung sướng: “Cô có nghĩ là trời đang... Ôi!” nó hết hồn dừng lại, rồi chạy ra khỏi phòng.

Hiển nhiên là ngày hôm sau đã “trời quang mây tạnh”. Nhưng mặc dù mặt trời tỏa sáng rực rỡ, trời vẫn hơi se lạnh. Vào buổi chiều sau khi Pollyanna từ trường về nhà, gió thổi lộng lộng. Bất chấp sự phản đối, nó vẫn nhất quyết nói rằng ngoài trời thời tiết rất đẹp, nó sẽ thấy thật khổ sở nếu phu nhân Carew không đi cùng nó tới Vườn hoa công cộng. Phu nhân Carew đành chiều ý nó dù vẫn còn phản đối.

Có thể đoán trước được đó là một chuyến đi vô ích. Người phụ nữ thiếu kiên nhẫn cùng cô bé con với đôi mắt bất an rét run đi qua đi lại. (Pollyanna, vì không nhìn thấy cậu bé ở chỗ thường lệ, đang điên cuồng đi tìm từng góc ngách của vườn hoa. Có vẻ như Pollyanna vẫn chưa thể đạt được ý muốn. Nó đã tới vườn hoa cùng phu nhân Carew, nhưng lại chẳng thấy Jamie ở đâu cả, và nó càng không thể nói một lời nào với phu nhân Carew). Cuối cùng, khi đã hoàn toàn lạnh cóng và tức giận, phu nhân Carew dứt khoát về nhà; Pollyanna đành chán chường đi theo.

Sau đó là những ngày đáng buồn đối với Pollyanna. Căn đại hồng thủy thứ hai vô cùng nguy hiểm đối với nó - thứ mà phu nhân Carew đơn thuần

chỉ coi là “những đợt mưa thu bình thường” đã mang đến những ngày ẩm ướt đầy sương, sự lạnh giá, âm u, cùng với cả những cơn mưa phùn ẩm đậm, hay tệ hơn nữa là những trận mưa như trút nước. Đôi khi may ra sẽ có vài ngày hửng nắng, những lúc ấy Pollyanna luôn chạy như bay tới vườn hoa, nhưng đầu vô ích. Jamie không có ở đó. Bây giờ đã là giữa tháng Mười Một, ngay cả vườn hoa cũng vô cùng ẩm đậm. Cây cối trụi, ghế ngỗ vắng vẻ, không có lấy một chiếc thuyền trên hồ. Đúng là đàn sóc và bồ câu vẫn ở đó, còn lũ chim sẻ vẫn tinh nghịch như trước, nhưng cho chúng ăn thì buồn nhiều hơn vui, bởi mỗi khi Ngài Lancelot xác xược phe phẩy cái đuôi bông xù, Pollyanna lại nhớ đến những kỉ niệm buồn bã về cậu bé đã đặt tên cho nó - người đang vắng mặt.

“Thế mà mình không hỏi nơi cậu ấy sống!” Pollyanna than thở với chính mình hết lần này tới lần khác, ngày này qua ngày khác. “Cậu ấy là Jamie, mình chỉ biết cậu ấy là Jamie. Giờ mình sẽ phải đợi mùa xuân đến, khi mà trời đủ ấm để cậu ấy có thể đến đây. Rồi mình có thể sẽ không đến được đây vào lúc đó! Ôi trời ơi, ôi trời ơi... Cậu ấy là Jamie, mình biết cậu ấy là Jamie!”

Rồi vào một buổi chiều u ám, một chuyện không ngờ đã xảy ra. Pollyanna khi đang đi qua sảnh tầng trên đã nghe thấy những giọng nói giận dữ ở sảnh dưới, nó nhận ra một trong số đó là của Mary, còn giọng nói kia... giọng nói kia...

Giọng nói kia lên tiếng:

“Không phải chuyện của chị! Đây không phải là ăn xin. Chị có hiểu không? Tôi muốn gặp nhóc kia, Pollyanna. Tôi có tin nhắn gửi đến nhóc ấy từ Ngài James. Giờ chị làm ơn, gọi nhóc ấy ra, nếu chị không phiền.”

Pollyanna hét lên vui sướng và chạy như bay xuống cầu thang.

“Ôi, tớ đây, tớ ở đây!” nó thở hển hển, ngã nhào về phía trước. “Gì thế? Jamie nhờ cậu đến à?”

Nó phấn khích đến mức gần như nhảy bổ ra, tay vươn dài về phía cậu bé trong khi Mary bàng hoàng ngăn lại, lấy tay chặn đứng.

“Tiểu thư Pollyanna, tiểu thư Pollyanna, có phải cô định nói là cô quen thằng bé ăn xin này?”

Mặt cậu bé đỏ lên tức giận, nhưng trước khi cậu bé mở miệng nói Pollyanna đã xông ra bảo vệ.

“Cậu ấy không phải là ăn xin. Cậu ấy là một trong những người bạn tốt nhất của em. Với lại cậu ấy là người đã tìm ra em và đưa em về lúc em bị lạc.” Rồi nó quay lại phía cậu bé mạnh mẽ hỏi. “Cái gì thế? Jamie gửi cho tớ à?”

“Dĩ nhiên là cậu ấy gửi rồi. Cậu ấy nằm bất động một tháng trước, giờ vẫn chưa dậy được.”

“Cậu ấy nằm gì cơ?” Pollyanna khó hiểu.

“Nằm bất động, nằm liệt giường ấy. Cậu ấy bị ốm, tóm lại là cậu ấy muốn gặp cậu. Cậu có đến không?”

“Ồm? Ôi, tớ rất tiếc!” Pollyanna đau lòng. “Tất nhiên tớ sẽ đến. Để tớ đi lấy mũ và áo khoác đã.”

“Tiểu thư Pollyanna!” Mary kêu lên không đồng tình. “Phu nhân Carew sẽ không đồng ý cho cô đi đâu với một cậu bé lạ mặt cả!”

“Nhưng cậu ấy có phải người lạ đâu,” Pollyanna phản ứng. “Em đã quen cậu ấy lâu lắm rồi. Em phải đi. Em...”

“Tất cả chuyện này là sao?” phu nhân Carew lạnh lùng cất lời hỏi từ cửa phòng vẽ. “Pollyanna, cậu bé này là ai, cậu ấy làm gì ở đây?”

Pollyanna quay lại kêu lên.

“Cô Carew, cô sẽ cho cháu đi chứ ạ?”

“Đi đâu?”

“Đến gặp người anh em của cháu, thưa bà,” cậu bé nhanh chóng cắt lời, rõ ràng là đang cố tỏ ra lịch sự. “Nó đang bỏ ăn, nó không để cháu yên nếu cháu không chịu tới đây tìm bạn ấy,” với một cử chỉ hơi gượng gạo hướng về Pollyanna. “Nó luôn mong bạn ấy.”

“Cháu đi được không ạ?” Pollyanna van nài.

Phu nhân Carew nheo mắt.

“Cháu đi với cậu bé này? Chắc chắn là không rồi, Pollyanna! Ta thấy cháu có vẻ bừa bãi khi có suy nghĩ như vậy đấy.”

“Ồ, nhưng cháu muốn cô cũng đi cùng cháu ạ,” Pollyanna bắt đầu nói.

“Ta? Thật là điên rồi, đứa nhỏ này! Không thể nào. Cháu có thể cho cậu bé này một chút tiền, nếu cháu muốn, nhưng...”

“Cảm ơn, thưa bà, nhưng cháu không đến đây xin tiền,” cậu bé bực bội, mắt cậu lóe lên. “Cháu đến vì bạn ấy.”

“Vâng, cô Carew à, đây là Jerry, Jerry Murphy, người đã tìm ra cháu khi cháu bị lạc và đưa cháu về nhà,” Pollyanna cầu khẩn. “Bây giờ cô sẽ cho cháu đi chứ ạ?”

Phu nhân Carew lắc đầu.

“Không bàn cãi nữa, Pollyanna.”

“Nhưng cậu ấy nói Jamie bị ốm và muốn gặp cháu.”

“Ta không thể làm gì khác được.”

“Cháu biết rất rõ về bạn ấy, cô Carew. Thật sự đấy ạ. Bạn ấy thích đọc sách, những quyển sách tuyệt hay viết về các hiệp sĩ, huân tước và tiểu

thư; bạn ấy cho sóc và b ồ câu ăn, lại còn đặt tên cho chúng. Bạn ấy không đi lại được và có nhi ều hôm bạn ý còn không có đủ thức ăn để ăn,” Pollyanna kh ản nài. “Bạn ấy đã chơi trò chơi vui mừng của cháu suốt một năm qua mà không hề hay biết. Bạn ấy còn chơi giỏi hơn cháu rất nhi ều nữa. Còn cháu, cháu đã luôn tìm kiếm bạn ấy nhi ều ngày qua rồi. Cháu thật sự phải gặp bạn ấy, cô Carew ạ,” Pollyanna g ần như nức nở. “Cháu không thể để mất bạn ấy lần nữa!”

Mặt phu nhân Carew đỏ lên giận dữ.

“Pollyanna, chuyện này hoàn toàn ngu xuẩn. Ta ngạc nhiên. Ta kinh ngạc khi cháu cứ khăng khăng đòi làm việc mà cháu biết ta không đồng ý. Ta không thể cho cháu đi cùng cậu bé này. Bây giờ ta không muốn nghe thêm v ề chuyện này nữa.”

Một biểu cảm khác xuất hiện trên mặt Pollyanna. Với vẻ mặt vừa lo sợ vừa cứng cỏi, nó hơi ngẩng mặt lên và đối diện trực tiếp với phu nhân Carew. Nó nói hơi rụt rè nhưng chắc chắn.

“VẬY cháu sẽ phải nói với cô. Cháu không định làm vậy cho tới khi cháu chắc chắn. Cháu đã muốn cô gặp bạn ấy trước. Nhưng bây giờ cháu phải nói. Cháu không thể để mất bạn ấy thêm một lần nữa. Cháu nghĩ là, cô Carew ạ, bạn ấy là Jamie.”

“Jamie! Không - phải - Jamie - của - ta!” Mặt phu nhân Carew trắng bệch ra.

“Phải đấy ạ.”

“Không thể nào!”

“Cháu biết, nhưng mà tên cậu ấy là Jamie, cậu ấy không nhớ họ của mình. Cha cậu ấy mất lúc cậu ấy sáu tuổi, cậu ấy không thể nhớ mặt mẹ mình. Cậu ấy nói năm nay cậu ấy khoảng mười hai tuổi. Những người này

đã nhận nuôi cậu ấy khi cha cậu ấy mất, cha cậu ấy rất kì lạ và không hề nói tên của mình cho mọi người biết, và...”

Nhưng phu nhân Carew đã ngăn nó lại. Gương mặt của phu nhân Carew càng lúc càng bọt bọt, nhưng mắt cô bỗng rực lửa.

“Chúng ta sẽ cùng đi ngay,” cô nói. “Mary, thông báo cho Perkins đánh xe ra đây ngay. Pollyanna, cháu đi lấy mũ và áo khoác đi. Cậu bé, cháu đợi ở đây. Chúng ta sẽ chuẩn bị đi với cháu ngay lập tức.” Trong một phút cô vội vã lên tầng.

Tại sảnh, cậu bé thở dài thườn thượt.

“Được thôi!” cậu bé khẽ lầm bầm. “Chúng ta sẽ cưỡi xe con! Đăng cấp đấy! Ôi trời! Không biết Ngài James sẽ nói gì?”

CHƯƠNG X

TRONG CON HÈM MURPHY

Với tiếng nổ máy riêng biệt của loại xe sang trọng, chiếc ô tô của phu nhân Carew lăn bánh xuống đại lộ Commonwealth hướng ra phố Arlington tới Chales. Trong xe là một cô bé với đôi mắt sáng và một người phụ nữ có khuôn mặt căng thẳng trắng bệch. Ngồi bên ngoài là Jerry Murphy tỏ ra cực kỳ tự hào và đầy quyền thế khi chỉ đường cho người tài xế rõ ràng là không thích thú gì.

Khi chiếc xe đỗ lại trước một cánh cửa cũ kỹ trong con hẻm nhỏ bé bẩn thỉu, thằng bé nhảy xuống đất, rồi nó bắt chước một khách khoa trương những người mặc đồng phục mà nó đã hay thấy, mở cửa xe và đứng đợi những quý cô ở trên xe bước xuống.

Pollyanna nhảy xuống ngay lập tức, mắt nó mở to kinh ngạc và buồn bã khi nhìn xung quanh. Đằng sau nó là phu nhân Carew, người rõ ràng đang rùng mình khi ánh mắt cô lướt qua những bãi rác, những đứa trẻ rách rưới và bẩn thỉu đang tụ tập la hét và nô đùa trước khu nhà u ám, chẳng mấy chốc chúng đã chạy ra vây kín chiếc xe.

Jerry phẩy tay giận dữ.

“Này, thằng kia, biến đi!” cậu hét lên với cả đám đang nhộn nhạo. “Ở đây không chiếu phim miễn phí nhé! Bỏ cái vọt đó ra rồi đi chỗ khác đi. Nhanh lên! Jamie có người đến thăm.”

Phu nhân Carew lại rùng mình, đặt bàn tay run rẩy của mình lên vai Jerry.

“Không phải ở đây chứ!” cô chùn bước.

Nhưng cậu bé không nghe thấy. Bằng những cú xô đẩy bằng nắm đấm và khuỷu tay, nó đã mở được lối đi, trước khi phu nhân Carew nhận ra việc đó được làm bằng cách nào, cô đã thấy mình cùng cậu bé và Pollyanna dưới chân một cầu thang ọp ẹp trong cái sảnh tối om với thứ mùi kinh khủng.

Một lần nữa cô lại giơ lên một bàn tay run rẩy.

“Đợi đã,” cô khàn khàn lên tiếng. “Nhớ rõ! Cả hai đứa không ai được nói gì về khả năng đó là cậu bé ta đang tìm. Ta phải tự mình gặp và hỏi cậu bé ấy trước đã.”

“Dĩ nhiên rồi ạ!” Pollyanna đồng ý.

“Chắc chắn rồi! Cháu sẽ làm vậy,” cậu bé gật đầu. “Đằng nào cháu cũng phải đi luôn nên cháu sẽ không làm phiền mọi người đâu. Bây giờ chỉ cần đi lên trên thôi. Chú ý có mấy cái hố và thường thì sẽ có một hoặc hai nhóc ngủ lăn lóc đâu đó ở cầu thang. Còn thang máy thì hôm nay không hoạt động đâu ạ,” nó vui vẻ giễu cợt. “Chúng ta phải đi thẳng lên tầng thượng!”

Phu nhân Carew đã thấy những cái “hố” - những bậc thang bị thùng kêo kêo kẹt và oằn xuống dưới bàn chân run run đang bước rụt rè của cô, rồi cô nhìn thấy một “đứa nhóc” chừng hai tuổi đang chơi với cái ống bơ rỗng luồn dây, nó cần cái ống bơ đập đập xuống đất ở đoạn cầu thang tầng hai. Tất cả các cánh cửa đều mở, trong đó cứ có những người phụ nữ đầu bù tóc rối hay mấy đứa trẻ còn mặt mũi lem nhem nhìn chằm chằm, có người thì nhìn công khai, có người thì nhìn lén lút. Đâu đó có tiếng trẻ con gào khóc tội nghiệp. Đâu đó có tiếng đàn ông chửi rủa. Đâu đâu cũng thấy mùi rượu nồng nặc, mùi bắp cải thối và mùi của những người lâu ngày

không tắm.

Lên đến tầng ba, cậu bé dừng lại ở khúc cầu thang cuối cùng trước một cánh cửa đóng.

“Cháu vừa nghĩ là không hiểu Ngài James sẽ nghĩ gì với kiện phần thưởng mà cháu mang đến cho cậu ấy,” cậu bé thì thầm với giọng khàn khàn. “Cháu biết má sẽ làm gì, má sẽ khóc ngay lập tức khi thấy cậu ấy phấn khích như vậy.” Cậu bé đẩy cửa nói vui vẻ: “Chúng tớ đến rồi đây, ng ồi xe hơi đến đây! Thế nào rồi Ngài James?”

Đó là một căn phòng nhỏ xíu, lạnh lẽo, ảm đạm và trống rỗng đến đáng thương nhưng cực kỳ gọn gàng. Không có cái đ ầu bù xù, hay đĩa trẻ tò mò hóng hớt nào cả, không có mùi rượu nồng nặc, mùi bắp cải thối và mùi hôi của người không tắm rửa. Có hai chiếc giường, ba chiếc ghế hỏng, một chiếc thùng chất đ ầy đồ khô làm bàn, và một cái lò sưởi với ánh lửa hiu hắt không đủ để làm ấm căn phòng bé tí này. Nằm trên một chiếc giường là một cậu bé với đôi má ửng đỏ và đôi mắt trong veo. Ng ồi bên cạnh cậu là một người phụ nữ gầy gò, sắc mặt xanh xao và thân hình còng vẹo xuống vì bệnh thấp khớp.

Phu nhân Carew bước vào căn phòng và như đ ể ch ấn định lại bản thân, cô dừng lại dựa lưng vào tường một lúc. Pollyanna chạy nhanh về phía trước ngay khi Jerry nói khẽ đ ể xin phép “Tớ phải đi đây, tạm biệt!” rồi biến mất sau cánh cửa.

“Ôi, Jamie, tớ mừng vì đã tìm thấy cậu,” Pollyanna thốt lên. “Cậu không biết tớ hàng ngày cứ đi tìm cậu thế nào đâu. Tớ rất tiếc vì chuyện cậu bị ốm!”

Jamie tươi cười rạng rỡ, giơ đôi tay trắng xanh, gầy guộc ra.

“Tớ không tiếc, tớ thấy mừng,” cậu cố ý nhấn mạnh, “bởi vì nó đã

khiến cậu đến gặp tớ. Với lại, bây giờ tớ khá hơn rồi. Má, đây là cô bé đã kể với con về trò chơi vui mừng, má tớ cũng đang chơi trò chơi này,” cậu bé hân hoan, rồi cậu quay lại nói với Pollyanna. “Đầu tiên má khóc vì lưng má đau quá không thể làm việc được, rồi đến lúc sức khỏe của tớ kém đi thì má mừng vì má không cần đi làm việc, vì má có thể ở đây chăm sóc tớ.”

Lúc đó, phu nhân Carew bước tiến lên, mắt cô ánh lên lo sợ lẫn thiết tha khi nhìn gương mặt cậu bé con đang nằm trên giường.

“Đây là cô Carew. Tớ đưa cô ấy đến gặp cậu, Jamie ạ,” Pollyanna giới thiệu, giọng hơi run run.

Người phụ nữ vẹo người ngẩng lên nhìn người đứng dậy, rồi đưa ghế ra mời khách ngồi đầy lo lắng. Phu nhân Carew ngồi xuống mà không liếc mắt lấy một cái. Ánh mắt cô vẫn tập trung vào cậu bé nằm trên giường.

“Tên cháu là Jamie?” cô hỏi đầy khó khăn.

“Vâng, thưa bà.” Đôi mắt sáng rực của cậu bé nhìn thẳng vào cô.

“Họ của cháu là gì?”

“Cháu không biết.”

“Cậu bé không phải là con của chị à?” Lần đầu tiên phu nhân Carew nhìn sang người phụ nữ đang cùng người đứng bên thành giường.

“Không, thưa bà.”

“Chị không biết tên cậu bé?”

“Không, thưa bà. Tôi không biết.”

Sau một cử chỉ buồn bã, phu nhân Carew quay lại với cậu bé.

“Cháu nghĩ lại xem, cháu không nhớ gì khác về tên mình ngoài cái tên

Jamie à?”

Cậu bé lắc đầu. Trong mắt cậu ánh lên sự khó hiểu.

“Không, không gì nữa ạ.”

“Cháu không giữ vật gì của cha mình, một vật có thể có tên ông ấy trên đó à?”

“Không có gì để giữ lại, ngoài mấy quyển sách,” cô Murphy xen vào. “Đó là mấy quyển sách của ông ấy. Có lẽ bà muốn nhìn qua chúng,” cô gợi ý, chỉ vào một dãy sách sờn gáy xếp trên giá gần trong phòng. Sau đó với sự tò mò không kìm nén được, cô hỏi: “Bà có nghĩ là bà quen ông ấy không?”

“Tôi không biết,” phu nhân Carew thì thầm, giọng nói nghẹn ngào, rồi cô đứng lên bước tới giá sách.

Trên giá không có quá nhiều sách, chỉ có khoảng mười, mười hai quyển. Trong đó có một tập kịch của Shakespear, một cuốn “Ivanhoe”, cuốn trường ca “Người phụ nữ ngồi bên hồ” rất được ưa thích, một tuyển tập thơ ca, một quyển “Tennyson” đã mất bìa, một quyển “Tiểu Huân tước Fauntleroy” cũ nát và hai đến ba quyển sách về lịch sử cổ đại và trung cổ. Mặc dù vậy, phu nhân Carew vẫn nhìn kĩ từng quyển, cô không thấy một dòng chữ viết nào cả. Cô thở dài thất vọng, quay lại nhìn cậu bé và người phụ nữ, cả hai người đều đang nhìn cô với đôi mắt bối rối và khó hiểu.

“Tôi hy vọng, hai người có thể nói cho tôi biết tất cả mọi thứ về hai người,” cô nói đứt quãng, rồi ngồi lại xuống chiếc ghế cạnh giường.

Rồi họ kể với cô. Câu chuyện hầu như giống với những gì Jamie đã kể cho Pollyanna ở Vườn hoa công cộng. Chẳng có mấy chi tiết mới và quan trọng, mặc dù thỉnh thoảng phu nhân Carew lại đặt câu hỏi thăm dò. Cuối cùng, Jamie hướng ánh mắt háo hức đến gương mặt phu nhân Carew.

“Bà có nghĩ là bà biết cha cháu không ạ?” Nó khẩn thiết.

Phu nhân Carew nhắm mắt lại và lấy tay đặt lên đầu mình.

“Ta không biết,” cô trả lời. “Nhưng ta nghĩ chắc là không.”

Pollyanna ò lên thất vọng nhưng nó nhanh chóng kìm nén lại vì cái nhìn cảnh cáo của phu nhân Carew. Nó đành quay ra quan sát căn phòng bé xíu này trong sợ sệt.

Jamie, bỗng nhiên chuyển từ ánh mắt thắc mắc đang đặt trên gương mặt phu nhân Carew sang sự ý thức mình là chủ nhà.

“Cậu thật tốt khi đã đến đây!” cậu bé hạnh phúc nói với Pollyanna. “Ngài Lancelot thế nào rồi? Cậu có đến cho nó ăn không?” Khi không nghe thấy Pollyanna trả lời ngay, cậu nhanh nhẩu hỏi tiếp, ánh mắt rời khỏi khuôn mặt nó hướng tới cái gì đó mang sắc hồng héo ứa trong chiếc lọ nứt cổ đặt trên cửa sổ. “Cậu nhìn thấy bó hoa của tớ không? Jerry nhặt được nó đấy. Ai đó đã làm rơi nên cậu ấy nhặt về. Nhìn đẹp không? Với cả nó cũng hơi thơm.”

Nhưng hình như Pollyanna không nghe thấy cậu nói. Nó vẫn đang mở to mắt quan sát căn phòng, tay nó cứ căng thẳng nắm vào mở ra.

“Tớ không hiểu làm sao cậu có thể chơi trò chơi đó khi ở đây, Jamie ạ,” nó ấp úng. “Tớ không nghĩ là có nơi sống tệ đến thế này,” nó rùng mình.

“Khụ!” Jamie mạnh mẽ đùa lại. “Chắc cậu phải xuống xem nhà Pike ở tầng dưới. Nhà của họ còn tệ hơn thế này nhiều. Do cậu không thấy những cái đẹp để trong phòng này thôi. Thế này nhé, nhà tớ có mặt trời chiếu qua khe cửa thang này hầu như hai tiếng mỗi ngày, nếu trời có nắng. Nếu lại gần hơn cậu có thể nhìn thấy cả bầu trời từ chỗ đó. Ước gì chúng tớ được giữ căn phòng này! Nhưng mà tớ e rằng chúng tớ sắp phải dọn đi

rồi. Điều đó khiến cả nhóm lo lắng.”

“Đi sao!”

“Ừ. Chúng tôi nợ tiền thuê nhà, má bị ốm nên không thể kiếm tiền được.” Mặc dù nở nụ cười tươi tắn đầy can đảm, giọng Jamie vẫn hơi run rẩy. “Cô Dolan ở tầng dưới, người phụ nữ giữ hộ tôi cái xe lăn đã giúp nhà tôi cả tuần nay rồi. Dĩ nhiên là cô ấy không thể lúc nào cũng làm thế, vậy nên nhà tôi phải chuyển đi, nếu Jerry không tự đứng kiếm được món hời.”

“Ôi, chẳng lẽ chúng ta không thể...” Pollyanna bắt đầu.

Nó dừng lại cụt lủn. Phu nhân Carew đã nhanh chóng đứng dậy:

“Lại đây, Pollyanna, chúng ta phải đi thôi.” Rồi cô mệt mỏi quay lại nói với người phụ nữ. “Mọi người không cần phải đi. Tôi sẽ gửi tiền và đồ ăn cho mọi người ngay lập tức, tôi sẽ nói trường hợp của mọi người với một tổ chức từ thiện mà tôi thường tham gia, họ sẽ...”

Cô ngạc nhiên dừng lời nói. Thân hình bé nhỏ cồng vẹo của người phụ nữ đối diện đã gần như thẳng tắp dậy. Gò má cô Murphy ửng đỏ. Trong mắt cô cháy âm ỉ một ngọn lửa.

“Cảm ơn, nhưng chúng tôi không cần, thưa phu nhân Carew,” giọng cô nói run rẩy nhưng đầy kiêu hãnh. “Chúng tôi nghèo, điều đó có Chúa chứng giám, nhưng chúng tôi không phải kẻ ăn xin.”

“Vô lý!” phu nhân Carew gay gắt kêu lên. “Các người để người phụ nữ tầng dưới giúp đỡ. Cậu bé vừa nói vậy.”

“Tôi biết, nhưng đó không phải là bố thí,” người phụ nữ cố chấp, vẫn có phần run rẩy. “Cô Dolan là bạn của tôi. Cô ấy biết tôi sẽ sớm trả ơn cô ấy, tôi đã từng làm vậy hồi trước. Nhận giúp đỡ từ bạn bè không phải là ăn xin. Họ quan tâm, điều đó là sự khác biệt. Chúng tôi không phải lúc nào

cũng như thế này, phu nhân biết đấy, đi đâu đó làm tổn thương chúng tôi hơn tất cả những đi đâu này. Cảm ơn, nhưng chúng tôi không thể nhận tiền của phu nhân.”

Phu nhân Carew cau mày giận dữ. Đây là khoảng thời gian thất vọng nhất, đau lòng nhất, mệt mỏi nhất của cô. Cô chưa bao giờ là một người phụ nữ kiên nhẫn, cô đang bức tức và hoàn toàn mệt mỏi.

“Tốt thôi, cứ làm như cô muốn,” cô lạnh lùng nói. Rồi cô nói thêm với vẻ hơi bức bối: “Nhưng sao cô không tới gặp chủ nhà và đòi ông ta sửa sang chỗ này cho tử tế hơn một chút? Cô phải được cái gì khác ngoài việc che chắn cái cửa sổ vỡ bằng giấy rách và giấy báo chứ! Hơn nữa, mấy cái bậc thang tôi đi lúc này cực kỳ nguy hiểm.”

Cô Murphy thở dài ngao ngán. Dáng vẻ còng queo nhỏ bé của cô lại rơi vào sự tuyệt vọng trước đó.

“Chúng tôi đã cố gắng làm mọi thứ, nhưng chẳng bao giờ có ích hết. Chúng tôi chẳng gặp được ai cả ngoại trừ tay môi giới, ông ta nói giá thuê thế là đã quá thấp rồi nên chủ nhà không thể chi thêm tiền vào việc sửa chữa nữa.”

“Vô lý!” Phu nhân Carew cúi gập lên với toàn bộ sự sắc sảo của một người phụ nữ đang lo âu và điên cuồng, người cuối cùng cũng tìm ra lối thoát cho sự tức tối của mình. “Thật đáng xấu hổ! Hơn nữa, đây rõ ràng là vi phạm pháp luật, những bậc thang kia rõ là vậy rồi. Tôi phải xem anh ta có ghi vào đi đâu khoản không. Tên người môi giới đó là gì, ai là chủ nhân của cái tổ hợp đẹp đẽ này thế?”

“Tôi không biết tên của người chủ, thưa bà, nhưng người môi giới là ông Dodge.”

“Dodge!” phu nhân Carew thành linh quay sang, gương mặt hiện vẻ kì

quắc. “Ý cô không phải là Henry Dodge chứ?”

“Vâng, thưa bà. Tên ông ấy là Henry.”

Gương mặt phu nhân Carew biến sắc, rồi sau đó trở nên tái hơn trước.

“Rất được, tôi sẽ tham gia vào vụ này,” cô lẩm bẩm một cách kiêu căng, rồi quay đi. “Nào, Pollyanna, chúng ta phải đi thôi.”

Bên cạnh chiếc giường, Pollyanna nước mắt ngấn dài tạm biệt Jamie.

“Tớ sẽ còn đến nữa, tớ sẽ sớm đến thôi,” cô bé hứa một cách rạng rỡ, rồi nó nhanh chân chạy ra khỏi cửa, theo sau phu nhân Carew.

Họ xuống chiếc cầu thang bập bênh xuyên qua ba tầng nhà tối và vượt qua đám đông đàn ông, phụ nữ và trẻ con đang bàn tán, chỉ trở xung quanh chỗ Perkins đang tức giận quát tháo cùng chiếc ô tô. Ngay sau khi người tài xế giận dữ đóng sầm cửa xe lại, Pollyanna mới mở lời:

“Cô Carew yêu quý, làm ơn, làm ơn nói đó là Jamie đi ạ! Sẽ thật tuyệt vời nếu cậu ấy là Jamie.”

“Nhưng cậu bé không phải là Jamie!”

“Ôi trời! Cô chắc chắn chứ ạ?”

Mọi thứ như dừng lại, rồi phu nhân Carew lấy tay ôm lấy mặt mình.

“Không, ta không chắc. Thật là bi kịch,” cô than thở. “Ta không nghĩ là cậu bé đó, ta gần như chắc chắn. Nhưng, dĩ nhiên, vẫn có một khả năng... Chính đi đầu đó đang giết chết ta.”

“Vậy sao cô không nghĩ đó là Jamie đi ạ,” Pollyanna van nài, “và cho là đúng như thế? Sau đó cô có thể đưa cậu ấy về nhà; và...”

Nhưng phu nhân Carew quay ngoắt sang.

“Đưa cậu bé đó về nhà trong khi cậu bé ấy không phải là Jamie? Không bao giờ, Pollyanna! Ta không thể.”

“Nhưng nếu hiện cô không thể giúp Jamie, cháu nghĩ cô sẽ mừng vì cô có thể giúp người giống bạn ấy,” Pollyanna run rẩy thuyết phục. “Chẳng may Jamie của cô cũng như bạn Jamie này thì sao ạ, nghèo đói và ốm yếu, chẳng lẽ cô không muốn có người đưa tay giúp đỡ bạn ấy, và...”

“Không không, Pollyanna,” phu nhân Carew thốt thức và lắc đầu vô cùng đau khổ. “Mỗi khi ta nghĩ, nhớ chẳng may...” Câu nói kết thúc bằng tiếng nấc nghẹn ngào.

“Ý cháu là vậy, ý cháu đúng là vậy ạ!” Pollyanna vui mừng phấn chấn. “Cô có thấy không ạ? Nếu đây là Jamie của cô, tất nhiên cô sẽ muốn nhận bạn ấy, nhưng nếu không phải thì cô cũng không hề gây hại gì đến bạn Jamie kia khi nhận nuôi bạn ấy cả, hơn nữa cô còn làm được rất nhiều điều tốt vì cô làm cho bạn ấy rất hạnh phúc! Rồi sau đó, nếu cô tìm thấy Jamie thật sự, cô sẽ không mất mát gì cả, thay vào đó cô đã làm cho hai cậu bé hạnh phúc thay vì một, và...”

Nhưng một lần nữa phu Carew cắt ngang lời nó.

“Không, Pollyanna, không! Để ta nghĩ, để ta nghĩ đã.”

Với đôi mắt đầm nước, nó ngẩng lại chỗ của mình. Nó cố gắng hết sức để ngẩng im trong vòng một phút. Nhưng những lời nói cứ sôi sục tuôn ra:

“Ôi, đó đúng là một nơi tồi tệ, quá tồi tệ! Cháu ước gì người chủ sở hữu của nó đến đó mà ở, để xem ông ấy có vui vẻ nổi không!”

Phu nhân Carew bỗng ngẩng thẳng người dậy. Vẻ mặt cô bỗng thay đổi một cách khó hiểu. Cô giơ tay về phía Pollyanna như thể muốn thuyết phục nó: “Không!” cô thốt lên. “Có lẽ cô ấy không biết, Pollyanna ạ. Có lẽ là cô ấy không biết. Ta chắc chắn là cô ấy không biết mình sở hữu nơi đó. Nhưng mọi việc sẽ được thay đổi thôi, nó sẽ thay đổi thôi.”

“Cô ấy! Chủ của nơi đó là phụ nữ và cô biết cô ấy? Cô biết cả người môi giới ạ?”

“Ừ.” Phu nhân Carew khẽ cắn môi. “Ta biết cô ấy, ta biết người môi giới nữa.”

“Ôi, cháu mừng quá,” Pollyanna thở ra nhẹ nhõm. “Vậy thì ổn cả rồi.”

“Ừ, chắc chắn nó sẽ khá hơn,” phu nhân Carew khẳng định ngay khi chiếc xe dừng lại trước cửa nhà cô.

Phu nhân Carew nói chuyện như thể cô biết cô đang nói về việc gì. Có lẽ là vậy thật, hơn cả những gì cô vừa nói với Pollyanna. Rõ ràng, đêm hôm đó trước khi cô đi ngủ, đã có một lá thư được chuyển đi từ tay cô tới một người tên là Henry Dodge, yêu cầu ông ta đến gặp cô ngay lập tức để bàn về việc tiến hành thay đổi và sửa chữa ở những khu nhà cô sở hữu. Trong lá thư viết những câu từ gay gắt về “cửa sổ che đầy bằng giẻ rách” và “cầu thang lỏng lẻo”, khiến cho vị Henry Dodge phải cầu nhàu giận dữ và rút lên những từ rửa xả trong khi mặt đã tái nhợt vì lo sợ.

CHƯƠNG XI

MỘT SỰ KINH NGẠC CHO PHU NHÂN CAREW

Khi việc sửa chữa và cải tạo đã được đề cập một cách thích đáng và hiệu quả, phu nhân Carew tự nhủ rằng cô đã hoàn thành trách nhiệm của mình và vấn đề chấm dứt tại đó. Cô sẽ quên đi chuyện này. Cậu bé đó không phải là Jamie, cũng không thể là Jamie. Cậu bé mù mờ, ốm yếu và què quặt đó là con trai của người chị gái đã mất của cô ư? Không thể nào! Cô sẽ gạt bỏ hết mọi khả năng đó trong suy nghĩ.

Nhưng đúng lúc đó, phu nhân Carew cảm thấy cô như đang phải chống lại một rào chắn không thể lay chuyển cũng không thể vượt qua: tất cả những suy nghĩ trong đầu cô từ chối bị gạt bỏ. Lúc nào trước mắt cô cũng hiện ra hình ảnh căn phòng nhỏ trống rỗng và gương mặt tội nghiệp của cậu bé. Lúc nào trong tai cô cũng văng vẳng câu nói đau lòng “Nhỡ may cậu bé là Jamie thì sao?”. Đã vậy, Pollyanna vẫn luôn ở đó, kể cả phu nhân Carew có thể (mà đúng là thế) khiến cô bé thôi van nài và chất vấn, cô cũng không thể tránh được ánh mắt khẩn cầu và trách móc của cô bé.

Đã hai lần phu nhân Carew tuyệt vọng đi gặp cậu bé, lần nào cô cũng tự nhủ chỉ thêm một lần này thôi để thuyết phục bản thân rằng cậu bé này không phải là người mà cô cần tìm. Nhưng đứng trước cậu bé thì cô tự thuyết phục được bản thân, một khi quay đi thì sự nghi hoặc vốn có lại quay trở lại. Cuối cùng, trong tuyệt vọng cùng cực, cô đành viết thư cho em gái và kể tất cả mọi chuyện.

“Chị không định kể cho em,” cô viết, sau khi cô kể ra hết toàn bộ sự

việc. “Chị nghĩ không nên làm em tổn thương hay khiến em uổng công hy vọng. Chị chắc chắn không phải cậu bé đó, thế mà ngay cả khi chị viết ra từ đó, chị hiểu rằng chị vẫn chưa chắc chắn. Vì thế nên chị muốn em tới đây, em phải tới đây. Chị muốn em gặp cậu bé. Chị muốn biết... chị muốn biết em sẽ nói gì! Tất nhiên chúng ta chưa từng gặp lại Jamie kể từ khi nó bốn tuổi. Đến bây giờ nó đã mười hai tuổi rồi. Cậu bé này cũng mười hai tuổi, theo phán đoán của chị. (Nó không biết tuổi của mình). Mái tóc và đôi mắt của nó không khác gì Jamie của chúng ta. Cậu bé bị liệt chân, nhưng là vì nó bị ngã sáu năm trước, rồi bốn năm sau mới biến chứng nặng hơn. Các thông tin liên quan đến mô tả chi tiết ngoại hình của cha cậu bé rất khó có thể xác định, nhưng tất cả những gì chị biết không thể kết luận hay phủ nhận việc người đó là người chồng của chị Doris đáng thương. Người ta gọi ông ấy là “Giáo sư”, thật kỳ cục, ông ấy hình như chẳng có gì ngoài mấy quyển sách. Đây cũng có thể là một dấu hiệu. John Kent rõ ràng là luôn kỳ quặc, phong cách sống cũng tương đối phóng khoáng. Chị không nhớ là anh ta có thích sách không nữa. Em có nhớ không? Tất nhiên cái danh hiệu “Giáo sư” cũng có thể chỉ là nhận đại thôi nếu anh ta muốn, hoặc là do người khác đặt biệt danh cho anh ta. Về đứa trẻ, chị không biết, chị không biết nữa, nhưng chị hy vọng là em biết!

Cô chị đang điên đầu của em,

RUTH.”

Della đã tức tốc tới và đi gặp cậu bé; nhưng cô cũng “không biết” nốt. Giống như chị gái mình, cô nói cô không cho rằng đó là Jamie của họ, nhưng vẫn có một khả năng khác, đó cũng có thể là cậu bé. Tuy nhiên, như Pollyanna, cô cũng nghĩ ra một giải pháp cho vấn đề phức tạp này.

“Sao chị không nhận nuôi cậu bé, chị thân yêu?” Cô gợi ý cho chị gái.

“Sao chị không đón cậu bé rồi nhận cậu bé làm con nuôi? Như thế sẽ rất tốt cho cậu bé; một đứa trẻ đáng thương và...”

Nhưng phu nhân Carew run rẩy không để cô nói hết.

“Không, không, chị không thể, chị không thể!” cô kêu lên. “Chị muốn Jamie của chị, Jamie của chính chị hoặc là không ai cả.” Della thở dài bỏ cuộc và quay lại với Viện an dưỡng của mình.

Nếu phu nhân Carew nghĩ vấn đề đã kết thúc tại đó, cô đã sai lầm một lần nữa. Ban ngày cô tiếp tục bồn chồn, còn ban đêm cô vẫn thường xuyên mất ngủ hay gặp những giấc mơ “có lẽ”, “có thể” cứ nối tiếp nhau như thể muốn chứng minh “nó là thế”. Hơn nữa, cô còn có khoảng thời gian khó khăn với Pollyanna.

Pollyanna đang vô cùng bối rối. Trong đầu nó đầy thắc mắc và băn khoăn. Lần đầu tiên trong cuộc đời nó chứng kiến nghèo đói thật sự là thế nào. Nó đã biết thế nào là thiếu cái ăn, ăn mặc nhếch nhác, phải sống trong một căn phòng nhỏ xíu, tối tăm và bẩn thỉu. Sự thôi thúc đầu tiên trong người nó tất nhiên là “giúp đỡ”. Phu nhân Carew đã tới thăm Jamie hai lần, cô vô cùng hài lòng trước sự thay đổi đi đầu kiện sống mà cô thấy sau khi “người đàn ông Dodge” phải “thực hiện”. Nhưng chuyện này đối với Pollyanna vẫn còn quá ít. Vẫn còn những người đàn ông ốm yếu, những người phụ nữ âu sầu và những đứa trẻ nhếch nhác ngoài đường - hàng xóm của Jamie. Nó mạnh mẽ đi tìm phu nhân Carew xin cô giúp đỡ họ.

“Thật là!” Phu nhân Carew thốt lên, sau khi cô hiểu nó muốn cô làm gì, “vậy chẳng lẽ cháu muốn ta cho cả con phố giấy dán tường, sơn tường và cầu thang mới à? Lạy Chúa, cháu còn muốn gì nữa?”

“Ôi, còn nhiều lắm ạ,” Pollyanna vui vẻ nói. “Cô biết mà, tất cả bọn họ cần rất nhiều thứ! Họ sẽ rất vui vì đi đầu đó! Cháu ước gì cháu giàu có để

có thể giúp họ, nhưng cháu cũng rất vui mừng khi cô có thể giúp đỡ họ.”

Phu nhân Carew há hốc mồm kinh ngạc. Cô không tốn chút thời gian nào, mặc dù đã mất quá nhiều kiên nhẫn, để giải thích cho Pollyanna rằng cô không có ý định làm gì thêm cho “con hẻm Murphy”, mà cũng chẳng có lý do gì để cô làm thế cả. Chẳng ai muốn cô làm thế. Cô đã hoàn thành tất cả những việc có thể, cô đã tỏ ra vô cùng rộng rãi, ai cũng có thể thấy vậy, trong tất cả những việc cô làm cho khu nhà Jamie và gia đình Murphy ở. (Cô còn không muốn nhắc tới chuyện cô sở hữu khu nhà đó). Cô giải thích ngắn gọn cho Pollyanna rằng có những tổ chức từ thiện, vừa đông thành viên vừa hiệu quả, công việc của họ là giúp đỡ tất cả những người nghèo khó, cô thường xuyên đóng góp rất nhiều vào các tổ chức đó.

Ngay cả vậy, Pollyanna vẫn tỏ ra không đồng ý.

“Nhưng cháu không hiểu,” nó tranh luận, “tại sao lại tốt hơn, hoặc thậm chí là tốt đến vậy, khi họ tụ lại thành một nhóm đông đúc và làm những việc mà mỗi người đều muốn làm cho bản thân. Cháu chắc chắn cháu đã tặng cho Jamie một quyển sách hay, hơn là để một tổ chức xã hội nào đó làm, cháu biết bạn ấy cũng thích cháu làm thế.”

“Chắc vậy,” phu nhân Carew trả lời, có vẻ mệt mỏi và hơi cáu. “Nhưng có thể sẽ tốt cho Jamie hơn nếu, nếu như quyển sách đó được một nhóm người am hiểu lựa chọn tặng.”

Thế rồi cô nói rất nhiều, (mặc dù Pollyanna hầu như chẳng hiểu gì cả), nào là “bên cùng hóa người nghèo”, nào là “tội lỗi của việc trao tặng bừa bãi” và “những hậu quả nghiêm trọng của việc từ thiện vô tổ chức”.

“Ngoài ra,” cô nói thêm, để trả lời cho biểu cảm cứng đờ bối rối trên gương mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của Pollyanna, “kể cả ta có đề nghị giúp đỡ họ cũng không nhận đâu. Cháu hẳn còn nhớ cô Murphy đã từ chối từ

hôm đầu, không để ta gửi tặng đồ ăn và quần áo sao, mặc dù họ sẵn sàng nhận từ những người hàng xóm dưới tầng một.”

“Vâng, cháu nhớ,” Pollyanna thở dài quay đi. “Có những thứ vì lí do nào đó cháu vẫn chưa hiểu. Nhưng cháu thấy chúng ta có nhiều thứ tốt đẹp, trong khi họ không có thứ gì cả thì không ổn chút nào.”

Những ngày sau đó, cảm giác đó trong Pollyanna ngày càng tăng lên chứ không hề suy giảm, những câu hỏi nó đặt ra và những ý kiến nó nêu lên không thể khiến tâm trí của phu nhân Carew nhẹ nhàng đi. Kể cả khi chơi thử trò chơi vui mừng, với trường hợp này, Pollyanna gần như thất bại, vì nó nói như sau:

“Cháu chẳng thể nào tìm được điểm đáng vui mừng về vấn đề người nghèo này cả. Dĩ nhiên chúng ta có thể vui mừng vì chúng ta không nghèo khó như họ, nhưng mỗi khi cháu cố nghĩ vậy, cháu lại càng cảm thấy buồn cho họ nên cháu không thể vui vẻ được nữa. Tất nhiên chúng ta cũng có thể vui mừng vì có người nghèo để cho chúng ta giúp đỡ, nhưng nếu chúng ta không giúp đỡ họ thì có cơ gì để vui mừng cơ chứ?” Pollyanna không tìm thấy câu trả lời thỏa đáng cho nó từ bất cứ ai.

Đặc biệt khi nó đặt câu hỏi này với phu nhân Carew, đi đầu đó khiến phu nhân Carew, người vẫn đang bị ám ảnh về chuyện đó là Jamie hay có thể là Jamie, càng trở nên nôn nao, mệt mỏi và tuyệt vọng hơn. Giáng sinh đang đến gần cũng không thể giúp cô cải thiện tâm trạng. Bất cứ bóng dáng một cành nhựa ruồi hay dây kim tuyến lấp lánh nào đâu khiến cô day dứt, bởi đối với phu nhân Carew, chúng luôn luôn tượng trưng cho chiếc tất rỗng đặc trưng của trẻ con, chiếc tất có thể là của Jamie.

Cuối cùng, một tuần trước Giáng sinh, cô cho là mình đã chiến đấu với bản thân mình lần cuối cùng. Về mặt cô cương quyết nhưng không thể

hiện bất cứ niềm vui nào, cô đưa ra một mệnh lệnh ngắn gọn cho Mary và gọi Pollyanna tới.

“Pollyanna,” cô nặng nề mở lời. “Cô đã quyết định sẽ đón Jamie về. Một chút nữa xe sẽ tới đây. Cô định đến chỗ cậu bé và đưa cậu bé về nhà bây giờ. Cháu có thể đi cùng cô nếu cháu muốn.”

Gương mặt Pollyanna bừng sáng rạng rỡ.

“Ôi trời, ôi trời, cháu mừng quá!” nó thở gấp. “Cháu mừng quá, mừng muốn khóc! Cô Carew ơi, tại sao khi ta quá vui mừng về một việc gì đó thì ta sẽ muốn khóc ạ?”

“Ta không biết, chắc là vậy, Pollyanna ạ,” phu nhân Carew lơ đãng trả lời. Trên gương mặt cô vẫn không có một tia vui mừng nào.

Tại căn phòng đơn nhà Murphy, phu nhân Carew không mất nhiều thời gian nói chuyện dài dòng. Chỉ với vài câu ngắn ngủi cô đã kể toàn bộ câu chuyện về cậu bé Jamie mất tích của cô, rằng cô hy vọng rằng Jamie có thể là cậu bé ấy. Cô không hề che giấu việc cô nghi ngờ cậu bé chính là Jamie; đồng thời cô cũng nói rằng cô quyết định đón cậu bé về nhà và sẽ tạo điều kiện cho cậu bé hết sức có thể. Sau đó với một chút mệt mỏi, cô nói ra kế hoạch cô đã vạch ra cho cậu bé.

Ở chân giường là cô Murphy đang đứng nghe và khẽ khóc. Bên kia phòng là Jerry Murphy với đôi mắt đang mở to, thỉnh thoảng phát ra những âm thanh trầm trầm “Giời ơi! Có thể tin được không?” Còn Jamie nằm trên giường, đầu tiên cậu lắng nghe với cảm xúc của một người bỗng mở được cánh cửa tới thiên đường rộng lớn mà cậu đã mơ ước từ lâu, nhưng dần dần theo lời nói của phu nhân Carew, ánh mắt cậu thay đổi. Rồi cậu từ từ nhắm chặt mắt và quay mặt đi.

Sau khi phu nhân Carew dừng nói, tất cả chìm trong cả một khoảng

lặng dài trước khi Jamie quay đầu lại và trả lời. Mọi người đều thấy gương mặt cậu trắng bệch và mắt cậu ướt đẫm.

“Cháu cảm ơn bà, phu nhân Carew, nhưng cháu không thể đi,” cậu nói đơn giản.

“Cháu không thể gì cơ?” Phu nhân Carew hét lên như thể không tin vào tai mình.

“Jamie!” Pollyanna ngạc nhiên.

“Ôi, thôi đi, thằng ranh, cậu ăn nhầm cái gì à?” Jerry cau có, nhanh chóng bước lên. “Cậu không thấy đây là một chuyện tốt à?”

“Có, nhưng tớ không thể đi,” cậu bé khuyết tật nói lại một lần nữa.

“Nhưng mà, Jamie, Jamie, con hãy nghĩ, nghĩ lại xem chuyện này tốt với con nhường nào!” cô Murphy run rẩy nơi đuôi giường.

“Con nghĩ là,” Jamie nghẹn ngào. “Má không nghĩ là con biết con đang làm gì, con đang từ bỏ cái gì sao ạ?” Rồi cậu chuyển đôi mắt ướt nhoe sang nhìn phu nhân Carew. “Cháu không thể,” cậu ấp úng. “Cháu không thể để phu nhân làm tất cả những điều đó cho cháu. Nếu bà quan tâm thì mọi chuyện hoàn toàn khác. Nhưng bà không thật sự quan tâm. Bà không muốn cháu, không phải cháu. Bà muốn bạn Jamie thật sự và cháu không phải là Jamie đó. Bà không nghĩ cháu là bạn ấy. Cháu có thể thấy điều đó.”

“Ta biết. Nhưng, nhưng...” phu nhân Carew nói vô vọng.

“Cháu cũng không giống... cháu đâu thể đi lại như những cậu bé khác,” cậu bé khuyết tật hấp tấp cắt ngang. “Phu nhân sẽ nhanh chóng phát mệt vì cháu. Cháu biết điều đó sẽ đến. Cháu không thể chịu đựng việc trở thành gánh nặng của bà như thế. Tất nhiên nếu bà quan tâm cháu như má cháu ở đây,” cậu bé đưa tay ra, nghẹn ngào nức nở, rồi lại quay mặt đi. “Cháu

không phải là Jamie của phu nhân. Cháu không thể đi,” cậu bé nói. Dứt lời; bàn tay nhỏ bé gầy guộc của cậu nắm chặt lại tới mức các đốt ngón tay trắng bệch ra, tương phản với màu mảnh vải sồi cũ trải trên giường.

Đó là một khoảnh khắc ngột thở vì yên lặng, rồi phu nhân Carew lặng lẽ đứng dậy. Gương mặt cô tái đi, điếu đó ngăn lại tiếng nước nở trên môi Pollyanna.

“Đi thôi, Pollyanna,” là tất cả những gì cô nói.

“Trời ạ, ngốc không để đâu cho hết!” Jerry Murphy lăm bắm với cậu bé nằm trên giường, cánh cửa khép lại.

Cậu bé nằm trên giường òa khóc như thể cánh cửa kia là cánh cổng thiên đường đã bị đóng lại mãi mãi.

CHƯƠNG XII

ĐẰNG SAU QUẦY HÀNG

Phu nhân Carew vô cùng tức giận. Việc cô đã tự mình đến tận nơi để đón cậu bé về nhà mình, nhưng lại bị cậu bé bình tĩnh thẳng thừng từ chối khiến cô không thể chịu được. Phu nhân Carew không quen bị người khác từ chối lời mời hay khinh thường đề xuất của mình. Hơn nữa, việc cô không thể nhận cậu bé đó đã khiến cô nhận ra nỗi lo sợ kinh hoàng nhất rằng cậu bé ấy có thể là Jamie thật. Khi ấy cô mới hiểu lý do thực sự cô muốn đón cậu bé - không phải vì cô quan tâm tới cậu bé, thậm chí không phải vì cô muốn giúp cậu bé và khiến cậu bé hạnh phúc mà bởi vì cô hy vọng, nhận nuôi cậu có thể khiến cô an tâm hơn, có thể khiến câu hỏi luôn hiện hữu trong cô ngủ yên mãi mãi: “Chẳng may cậu bé ấy là Jamie thì sao?”

Tất nhiên là việc đó đã trở nên vô ích vì cậu bé đã làm tán loạn ý thức của cô, đã đưa ra lý do “cô không quan tâm” để từ chối. Chắc chắn là phu nhân Carew giờ đây dám tự tin khẳng định với bản thân rằng cô không thật sự “quan tâm”, rằng cậu bé đó không phải con của chị gái cô, rằng cô sẽ “quên tất cả những chuyện này.”

Nhưng cô không thể quên được. Dù cô có khẳng khẳng chối bỏ trách nhiệm và mối quan hệ, chúng vẫn cứ đằng đẵng đeo bám cô dưới hình hài của những mối hoang mang nghi ngờ. Mặc dù cô cố gắng nghĩ sang những chuyện khác, những hình ảnh về cậu bé với đôi mắt buồn bã trong hoàn cảnh nghèo khó cứ luôn lơ mơ hiện ra trước mắt cô.

Rồi còn có Pollyanna. Rõ ràng Pollyanna không còn là chính mình nữa. Nó cứ ủ rũ trong nhà với tinh thần không có vẻ gì là của Pollyanna, nó không thấy có gì thú vị nữa.

“Dạ, không, cháu không ốm,” nó sẽ trả lời như vậy khi bị quở trách hay hỏi chuyện.

“Thế cháu có chuyện gì?”

“Dạ, không có gì ạ. Chỉ là cháu đang nghĩ tới Jamie, cô biết mà, cậu ấy không có những thứ đẹp đẽ này: thảm sàn, những bức tranh và rèm cửa.”

Đối với thức ăn nó cũng vậy. Pollyanna thực sự đã đánh mất vị giác, nhưng nó vẫn phủ nhận việc nó bị ốm.

“Ôi, không,” nó sẽ thở dài buồn rầu. “Chẳng qua là cháu không thấy đói thôi ạ. Chỉ là, mỗi khi cháu định ăn, cháu lại nghĩ tới Jamie, nghĩ tới việc cậu ấy không có nổi một miếng bánh vòng hay bánh cuộn khô, thế rồi cháu không còn muốn ăn nữa.”

Phu nhân Carew lặn tẩn với cảm giác mà chính cô cũng khó mà hiểu rõ, cô muốn thay đổi Pollyanna bằng mọi giá, vậy nên cô đặt mua một cái cây thật to, hai tá vòng hoa và rất nhiều cành nhựa ruồi, bóng bay và đồ trang trí Giáng sinh. Lần đầu tiên sau nhiều năm, ngôi nhà lại rực rỡ và lấp lánh với sắc đỏ và dây kim tuyến. Thậm chí còn có cả một bữa tiệc Giáng sinh, phu nhân Carew đã bảo Pollyanna mời năm, sáu người bạn ở trường học tới vào Đêm Giáng sinh.

Nhưng kể cả vậy, phu nhân Carew vẫn phải thất vọng, vì mặc dù Pollyanna luôn tỏ ra biết ơn, có những lúc nó thích thú và thậm chí là phấn khích nhưng gương mặt bé nhỏ của nó vẫn thường có nét buồn rầu. Cuối cùng, bữa tiệc Giáng sinh có vẻ buồn hơn là vui, bởi ngay từ cái nhìn đầu tiên vào cái cây rực rỡ, nó đã chìm trong buồn bã.

“Sao vậy, Pollyanna!” phu nhân Carew thốt lên. “Có chuyện gì nào?”

“Dạ không, không có gì ạ,” Pollyanna khóc. “Là do nó quá ư là đẹp nên cháu mới khóc. Cháu nghĩ Jamie sẽ muốn nhìn thấy nó lắm.”

Sự kiên nhẫn của phu nhân Carew bị phá vỡ.

“Jamie, Jamie, Jamie!” Cô quát lên. “Pollyanna, cháu không thể ngừng nhắc đến cậu bé đó được sao? Cháu biết rõ là cậu bé không có mặt ở đây không phải lỗi do ta. Ta đã mời cậu bé đến đây sống r ồi. Với lại, cái trò chơi vui mừng của cháu đâu r ồi? Ta nghĩ cháu lấy nó ra chơi ở trường hợp này là ý kiến tuyệt vời đấy.”

“Cháu đang chơi r ồi ạ,” Pollyanna run run. “Đó chính là điều cháu không hiểu. Cháu không biết nó lại nực cười đến thế. Bởi vì, trước đây, mỗi khi cháu vui mừng về chuyện gì đó, cháu đều thấy vui vẻ. Nhưng bây giờ, khi nghĩ về Jamie, cháu mừng vì cháu có thảm trải sàn, có tranh vẽ và những đồ ăn ngon lành, vì cháu có thể đi lại chạy nhảy, cháu được đi học và rất nhiều thứ khác, nhưng cháu càng vui mừng cho bản thân, cháu lại càng buồn cho bạn ấy. Cháu chưa từng thấy trò chơi này nực cười đến thế, cháu không biết cái gì làm nó ra như vậy nữa. Cô có biết không ạ?”

Nhưng phu nhân Carew chỉ tuyệt vọng quay đi mà không nói lời nào.

Sau hôm Giáng sinh, một sự kiện tuyệt vời đã diễn ra khiến Pollyanna, trong một khoảng thời gian, hầu như quên mất Jamie. Phu nhân Carew đưa nó đi mua sắm, trong khi phu nhân Carew đang cố lựa chọn giữa loại cổ áo có thêu ren dày và ren mỏng, Pollyanna tình cờ nhận ra một gương mặt phía sau quầy hàng trông hơi quen quen. Nó cau mày nhìn một lúc, r ồi nó khẽ hét lên và chạy qua lối đi xuống đến quầy.

“Ôi, là chị, đúng là chị r ồi!” Nó vui vẻ reo lên với cô gái đang đặt một hàng nơ màu hồng lên trưng bày. “Em rất mừng khi gặp lại chị!”

Cô gái đứng sau quầy ngược mặt lên và nhìn Pollyanna trong ngạc nhiên. Gần như ngay lập tức, gương mặt u ám buồn bã của cô bừng lên với vẻ nhận ra vui mừng.

“Chà chà, không phải là cô bé con trong Vườn hoa công cộng đây sao!” cô gái thốt lên.

“Vâng. Em mừng là chị còn nhớ em,” Pollyanna rạng rỡ. “Nhưng em chẳng thấy chị quay lại gì cả. Em đã tìm chị bao nhiêu lần.”

“Chị không đến được. Chị phải đi làm. Đó là ngày nghỉ nửa ngày cuối của chị rồi, dạ năm mươi xu, thưa bà,” cô nhanh chóng trả lời người phụ nữ lớn tuổi có gương mặt hiền lành đang hỏi giá chiếc nơ đen trắng trên quầy.

“Năm mươi xu à? Ừm-m!” Người phụ nữ cầm chiếc nơ lên, do dự, rồi lại đặt xuống thở dài. “Ừm, được rồi, nhìn nó cũng khá đẹp đấy, cô gái ạ,” bà nói rồi đi qua.

Ngay lập tức, phía sau bà có hai cô gái gương mặt rạng rỡ bước vào, cười khúc khích và trêu đùa với nhau, họ chọn một món trang sức màu nhung đỏ, một mảnh vải tyn thướt tha và vài nơ hồng. Khi các cô gái đó đang mải chuyện trò, Pollyanna thở dài.

“Đây là việc chị làm hàng ngày à? Trời ơi, chị chọn việc này vui biết chừng nào!”

“Vui sao!”

“Vâng. Hẳn là vui lắm, có rất nhiều người qua lại, tất cả bọn họ lại đều khác nhau! Chị có thể nói chuyện với họ. Chị phải nói chuyện với họ ấy chứ, vì đây là công việc của chị mà. Em thích việc này. Em nghĩ khi nào em lớn em cũng sẽ làm việc này. Nhìn mọi người xem họ mua gì chắc là

thú vị lắm!”

“Thú vị sao! Vui sao!” cô gái đứng sau quầy cả giận. “Này cô bé, nếu mà em hiểu một nửa... Cái đó một đô-la thừa bà,” cô vội vàng ngắt lời mình để trả lời khi một người phụ nữ trẻ sáng giọng hỏi giá của một chiếc nơ vàng rực rỡ có gờ bằng nhung để trong tủ.

“Chà, có lẽ tôi phải xem lại thời gian cô trả lời tôi,” người phụ nữ trẻ nạt nộ. “Tôi đã phải hỏi cô tới hai lần rồi.”

Cô gái đứng ở quầy cắn môi.

“Tôi không nghe thấy bà hỏi, thưa bà.”

“Tôi không quan tâm. Việc của cô là phải nghe. Cô được trả tiền để làm việc đó, không phải à? Cái màu đen bao nhiêu?”

“Năm mươi xu ạ.”

“Còn cái màu xanh dương?”

“Một đô-la ạ.”

“Thận trọng một chút cô gái! Cô đừng có trả lời cộc lốc, nếu không tôi sẽ báo với chủ của cô đây. Lấy cho tôi xem cái khay đựng những cái nơ màu hồng.”

Cô gái bán hàng khẽ hé môi, rồi lại mím môi thành một đường thẳng. Cô ngoan ngoãn ra chỗ chiếc tủ, lấy khay đựng nơ màu hồng, đôi mắt cô lóe lên và tay cô run rẩy để chiếc khay lên quầy. Người phụ nữ trẻ đang được cô phục vụ chọn ra năm cái nơ, hỏi giá của bốn cái rồi bỏ đi sau một câu nói ngắn gọn:

“Tôi không thấy có cái gì ưng cả.”

“Thế nào,” cô gái sau quầy hàng run run hỏi Pollyanna đang trợn tròn mắt. “Bây giờ thì em nghĩ gì về công việc của chị? Có gì để mừng không?”

Pollyanna khẽ cười khúc khích.

“Ôi trời, cô ấy thật là cáu kỉnh phải không ạ? Nhưng cô ấy cũng khá thú vị đấy chứ, chị có thấy thế không? Dù sao thì chị có thể vui mừng rằng không phải ai cũng giống cô ấy, đúng không ạ?”

“Chắc vậy,” cô gái nói và nở nụ cười yếu ớt, “Nhưng chị có thể nói với em ngay bây giờ, nhóc ạ, cái trò chơi vui mừng của em mà em kể cho chị cái hôm ở Vườn hoa công cộng có thể rất thích hợp với em, nhưng...” Một lần nữa cô dừng lại một chút: “Năm mươi xu, thưa bà,” để trả lời khách ngoài quầy.

“Chị vẫn thấy mình cô đơn ạ?” Pollyanna buồn rầu hỏi nhân lúc cô gái bán hàng tiếp tục được rảnh rỗi.

“Ồ, từ sau khi gặp em, chị đâu có thể tìm được năm, bảy hội bạn ngay được đâu,” cô gái trả lời cay đắng đến mức Pollyanna cảm nhận được sự châm biếm.

“Vậy chị có làm gì vào đợt Giáng sinh không ạ?”

“À, có. Chị nằm trên giường cả ngày, kê chân lên đồng quần áo, đọc hết bốn tờ báo và một quyển tạp chí. Rồi buổi tối chị tập tễnh đi ra một quán ăn để chiến đấu hết một cái bánh thịt gà ba mươi lăm xu thay vì hai mươi lăm xu.”

“Nhưng sao chị lại đau chân ạ?”

“Chị bị rộp! Ngày Giáng sinh chị đứng nhiều quá.”

“Ôi!” Pollyanna run lên thương cảm. “Vậy chị không có cây thông hay bữa tiệc nào ạ?” Nó thốt lên, bàng hoàng và đau đớn.

“Chà, không đâu!”

“Trời ơi! Em ước chị có thể nhìn thấy cây thông Giáng sinh của em!”

cô bé thở dài. “Nó rất đẹp, và... Mà khoan!” Nó hét lên vui vẻ. “Chị vẫn có thể nhìn thấy nó. Chúng em vẫn chưa bỏ nó đi đâu. Tối nay chị có thể đi ra ngoài không ạ, hoặc tối mai, và...”

“Pollyanna!” thanh âm lạnh lùng của phu nhân Carew cắt ngang. “Chuyện này là thế nào? Cháu đã biến đi đâu vậy? Ta đã phải tìm cháu khắp nơi. Ta đã phải quay lại quầy hàng quần áo đấy.”

Pollyanna quay lại, reo lên vui vẻ.

“A, cô Carew, cháu mừng vì cô đã tới,” nó hân hoan. “Đây là, ôi, cháu vẫn chưa biết tên chị ấy, nhưng cháu quen chị ấy nên không sao đâu ạ. Cháu gặp chị ấy ở Vườn hoa công cộng trước đây. Chị ấy chỉ có một mình, mà cũng không quen biết ai mấy. Cha của chị ấy cũng là Cha xứ giống cha cháu, chỉ có đi đâu cha chị ấy vẫn còn sống. Chị ấy không có cây thông Giáng sinh nào mà chỉ có cái chân rệp và bánh gà thôi, cháu muốn cho chị ấy xem cái cây của cháu ấy ạ,” Pollyanna hăng say nói, không cần lấy hơi. “Cháu đã mời chị ấy đến vào tối nay, hoặc tối mai. Cô sẽ cho cháu thắp sáng nó lần nữa chứ ạ?”

“Ôi, thật là, Pollyanna,” phu nhân Carew nói với thái độ không hài lòng đầy lạnh lùng. Nhưng cô gái đứng sau quầy hàng đã ngắt lời bà với một giọng nói còn lạnh lùng và không hài lòng hơn thế.

“Đừng lo, thưa bà. Tôi không hề có ý định tới đó.”

“Ôi, xin chị,” Pollyanna cầu xin. “Chị không biết là em muốn chị tới thế nào đâu, và...”

“Chị thấy là quý bà này không muốn mời mọc gì hết,” cô gái bán hàng ngắt lời, giọng hơi bức bối.

Phu nhân Carew đỏ mặt giận dữ, cô quay lại định bỏ đi, nhưng Pollyanna nắm lấy tay cô giữ lại, trong lúc đó nó nói ào ào với cô gái đứng

ở quầy hàng, người đang vô tình không có khách hàng hỏi han.

“Ôi, nhưng mà cô ấy sẽ cho ạ, cô sẽ đồng ý,” Pollyanna nói. “Cô ấy muốn chị tới, em biết là cô muốn mà. Chị không biết cô ấy tốt thế nào đâu ạ, cô ấy đã bỏ ra rất nhiều tiền cho các hiệp hội từ thiện nữa.”

“Pollyanna!” phu nhân Carew giận dữ mắng. Một lần nữa cô định đi, nhưng cô lại bị khựng lại bởi vẻ khinh bỉ rõ ràng trong giọng nói trầm và căng thẳng của cô gái bán hàng.

“Ồ, chị biết chứ! Có nhiều người nhận làm công việc giải cứu. Luôn có rất nhiều cánh tay lăm đường lạc lối hướng đến họ chờ được cứu rỗi. Cũng không sao cả. Chị không thấy có gì sai ở đây hết. Chỉ là thỉnh thoảng chị nghĩ, sao không có người nào nghĩ đến việc giúp những cô gái trước khi họ lăm đường lạc lối. Tại sao họ không cho những cô gái tốt một nơi ở tử tế, có sách, có tranh, thậm chí mền và âm nhạc, cho họ chút sự quan tâm chứ? Nếu được thế có lẽ đã không có nhiều... Chúa ơi, chị đang nói gì vậy nhỉ?” Cô ngừng lại và thở hắt ra. Rồi lại buồn bã như cũ, cô quay sang người phụ nữ trẻ đang đứng trước mặt cô và chọn một chiếc nơ màu xanh.

“Năm mươi xu, thưa bà.” Phu nhân Carew chỉ nghe được vậy trước khi kéo Pollyanna đi.

CHƯƠNG XIII

CHỜ ĐỢI VÀ KẾT QUẢ

Đó là một kế hoạch tuyệt vời. Pollyanna đã dành năm phút để lên toàn bộ kế hoạch, sau đó nó nói với phu nhân Carew. Phu nhân Carew không nghĩ đó là một kế hoạch tuyệt vời, cô bày tỏ suy nghĩ của mình rất rõ ràng.

“Nhưng cháu chắc chắn họ sẽ thấy vậy,” Pollyanna cãi lại sự phản đối của phu nhân Carew. “Chúng ta có thể thực hiện nó dễ dàng mà! Cái cây nó trông vẫn vậy, chỉ là không còn quả nữa, nhưng chúng ta có thể bổ sung thêm. Từ nay đến đêm giao thừa cũng không còn lâu đâu ạ, cô xem chị ấy sẽ vui mừng biết bao khi đến đây! Cô có thể mừng không ạ, nếu đêm Giáng sinh cô bị rộp chân và chỉ được ăn bánh nhân thịt gà?”

“Trời đất, trời đất, cháu đúng là một đứa trẻ không thể chịu đựng nổi!” Phu nhân Carew cau có. “Có vẻ như cháu không để ý đến việc chúng ta còn chẳng biết tên cô gái đó là gì?”

“Chúng ta đều không biết! Như vậy không thú vị sao ạ, khi mà cháu cảm thấy như cháu biết rất rõ chị ấy?” Pollyanna cười. “Cô biết không, bọn cháu đã trò chuyện rất nhiều hôm ở Vườn hoa công cộng, chị ấy đã kể với cháu rằng chị ấy cảm thấy cô độc ra sao, chị ấy nghĩ nơi cô đơn nhất thế gian này là ở ngay giữa một thành phố đông đúc, bởi vì mọi người không hề quan tâm hay để ý. À, có một người quan tâm, nhưng anh ta lại can thiệp quá nhiều, chị ấy bảo thế, anh ta không nên can thiệp tới chị ấy nhiều đến thế, nghe buồn cười cô nhỉ. Anh ta đến Vườn hoa để bảo chị ấy cùng anh ta đi đâu đó, nhưng chị ấy không chịu, thực sự anh ta rất điển trai

cho tới khi anh ta tỏ ra tức giận hồi sau đó. Con người lúc nóng giận nhìn chẳng đẹp chút nào, đúng không ạ? Hôm nay có một quý cô tới mua nơ, cô ấy đã nói những điều không tốt đẹp cho lắm. Sau khi cô ấy nói vậy, cô ấy nhìn cũng chẳng đẹp nữa. Nhưng mà cô sẽ cho cháu xử lý cái cây mừng năm mới chứ ạ, cô Carew? Và cho cháu mời chị bán nơ và cả Jamie nữa? Cậu ấy khá hơn rồi ạ, bây giờ cậu ấy có thể đến rồi. Dĩ nhiên là Jerry vẫn phải đẩy xe cho cậu ấy, nhưng dù sao chúng ta cũng muốn có cả Jerry tới.”

“Ô, dĩ nhiên là cả Jerry!” Phu nhân Carew thốt lên mỉa mai. “Nhưng sao chỉ dừng lại ở Jerry thôi? Cô chắc chắn Jerry có rất nhiều bạn cũng muốn đến. Và...”

“Ôi, cô Carew, có được không ạ?” Pollyanna reo lên ngắt lời cô với sự mừng rỡ không thể kiềm chế. “Ôi, tốt quá, cô thật là tốt! Cháu rất muốn...” Phu nhân Carew hoàn toàn kinh ngạc và hoảng hốt.

“Không, không, Pollyanna, cô...”, cô lấp bắp phản đối. Nhưng Pollyanna đã hoàn toàn hiểu sai ý nghĩa của sự cắt ngang đó, nó một lần nữa mạnh mẽ phản đối.

“Tất nhiên là cô tốt rồi ạ. Cô là người tuyệt vời nhất quả đất luôn, cháu sẽ không để cô từ chối đâu. Bây giờ cháu nghĩ mình sẽ có một bữa tiệc thật rồi! Sẽ có Tommy Dolan và cô em gái Jennie, hai đứa trẻ nhà Macdonald và ba bé gái mà cháu chưa biết tên sống dưới tầng nhà Murphy, còn nhiều bạn nữa nếu chúng ta có đủ phòng cho họ. Không biết họ sẽ vui thế nào khi cháu thông báo đến họ nữa! Cô Carew ơi, hình như cả đời cháu chưa bao giờ thấy chuyện gì vui như nhường này cả, tất cả là nhờ cô! Bây giờ cháu sẽ đi mời các bạn luôn để các bạn ấy biết đi đâu gì sắp tới nhé ạ?”

Phu nhân Carew, vẫn trong trạng thái chưa thể tin nổi chuyện gì vừa xảy

ra, chỉ nghe thấy mình yếu ớt lắm bầm một tiếng “ừ”. Cô biết vậy là mình đã tự gán cho bản thân nghĩa vụ phải tổ chức bữa tiệc với cây thông Noel vào đêm giao thừa cho cả tá đứa trẻ ở con hẻm Murphy cùng một cô gái trẻ mà cô không hề biết tên.

Có lẽ trong ký ức phu nhân Carew vẫn còn văng vẳng lời của cô gái trẻ “Chỉ là thỉnh thoảng tôi nghĩ sao không có người nào nghĩ đến việc giúp những cô gái trước khi họ lẫm đường lạc lối.” Bên tai cô vẫn còn văng vẳng lời kể của Pollyanna về một cô gái thấy nơi cô đơn nhất thế gian là giữa thành phố đông đúc này, người đã từ chối đi cùng một người đàn ông điển trai “đề tâm quá mức” tới cô. Có lẽ trong trái tim phu nhân Carew vẫn còn một niềm hy vọng mơ hồ về sự yên bình mà cô đã luôn mong mỏi. Có lẽ là sự kết hợp của cả ba điều trên cùng với sự vô vọng hoàn toàn trước gương mặt kinh ngạc vui sướng của Pollyanna đã biến sự khinh miệt khó chịu của cô thành một hành động vô cùng hiếu khách của một người chủ nhà rộng lượng. Mà dù là gì đi nữa thì mọi việc cũng đã ấn định xong xuôi rồi, lúc ấy phu nhân Carew nhận ra mình đã mắc vào guồng quay bận rộn của công việc sắp đặt mọi thứ với trung tâm luôn là Pollyanna và bữa tiệc.

Phu nhân Carew viết thư và điền cuống kể mọi chuyện cho em gái mình, kết bút như sau:

“Chị không biết chị sẽ làm gì nữa, nhưng chắc là chị phải tiếp tục những chuyện chị đang làm thôi. Chẳng còn cách nào khác cả. Dĩ nhiên, chỉ cần Pollyanna bắt đầu thuyết giáo, con bé vẫn chưa làm vậy, thế nên lương tâm chị chưa cho phép gửi trả con bé về cho em.”

Della khi đọc lá thư này ở Nhà an dưỡng đã cười phá lên.

“Trời ơi, vẫn chưa thuyết giáo!” cô cười khúc khích với bản thân. “Chúa lòng lành! Thế mà chị, Ruth Carew, đã phải tổ chức hai bữa tiệc

Giáng sinh trong một tuần, còn căn nhà mà mình thấy từng ẩm đậm như nấm mồ của chị bây giờ lại rực rỡ xanh đỏ từ trong ra ngoài. Thế mà con bé vẫn chưa thuyết giáo cơ đấy! Ôi, không, con bé vẫn chưa thuyết giáo!”

Bữa tiệc đó cực kỳ thành công. Đến phu nhân Carew cũng phải công nhận như vậy. Jamie trên chiếc xe lăn, Jerry với vốn từ ngữ đáng kinh ngạc mà đắt giá, cùng cô gái (có tên là Sadie Dean) đưa nhau làm cho những vị khách mời e dè trở nên vui vẻ. Sadie Dean khiến cho mọi người rất ngạc nhiên, có lẽ là cả bản thân cô ấy nữa, khi bộc lộ sự hiểu biết sâu sắc của mình về các trò chơi hấp dẫn, những trò chơi đó cùng với những câu chuyện của Jamie và sự hài hước thiên phú của Jerry đã làm mọi người cười rộn rã cho tới bữa tối. Rồi màn tặng quà hào phóng dưới cái cây nặng trĩu đã tiễn mọi vị khách vui vẻ ra về khi đã thấm mệt.

Nếu Jamie (cùng với Jerry là hai người về cuối cùng) có hơi buồn rầu nhìn xung quanh thì cũng không ai chú ý tới chuyện đó cả. Chỉ có phu nhân Carew; khi chúc cậu ngủ ngon, đã vừa hồi hộp vừa ngại ngùng nói nhỏ vào tai cậu:

“Jamie, cháu có thay đổi quyết định về việc đến đây không?”

Cậu bé ngáp ngừng. Gò má cậu hơi đổi màu. Cậu quay lại, buồn bã nhìn vào mắt cô như thăm dò. Rồi cậu chậm chạp lắc đầu.

“Nếu như hôm nào cũng được như tối nay, cháu sẽ nghỉ lại ạ,” cậu nói. “Nhưng sẽ không có chuyện đó. Còn có cả ngày mai, rồi tuần sau, tháng sau và năm sau nữa. Biết đâu chưa đến tuần sau cháu đã thấy mình không nên đến đây thì sao ạ.”

Nếu phu nhân Carew cho rằng bữa tiệc Đêm Giao thừa sẽ kết thúc nỗ lực giúp đỡ Sadie Dean của Pollyanna, thì chẳng mấy chốc cô nhận ra mình đã lầm khi ngay sáng ngày hôm sau Pollyanna nói với cô.

“Cháu vui mừng vì cháu đã tìm lại được chị ấy,” nó thoải mái bi bô. “Kể cả khi cháu không thể tìm ra Jamie thật sự cho cô, cháu đã tìm ra một người khác để cô yêu thương và dĩ nhiên là cô sẽ muốn yêu thương chị ấy, vì đó chỉ là một cách khác để yêu thương Jamie thôi mà.”

Phu nhân Carew nín thở và thở dài ra một hơi tức giận. Niềm tin bền bỉ trong trái tim nhân hậu và tín ngưỡng quả quyết mong được “giúp đỡ mọi người” của con bé làm đảo lộn mọi thứ và đôi khi trở nên vô cùng phức tạp. Nhưng đồng thời cũng khó mà chối bỏ được nó trong trường hợp này, đặc biệt khi mà Pollyanna hướng đôi mắt chan chứa niềm vui cùng tự tin về phía cô.

“Nhưng, Pollyanna à,” cô yếu ớt phản đối, cảm giác như thể là mình đang bám víu vào một sợi dây mỏng manh vô hình, “cô ấy rõ ràng không phải là Jamie, cháu thấy đấy.”

“Cháu biết là thế,” Pollyanna nhanh chóng đồng ý. “Cháu cũng rất tiếc vì chị ấy không thể là Jamie. Nhưng chị ấy là Jamie của người nào đó khác, ý cháu là không có ai ở đây yêu thương hay chú ý tới chị ấy cả, nên cháu nghĩ mỗi khi cô nhớ tới Jamie cô sẽ không vui vì vẫn còn ai đó mà cô có thể giúp đỡ, hết như việc cô hy vọng mọi người xung quanh giúp đỡ Jamie dù cậu ấy có ở đâu đi nữa.”

Phu nhân Carew run lên và khẽ rên rỉ.

“Nhưng ta muốn Jamie của ta,” cô xót xa.

Pollyanna gật đầu với ánh mắt thấu hiểu.

“Cháu biết, đó là ‘sự hiện diện của đứa bé’. Chú Pendleton đã nói với cháu thế, chỉ là cô đã có ‘bàn tay người phụ nữ’ rồi.”

“‘Bàn tay người phụ nữ’?”

“Vâng, để gây dựng tổ ấm. Chú ấy bảo cần phải có bàn tay người phụ nữ hoặc sự hiện diện của đứa trẻ để gây dựng tổ ấm. Vì thế chú ấy muốn nuôi cháu, nhưng cháu đã tìm thấy bạn Jimmy, nên chú ấy đã nhận nuôi bạn ấy.”

“Jimmy?” Phu nhân Carew nhìn lên với ánh mắt có chút gì đó hoảng hốt, thứ luôn len lỏi trong ánh mắt cô mỗi khi nghe thấy bất kỳ biến thể nào của cái tên.

“Vâng, là Jimmy Bean ạ.”

“À, là Bean,” phu nhân Carew nhẹ nhõm nói.

“Vâng, cậu ấy ở Trại trẻ mồ côi, nhưng cậu ấy đã bỏ đi. Cháu đã tìm thấy cậu ấy. Cậu ấy nói cậu ấy muốn một gia đình có mẹ thật sự chứ không phải mẹ quản lý. Cháu không thể tìm mẹ cho cậu ấy, nhưng cháu đã tìm được chú Pendleton, chú ấy đã nhận nuôi cậu ấy. Bây giờ tên cậu ấy là Jimmy Pendleton.”

“Nhưng trước đó cậu ấy họ Bean?”

“Vâng, trước đó cậu ấy họ Bean.”

“Ồ!” phu nhân Carew thở thật dài nói.

Phu nhân Carew gặp mặt Sadie Dean khá nhiều sau Đêm Giao thừa. Với Jamie cũng vậy. Pollyanna bằng cách nào đó đã khiến họ thường xuyên đến chơi, dù có ngạc nhiên và bực mình thì phu nhân Carew cũng không thể ngăn cản. Pollyanna coi sự vui lòng và thậm chí là hạnh phúc của cô là một lẽ tất nhiên, thế nên cô thấy vô vọng để có thể khiến cho cô bé hiểu cô không hề đồng ý hay thoải mái với chuyện đó.

Nhưng phu nhân Carew, dù có nhận ra hay không, đã học được rất nhiều đi ầu, những đi ầu mà ngày trước, không thể tiếp thu, khi cô tự nhốt

mình trong phòng và ra lệnh cho Mary không để ai vào gặp. Cô đã hiểu thế nào là một cô gái cô đơn giữa thành phố lớn, một mình kiếm sống, không có ai quan tâm tới ngoại trừ một người quan tâm quá nhiều và cũng quá vô tâm.

“Ý em là sao?” Cô lo lắng hỏi Sadie Dean vào một tối nọ, “Chuyện cô nói vào hôm đầu chúng ta gặp nhau ở quầy hàng về việc giúp đỡ các cô gái, là ý gì?”

Sadie Dean bu ãn r ãu biến sắc.

“Lúc đó em thô lỗ quá,” cô xin lỗi.

“Không sao đâu. Nói cho tôi biết cụ thể đi. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại chuyện đó rất nhiều lần.”

Trong một khoảnh khắc, cô gái chìm vào im lặng, sau đó cô bắt đầu nói với vẻ chua xót:

“Em từng quen một cô gái, lúc đó em đã nghĩ về bạn ấy. Bạn ấy cùng quê với em, là một thiếu nữ xinh đẹp và tốt bụng nhưng không được mạnh mẽ cho lắm. Chúng em sống cùng nhau một năm, trong cùng một căn phòng, luộc trứng trên cùng một ngọn đèn hàn, cùng ăn bữa tối là thịt băm và cá viên tại một nhà hàng bình dân. Chúng em không làm gì khác vào buổi tối ngoại trừ đi dạo ở phố Common, hoặc đi xem phim khi chúng em có tiền hoặc ở lì trong phòng. Phòng của bọn em không được tiện nghi cho lắm. Nó nóng vào mùa hè và lạnh vào mùa đông, đèn bàn chập chờn đến mức chúng em không thể đọc sách hay thuê thùa dù rằng chúng em đã phải làm việc quần quật suốt ngày này qua ngày khác là thế. Ngoài ra phía trên chúng em là một sàn phòng trọ kéo kẹt như thể có ai đó đang nhảy tung tung trên đó vậy. Ở dưới nhà thì có một cậu nhóc học chơi kèn cóc nê. Bà đã bao giờ nghe ai đó chơi kèn cóc nê chưa ạ?”

“K-không, tôi chưa,” phu nhân Carew nói nhỏ.

“Chà, vậy thì bà bỏ lỡ nhiều thứ quá,” cô gái nói với vẻ đùa cợt. Sau đó, cô quay lại với câu chuyện của mình.

“Thỉnh thoảng, đặc biệt là vào dịp Giáng sinh hay nghỉ lễ, chúng em thường đi tới khu Đại lộ này và các con phố khác, tìm kiếm những ô cửa sổ đang vén rèm, rồi chúng em sẽ nhìn vào trong đó. Bà biết đấy, bọn em khá cô độc, đặc biệt là vào những ngày đó, chúng em bảo nhau là ngắm mọi người quây quần bên gia đình, thấy đèn chằng trên bàn và trẻ con nô đùa cũng là tốt rồi, nhưng bọn em đâu biết nó còn khiến bọn em cảm thấy tệ hơn nhiều, bởi vì bọn em không thể nào có được những điều như thế. Càng buồn hơn khi nhìn thấy những chiếc ô tô với những con người trẻ trung vui vẻ ngồi trên đó cười nói với nhau. Bà biết mà, bọn em cũng còn trẻ và cũng muốn cười nói như vậy. Bọn em cũng muốn có khoảng thời gian tươi đẹp, và rồi, rồi... người bạn cùng phòng của em bắt đầu có khoảng thời gian tươi đẹp này. Nói ngắn gọn thì, một hôm tình bạn của chúng em tan vỡ, bạn em bỏ đi, hai đứa chia hai ngã đường. Em không ưa những người mà bạn ấy quen cho lắm, em nói với bạn ấy thế. Cô ấy không thể từ bỏ họ, cho nên chúng em không chơi với nhau nữa. Em không gặp bạn ấy khoảng gần hai năm, rồi em nhận được lời nhắn của bạn ấy, nên đã tới gặp bạn ấy. Mới khoảng tháng trước thôi. Bạn ấy ở trong một nhà cứu trợ. Đó là một nơi rất đẹp, với thảm trải sàn mềm mại, tranh đẹp, cây cảnh, hoa lá, sách, một chiếc dương cầm, một căn phòng ấm áp và mọi thứ có thể dành cho bạn ấy. Những người phụ nữ giàu có trên những chiếc ô tô hay xe ngựa đến đón bạn ấy, đưa bạn ấy đi xem hòa nhạc hay nhạc kịch. Bạn ấy được học tốc ký, họ còn giúp bạn ấy có một công việc ngay khi bạn ấy có thể đảm đương. Mọi người đều đối xử với bạn ấy

rất tốt, bạn ấy nói họ thể hiện họ sẽ giúp bạn ấy bằng mọi cách. Nhưng bạn ấy cũng nói thêm một điều nữa là:

‘Sadie, nếu họ cảm nhận được dù chỉ là một nửa nỗi đau của tớ để cho tớ thấy họ quan tâm thực sự và muốn giúp tớ từ khi tớ còn là một cô gái xa nhà lương thiện, tự trọng và chăm chỉ, thì bây giờ tớ đã không ở đây chờ họ giúp đỡ.’

Và em không bao giờ quên lời nói đó. Vậy thôi. Không phải em phản đối công việc cứu trợ người khác, đó là một việc làm tốt, họ nên làm thế. Chỉ là em nghĩ họ đáng lẽ ra sẽ không phải làm nhiều nếu trước đó họ tỏ ra quan tâm hơn một chút đến vấn đề này.”

“Nhưng tôi tưởng có những trung tâm dành cho những thiếu nữ làm thuê và... và các tổ chức an sinh làm việc đó.” Phu nhân Carew ấp úng nói bằng một giọng mà khó có bạn bè nào của cô có thể nhận ra được.

“Có chứ. Bà đã bao giờ vào đó chưa ạ?”

“Gì cơ, c-chưa, nhưng tôi... Tôi đã đóng góp tiền cho họ.” Lần này giọng phu nhân Carew đầy vẻ hối lỗi.

Sadie Dean mỉm cười kỳ lạ.

“Vâng, em biết thế mà. Có rất nhiều người phụ nữ tốt bụng quyên tiền cho những tổ chức ấy nhưng chưa bao giờ vào nhìn lấy một cái. Hy vọng bà đừng nghĩ là em đang bài xích những tổ chức đó. Em không hề Họ làm những điều tốt. Họ gần như là nơi duy nhất chịu giúp đỡ người khác, nhưng công sức của họ chỉ như muối bỏ biển. Em đã từng thử vào một nơi như thế; nhưng em cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Ích gì chứ? Có lẽ không phải chỗ nào cũng như thế, có thể do lỗi ở em. Dù em có nói, bà cũng không hiểu đâu. Bà phải trải nghiệm thực tế, mà bà thì còn chưa bước vào đó lấy một lần. Em không thể ngừng tự hỏi tại sao những người

phụ nữ tốt bụng đó không thật sự đặt tâm tư và tâm huyết vào việc ngăn chặn nguy cơ như khi họ làm thế với việc cứu trợ. Ôi xem này! Em không định nói nhiều như vậy. Là do bà hỏi em.”

“Ừ, là do tôi hỏi cô,” phu nhân Carew nghèn nghẹn nói rồi quay đi.

Phu nhân Carew không chỉ học nhiều đi đâu từ Sadie Dean, cô còn học được những thứ mà cô chưa từng biết từ Jamie.

Jamie ở nhà họ rất thường xuyên. Pollyanna thích mời cậu đến, còn cậu bé thì thích được đến chơi. Hồi đầu, cậu tất nhiên là còn cực kỳ ngại ngùng, nhưng sau đó cậu nhanh chóng phải đi sự ngờ vực và chịu thua niềm khao khát của mình bằng cách nói với bản thân (và Pollyanna) rằng, dù sao thì đến chơi cũng không phải là “ở lại mãi mãi”.

Phu nhân Carew thường nhìn thấy cậu bé và Pollyanna thư thái ngồi trên bệ cửa sổ thư viện, chiếc xe lăn trống không được để gần đó. Đôi lúc chúng cùng nghiên ngẫm một cuốn sách. (Có hôm cô nghe Jamie nói với Pollyanna rằng cậu nghĩ mình sẽ không để ý nhiều đến cặp đôi chân bại liệt nếu như cậu có nhiều sách như phu nhân Carew, cậu cũng nghĩ mình sẽ vui đến mức bay lên mất nếu cậu có cả sách lẫn đôi chân lành lặn). Đôi lúc cậu bé kể chuyện, còn Pollyanna mở to đôi mắt và chăm chú lắng nghe.

Phu nhân Carew cảm thấy khó hiểu trước sự chăm chú của Pollyanna cho đến một ngày cô dừng lại và tự mình lắng nghe. Sau đó cô không còn thấy khó hiểu nữa, cô chỉ nán lại lâu hơn để nghe. Ngôn từ cậu bé sử dụng còn hơi thô và chưa chuẩn xác, nhưng nó luôn vô cùng sống động và ấn tượng đến mức phu nhân Carew cảm thấy mình như đang cầm tay Pollyanna bước qua thời hoàng kim sau cái vẫy tay của cậu bé có đôi mắt sáng ngời này.

Phu nhân Carew bắt đầu lơ mơ nhận ra phần nào ý nghĩa của niềm

tham vọng lập nên những chiến công hào hùng và trải qua những cuộc phiêu lưu thú vị trong tâm hồn, mà trong thực tế cậu chỉ là một đứa trẻ khuyết tật ngồi trên xe lăn. Nhưng cái mà phu nhân Carew không nhận ra được là việc cậu bé khuyết tật này đang dần chiếm lấy một vị trí trong cuộc sống của cô. Cô không nhận ra sự hiện diện của cậu đã trở nên quen thuộc như một lẽ dĩ nhiên, hay cô đang ngày càng quan tâm đến việc tìm những thứ mới mẻ “để cho Jamie thấy”. Cô cũng không nhận ra cậu bé càng ngày càng trở nên giống Jamie mất tích, đứa con trai của người chị đã mất của cô.

Tháng Hai, tháng Ba, tháng Tư trôi qua, tháng Năm tới, ngày càng đến gần thời điểm Pollyanna phải trở về nhà. Khi ấy phu nhân Carew mới chợt nhận ra việc đó có ý nghĩa thế nào với cô.

Cô ngạc nhiên và hoảng hốt. Cô đã từng luôn luôn mong chờ đến ngày rời đi của Pollyanna. Cô đã từng nói tới lúc đó căn nhà sẽ lại trở nên yên tĩnh, không còn bị ánh mặt trời rọi vào. Rồi cô sẽ lại được bình yên, có thể để bản thân mình tránh xa thế giới phiền phức và mệt mỏi này. Một lần nữa cô sẽ lại được tự do mà nhớ lại trong ý thức đau đầu của mình những ký ức thân thương về đứa trẻ mất tích, người đã bước vào thế giới hư vô rộng lớn rất lâu trước đây và đóng lại cánh cửa đằng sau nó. Cô đã tin rằng tất cả những điều ấy sẽ xảy ra một khi Pollyanna trở về nhà.

Nhưng bây giờ khi Pollyanna thực sự sắp về nhà, viễn cảnh hoàn toàn khác hẳn. “Căn nhà yên tĩnh không còn bị ánh mặt trời rọi vào” sẽ trở thành nơi “u tối và ngột ngạt”. Cái không gian “bình yên” cô từng khao khát sẽ trở thành “nỗi cô đơn cùng cực”; rồi nỗi mong mỏi “được tránh xa thế giới phiền phức, mệt mỏi này” và “được tự do mà nhớ lại trong ý thức đau đầu của mình những ký ức thân thương về đứa trẻ mất tích”. Làm sao

cô có thể quên đi những ký ức về Jamie mới (người có thể là Jamie xưa của cô) với đôi mắt tiếc nuối, u buồn của thằng bé cơ chứ!

Bây giờ phu nhân Carew đã hoàn toàn nhận ra rằng nếu không có Pollyanna, ngôi nhà sẽ trở nên trống trải, nhưng nếu không có cậu bé Jamie này, mọi thứ sẽ còn tệ hơn nhiều. Đối với lòng kiêu hãnh của cô, đi đâu này không hay chút nào. Đối với tâm can cô, đây là một cực hình - khi cậu bé đã hai lần từ chối tới đây. Trong vài ngày cuối cùng Pollyanna ở lại đây, sự đấu tranh trong cô mạnh mẽ hơn nhiều, dù vậy lòng kiêu hãnh vẫn luôn chiếm ưu thế. Cuối cùng, khi phu nhân Carew biết đây có thể là lần cuối Jamie ghé chơi, con tim cô đã chiến thắng. Một lần nữa, cô đề nghị Jamie đến và trở thành Jamie đã mất của cô.

Cô không nhớ cô đã nói gì sau đó, nhưng cô không bao giờ quên những gì cậu bé nói. Mọi thứ chỉ tóm gọn trong bảy chữ.

Sau một phút dài đằng đẳng thăm dò cảm xúc trên mặt cô, gương mặt cậu bỗng nhẹ sáng lên, cậu nói:

“Ồ, dạ được ạ! Ôi... giờ cô thực lòng để tâm rồi!”

CHƯƠNG XIV

JIMMY VÀ CON QUỶ MẮT XANH

Lần này Beldingsville không còn chào đón Pollyanna với khẩu hiệu và cờ hoa nữa, có lẽ bởi vì giờ vè của nó được rất ít người trong thị trấn biết. Nhưng rõ ràng vẫn không ít người vui mừng chào đón nó khi nó bước chân xuống ga tàu cùng với dì Polly và bác sĩ Chilton. Pollyanna cũng nhanh chóng chạy đi ghé thăm những người bạn cũ của nó. Cứ như vậy, trong vài ngày tiếp đó, theo như Nancy nói thì: “Đi đâu bà cũng phải cầm tay tiểu thư, bởi ngay lúc bà bỏ tay xuống là tiểu thư đã biến mất rồi.”

Vẫn như mọi khi, Pollyanna đi tới đâu cũng đều gặp câu hỏi: “Ở Boston thế nào?” Có lẽ khi nói chuyện với ông Pendleton nó mới đưa ra câu trả lời đầy đủ nhất. Như mọi lần, khi được hỏi, nó đều bắt đầu trả lời bằng cái nhún mày băn khoăn.

“Cháu thích nơi đó, cháu yêu nơi đó ở một vài điểm.”

“Chứ không phải tất cả à?” Ông Pendleton cười.

“Không ạ. Có vài đi ầu mà cháu mừng vì đã đến đó,” nó hấp tấp giải thích. “Cháu đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, có rất nhiều đi ầu kỳ lạ và khác biệt, ví dụ như là ăn tối vào tối muộn chứ không phải buổi chiều muộn như mình thường ăn. Mọi người đều rất tốt với cháu, cháu đã thấy rất nhiều thứ tuyệt vời, như là Ngọn đ ầu Bunker, Vườn hoa công cộng, triển lãm xe ô tô Boston, rồi hàng dãy tranh ảnh, tượng điêu khắc, cửa hàng nhộn nhịp và những con phố dài vô tận. Cả người dân ở đó nữa ạ. Cháu chưa bao giờ thấy nhiều người như thế.”

“Ừ, chắc chắn rồi. Ta tưởng cháu thích con người,” người đàn ông bình luận.

“Đúng ạ.” Pollyanna lại cau mày rồi trầm tư. “Nhưng giữa nhiều người mà chú chẳng quen ai thì có ích gì đâu ạ? Cô Carew cũng không cho cháu làm quen. Cô ấy cũng không biết họ. Cô ấy nói ở đó mọi người không làm vậy.”

Dừng một chút, rồi Pollyanna thở dài tiếp tục.

“Cháu nghĩ có thể đó là điều cháu không thích nhất: mọi người không quen biết lẫn nhau ấy ạ. Nếu họ quen nhau thì sẽ tuyệt hơn rất nhiều! Chú nghĩ mà xem, chú Pendleton, có rất nhiều người đang sống trong những con hẻm bẩn thỉu nhỏ xíu, họ còn không có đến cả đồ và cá viên để ăn hay thậm chí không có cả quần áo như đồ cứu trợ để mặc. Còn những người khác, cô Carew và rất nhiều người như cô ấy sống trong những ngôi nhà to đẹp, có rất nhiều thứ để ăn và mặc hơn là họ thực sự cần. Giá như họ biết những người khác...” Nhưng chú Pendleton bật cười cắt ngang.

“Cháu yêu, có bao giờ cháu nghĩ những người này không quan tâm tới việc làm quen với nhau không?” Ông bu ãn cười hỏi.

“Ồ, nhưng vẫn có một số người quan tâm ạ,” Pollyanna vẫn tiếp tục chống chế. “Có một chị tên là Sadie Dean, chị ấy bán nơ, những cái nơ đáng yêu trong một cửa hàng lớn, chị ấy muốn được quen người khác, nên cháu đã giới thiệu chị ấy với cô Carew, chúng cháu đã mời chị ấy tới nhà chơi, chúng cháu còn mời Jamie và nhiều người khác nữa, chị ấy đã rất vui mừng vì được quen họ! Chuyện đó khiến cháu nghĩ là giá như những người kiêu như cô Carew biết về những người kiêu kia nhiều hơn, nhưng tất nhiên là *cháu* không thể làm công việc giới thiệu rồi. Bởi vì cháu cũng không quen nhiều. Nhưng nếu họ có thể quen lẫn nhau, thì người giàu có

thế cho người nghèo một phần tiền của họ.”

Một lần nữa ông Pendleton lại cười ngất lời nó.

“Ôi, Pollyanna ơi là Pollyanna,” ông cười. “Ta sợ là cháu đang dấn lấn mình vào rắc rối rồi. Cháu sẽ trở thành một người cuồng chủ nghĩa xã hội trước khi cháu kịp nhận ra đấy.”

“Một gì cơ ạ?” cô bé hồ nghi hỏi. “Cháu không nghĩ là cháu biết người theo chủ nghĩa xã hội là gì. Nhưng cháu biết thế nào là thân thiện với xã hội, và cháu muốn mọi người trở nên như thế. Nếu cái cụm từ kia cũng mang nghĩa như thế thì cháu không ngại trở thành một người như vậy đâu ạ. Cháu sẽ rất thích được như thế.”

“Ta không nghi ngờ việc đó, Pollyanna,” người đàn ông mỉm cười. “Nhưng khi cháu có ý đồ phân chia sự sung túc, nghĩa là cháu đang có trong tay một vấn đề mà cháu rất khó giải quyết đấy.”

Pollyanna thở dài.

“Cháu biết,” nó gật gù. “Cô Carew cũng nói như thế ạ. Cô ấy nói rằng cháu không hiểu, rằng chuyện đó là bần cùng hóa xã hội, là bừa bãi và nguy hại tới xã hội, tóm lại là kiểu như thế,” nó khẽ hếch đầu lên với vẻ phiến não khiến người đàn ông lại bật cười. “Với cả, cháu không hiểu sao có người thì sở hữu nhiều thứ đến vậy, trong khi có người khác lại hoàn toàn trắng tay, cháu không thích đi đầu đó chút nào. Nếu như cháu mà có nhiều thứ như vậy, cháu sẽ đi chia cho những người không có gì, kể cả chuyện đó có khiến cháu nghèo đi và nguy hại tới cháu, và...”

Nhưng ông Pendleton đang cười ngất nghẹo đến nỗi sau một hồi than phiền Pollyanna cũng chịu thua và cười cùng ông.

“Dù sao thì,” nó lại nói sau khi lấy được hơi. “Cháu vẫn không hiểu mọi thứ.”

“Ôi, cháu yêu ạ, ta e là cháu thật sự không hiểu r ấ,” người đàn ông tán đ ồng, ánh mắt ông bỗng trở nên dịu dàng mà nghiêm túc. “Ngay cả những người như ta cũng không hiểu. Nhưng nói ta nghe,” ông nói thêm sau một lúc nói chuyện, “cậu Jamie đó là ai mà cháu nhắc suốt từ lúc về đây tới giờ vậy?”

R ấ Pollyanna kể lại cho ông nghe.

Khi kể về Jamie, ánh mắt Pollyanna không còn lo lắng hay băn khoăn nữa. Pollyanna thích kể về Jamie. Vì đây là chuyện nó hiểu được. Vì với chuyện này nó không phải dùng những từ ngữ đao to búa lớn. Với lại, trong trường hợp đặc biệt này, ông Pendleton không phải sẽ rất để ý tới chuyện phu nhân Carew đưa cậu bé đó về nhà, bởi còn ai hiểu hơn ông ấy về sự cần thiết của một đứa trẻ nữa chứ?

Pollyanna kể cho tất cả mọi người về Jamie. Nó cho rằng tất cả mọi người sẽ đều thích thú như nó vậy. Hầu như nó không phải thất vọng với sự quan tâm của mọi người; nhưng r ấ một ngày nó phải ngạc nhiên. Ngạc nhiên vì phản ứng của Jimmy Pendleton.

“Ê, nghe này,” cậu bé cáu kỉnh nói vào một buổi chiều. “Chẳng lẽ ở Boston không còn ai khác hay sao mà cậu cứ ‘Jamie’ mãi thế?”

“Gì thế, Jimmy Bean, ý cậu là sao?” Pollyanna kêu lên.

Cậu bé hơi hất cằm lên.

“Tớ không phải là Jimmy Bean. Tớ là Jimmy Pendleton r ấ. Ý tớ là từ những gì cậu nói, tớ sẽ cho rằng ở Boston chẳng còn ai khác ngoài một thằng nhóc điên rồ gọi mấy con chim và sóc là “Quý bà Lancelot” và những thứ vớ vẩn khác nữa.”

“Gì thế, Jimmy Be... Pendleton!” Pollyanna gất lên. R ấ sau đó nó cáu

nhặng xì: “Cậu ấy không điên rồ! Cậu ấy là một cậu bé tốt bụng. Cậu ấy còn biết rất nhiều sách và truyện! Cậu ấy còn có thể sáng tác truyện trong đầu nữa! Với lại, không phải là “Quý bà Lancelot”, mà là “Ngài Lancelot.” Cậu mà biết được bằng một nửa cậu ấy thì cậu mới hiểu!” Cô bé dứt lời với đôi mắt loang loáng nước.

Jimmy Pendleton nóng mặt và thấy khó chịu kinh khủng. Càng lúc cậu càng thấy ghen tị, nhưng cậu vẫn kiên gan đứng lì tại đó.

“Ừ, dù sao thì,” cậu chế giễu, “Tôi không thích tên cậu ấy lắm. ‘Jamie’ sao! Hừm! Nghe có vẻ ẻo lả! Tớ biết có người khác cũng nói thế.”

“Ai cơ?”

Không có câu trả lời.

“Ai nói cơ?” Nó hỏi, dứt khoát hơn.

“Cha nói.” Cậu bé ủ rũ đáp.

“Cha cậu?” Pollyanna nhắc lại đầy ngạc nhiên. “Làm sao chú ấy biết Jamie?”

“Ông ấy không biết. Ông ấy không phải nói về Jamie. Mà là nói về tớ.” Cậu bé vẫn nói đầy giận dỗi, ánh mắt nhìn ra chỗ khác. Tuy vậy, vẫn thấy được một nét dịu dàng kì lạ dễ nhận thấy trong giọng nói của cậu bé mỗi khi nhắc về cha.

“Cậu sao!”

“Ừ. Trước khi cha tớ mất được một thời gian. Chúng tớ đã ở lại nhà một người nông dân trong gần một tuần. Cha tớ giúp người ta làm nông và tớ cũng giúp một chút. Vợ bác ấy đối với tớ cực tốt, bác ấy hay gọi tớ là “Jamie”. Tớ không biết vì sao bác gái lại thích gọi tớ như vậy. Một ngày nọ, cha tớ nghe thấy bác gái gọi như thế. Ông ấy đã cực kỳ tức giận, giận

đến mức khiến tớ ghi nhớ đến tận bây giờ những lời ông ấy nói. Ông ấy nói Jamie không phải tên dành cho con trai, không ai được gọi con trai ông như vậy. Ông ấy bảo cái tên đó thật ẻo lả, ông ấy ghét nó. Tớ chưa từng thấy cha tớ tức giận như tối hôm đó. Cha tớ còn không ở lại để làm cho xong việc, tớ và cha tớ đã ra đi ngay tối hôm đó. Tớ hơi thấy có lỗi vì tớ rất thích bác gái. Bác ấy rất tốt với tớ.”

Pollyanna gật đầu, nó dường như cảm và thích thú với câu chuyện cậu kể. Không phải lúc nào Jimmy cũng nói nhiều về cuộc sống bí ẩn của cậu trước khi quen nó.

“Rồi sao nữa?” nó gợi chuyện. Pollyanna lúc này dường như đã quên hết chủ đề của cuộc tranh luận là cái tên Jamie nghe rất ẻo lả.

Cậu bé thở dài.

“Chúng tớ cứ đi đến khi tìm thấy nơi ở mới. Đó cũng là nơi mà cha tớ đã mất. Rồi họ đưa tớ vào trại trẻ mồ côi.”

“Rồi cậu bỏ đi và tớ tìm thấy cậu gần nhà cô Snow,” Pollyanna nói hí hửng. “Thế rồi tớ đã quen cậu từ đó đến giờ.”

“Ừ, rồi cậu quen tớ từ đó đến giờ,” Jimmy nhắc lại nhưng bằng một giọng nói khác xa lúc trước; Jimmy đã trở lại với thực tại và sự khó chịu của cậu. “Nhưng tóm lại tớ không phải là ‘Jamie’,” cậu nhấn mạnh đầy kiêu ngạo, rồi trịch thượng quay đi, bỏ mặc Pollyanna đang bối rối và hoang mang ở lại.

“Dù sao thì mình cũng mừng vì cậu ấy không thường hay như vậy,” cô bé con nói và phỉn cười nhìn theo bóng dáng vênh vác, trẻ con với kiêu cực kỳ kênh kiệu khó chịu của cậu nhóc.

CHƯƠNG XV

LO LẮNG CỦA DÌ POLLY

Khi lá thư của Della Wetherby tới tay phu nhân Chilton thì Pollyanna đã về nhà được một tuần.

“Tôi ước sao tôi có thể cho bà thấy cô cháu gái bé nhỏ của bà đã khiến chị tôi thay đổi thế nào,” tiểu thư Wetherby viết: “nhưng tôi e là không thể. Có lẽ bà cần biết chị ấy trước đây như thế nào. Bà đã gặp chị ấy, có lẽ bà đã thấy sự tỉnh mịch và ảm đạm mà chị ấy đã nhốt mình trong đó nhiều năm. Nhưng bà sẽ không thể cảm nhận được nỗi cay đắng trong tim, cuộc sống không có mục tiêu và thú vị, cùng nỗi buồn thảm không dứt của chị ấy.

Rồi Pollyanna đã đến. Tôi đã không nói với bà chuyện này, nhưng chị tôi từng hối tiếc vì lỡ hứa đón cô bé về nhà ngay sau khi chị ấy thốt ra lời hứa, chị ấy đặt ra điều kiện là ngay khi Pollyanna bắt đầu thuyết giáo, cô bé sẽ phải ra về cùng tôi. Chà, cô bé chưa từng thuyết giáo, ít nhất đó là lời chị tôi nói, chị tôi biết việc đó. Vâng, ấy thế mà để tôi kể cho bà nghe tôi đã thấy gì khi tôi tới thăm chị ấy ngày hôm qua. Có lẽ chẳng còn cách nào để bà có thể mừng tượng ra thành tựu mà Pollyanna bé nhỏ kì diệu của bà đã đạt được.

Đầu tiên là, khi tôi tới gần ngôi nhà, tôi thấy gần như toàn bộ rèm cửa đều được kéo lên, ngày trước thì lúc nào chúng cũng được buông xuống che kín mép cửa. Lúc tôi bước vào trong sảnh, tôi nghe thấy tiếng nhạc - là bản Parsifal. Cửa phòng vẽ mở rộng, không khí thì ngọt mùi hoa hồng.

“Phu nhân Carew và cậu Jamie đang ở trong phòng nhạc ạ,” cô hầu nói. Thế là tôi tìm thấy họ ở đó, chị tôi, cùng cậu bé chị ấy nhận về nuôi, đang nghe nhạc trên một trong những thiết bị hiện đại mà có thể nắm giữ cả một công ti opera, bao gồm cả dàn nhạc.

Cậu bé ngẩng trên xe lăn. Nhìn cậu bé hơi nhợt nhạt nhưng rất hạnh phúc. Chị tôi trông như trẻ ra cả mười tuổi. Đôi má thường tái nhợt của chị ấy đã có chút sắc hồng, đôi mắt chị ấy sáng ngời và lấp lánh. Sau đó, sau khi tôi nói chuyện một lúc với cậu bé, tôi và chị đã đi lên phòng chị ở trên lầu, ở đó chị ấy đã kể cho tôi về Jamie. Không phải là Jamie hồi xưa mà chị ấy thường nhắc tới với đôi mắt đắm lệ và những tiếng thở dài tuyệt vọng, mà là về Jamie mới không hề có tiếng thở dài hay giọt nước mắt nào. Mà thay vào đó là sự thích thú, nhiệt tình vui vẻ.

“Della à, thằng bé thật tuyệt vời,” chị ấy nói. “Mọi tinh túy trong âm nhạc, hội họa và thơ ca có vẻ đều thu hút nó một cách kì diệu đến hoàn hảo, chỉ là thằng bé cần đào tạo và phát triển thêm. Chị sẽ theo sát thằng bé. Gia sư sẽ đến vào ngày mai. Dĩ nhiên là ngôn ngữ nó sử dụng còn khá kinh khủng, nhưng thằng bé đã đọc rất nhiều sách nên có vốn từ rất tốt. Em nên nghe những câu chuyện mà thằng bé sáng tạo ra! Tất nhiên là nó chưa được dạy bảo đầy đủ, nhưng nó rất ham học hỏi nên đi đâu đó sẽ sớm được cải thiện thôi. Thằng bé thích âm nhạc, nên chị sẽ cho nó học những thứ nó muốn, chị đã lưu lại một số bản thu được chọn lựa cẩn thận. Chị ước gì em có thể nhìn thấy gương mặt nó khi lần đầu nghe nhạc Thánh. Thằng bé biết hết về Vua Arthur và Hội bàn tròn, nó kể về những hiệp sĩ, lãnh chúa và các quý bà giống như chị và em kể về thành viên trong gia đình vậy. Chỉ là đôi lúc chị không biết Ngài Lancelot mà nó nhắc tới là vị kị sĩ hay là con sóc ở Vườn hoa công cộng nữa. Della ạ, chị tin là thằng bé

có thể đi trở lại. Chị sẽ mời bác sĩ Ames tới khám cho thằng bé, và...”

Và chị ấy cứ kể mãi, kể mãi, trong khi tôi ngỡ kinh ngạc không nói được câu nào nhưng hoàn toàn hạnh phúc! Tôi kể với bà mọi chuyện, thừa phu nhân Chilton yêu quý, để bà có thể thấy chị ấy thích thú và mong mỗi đến thế nào để được dõi theo quá trình trưởng thành của cậu bé, cũng như thằng bé sẽ làm thay đổi thái độ của chị ấy với cuộc đời mình như thế nào. Chị ấy làm thế tức là vừa giúp đỡ cậu bé Jamie mà lại vừa giúp đỡ chính bản thân mình nữa. Tôi tin chắc rằng, chị ấy sẽ không bao giờ trở lại là con người ủ ê, chua chát như trước. Tất cả chính là nhờ có Pollyanna.

Pollyanna! Một đứa bé đáng yêu và quan trọng nhất là, cô bé không hề nhận biết tất cả những chuyện này. Tôi không nghĩ kể cả chị tôi đã nhận ra đi đâu gì đang hiện diện trong trái tim và cuộc sống của chị ấy, còn Pollyanna thì rõ ràng là không r ấi: cô bé không hề hay biết mình đã đóng vai trò gì trong sự thay đổi này.

Lúc này, thưa bà Chilton, tôi không biết phải cảm ơn bà thế nào đây? Tôi biết là tôi không thể, cho nên tôi cũng sẽ không cố. Tuy vậy, tôi tin chắc rằng bà hiểu tôi vô cùng biết ơn cả bà và Pollyanna thế nào.

DELLA WETHERBY.”

“Có vẻ như là việc trị liệu có hiệu quả r ấi, tốt lắm,” bác sĩ Chilton cười khi vợ ông đọc xong lá thư.

Ông ngạc nhiên khi thấy vợ giơ tay ngăn ông nói tiếp.

“Thomas, thôi đi, xin anh!” bà van xin.

“Sao thế, Polly, có chuyện gì? Em không vui khi phương thuốc này đã hiệu nghiệm sao?”

Phu nhân Chilton bu ồm bã ng ấi xuống ghế.

“Anh lại thế nữa rồi, Thomas,” bà thở dài. “Dĩ nhiên em mừng là người phụ nữ lạc lối ấy đã sửa đổi và nhận ra mình còn có ích cho một ai đó. Dĩ nhiên là em cũng mừng vì Pollyanna đã thành công. Nhưng em không vui khi con bé cứ liên tục bị gọi như thể con bé là một chai thuốc hay một “phương thức trị liệu”. Anh không hiểu sao?”

“Ngốc quá! Gọi thế thì có tác hại gì đâu? Từ lúc anh biết con bé, anh đã gọi nó là một phương thuốc rồi.”

“Tác hại! Thomas Chilton, con bé đang lớn lên từng ngày. Anh muốn làm hư nó sao? Đến giờ con bé vẫn không hay biết gì về khả năng đặc biệt của mình. Đó là đi đầu then chốt trong thành công của con bé. Thời khắc mà con bé nhận ra nó có thể thay đổi cả một con người, anh biết rồi đấy, nó sẽ dễ dàng trở nên quá đáng. Cho nên, lạy trời cho nó đừng bao giờ bị tiêm nhiễm cái suy nghĩ nó là phương thuốc cho sự nghèo đói, ốm đau và gian khổ của loài người.”

“Thật ngốc quá! Anh không lo chuyện đó,” bác sĩ cười lớn.

“Nhưng em lo, Thomas ạ.”

“Nhưng, Polly à, em hãy nghĩ đến những việc con bé đã làm đi,” bác sĩ tranh luận. “Hãy nhìn bà Snow, John Pendleton và vô số những người khác. Sao nào, họ đâu khác so với họ của ngày trước, họ thay đổi còn nhiều hơn cả phu nhân Carew. Chính Pollyanna đã làm nên đi đầu đó... Chúa phù hộ tấm lòng con bé!”

“Em biết vậy,” phu nhân Polly Chilton gật đầu. “Nhưng em không muốn Pollyanna biết nó đã làm được đi đầu đó!, dĩ nhiên là nhìn theo hướng nào đó thì con bé cũng biết rồi. Con bé biết nó đã dạy họ chơi trò chơi vui mừng cùng nó, cho nên họ đã tươi vui hơn trước nhiều. Như vậy cũng được, vì đó là trò chơi của con bé và họ cùng chơi với nó. Em công nhận

với anh, Pollyanna sở hữu một bài thuyết giảng có sức ảnh hưởng nhất mà em từng nghe; nhưng khi con bé tự biết được đi đâu đó thì... Nói chung là em không muốn thế. Vậy thôi. Bây giờ em nói cho anh biết, em đã quyết định đi cùng anh tới Đức vào mùa thu này. Lúc đầu em nghĩ là sẽ không đi được. Em không muốn bỏ rơi Pollyanna và em cũng sẽ không bỏ rơi con bé. Em sẽ đưa con bé đi cùng em.”

“Đưa con bé đi cùng! Tốt quá! Tại sao không cơ chứ?”

“Em sẽ làm như vậy. Thế đi. Hơn nữa, em dự định sẽ ở lại đó vài năm, giống như anh nói ấy. Em sẽ giữ Pollyanna thật xa, thật xa khỏi Beldingsville một thời gian. Em muốn giữ cho con bé được hồn nhiên và không làm hư nó, nếu có thể. Con bé sẽ không có những ý niệm ngu ngốc trong đầu nếu có em can thiệp. Thế nào, Thomas Chilton, chẳng lẽ chúng ta lại muốn con bé trở thành một đứa trẻ hờm hĩnh đến mức không thể chịu được ư?”

“Tất nhiên là không rồi,” bác sĩ cười. “Nhưng nói về chuyện đó, anh tin là không có gì và không có ai có thể khiến con bé trở nên như vậy đâu. Tuy nhiên, ý tưởng về nước Đức rất hợp với ý anh. Nếu không phải là vì Pollyanna, anh đã không đi xa như vậy. Cho nên trở về đó càng sớm càng tốt. Anh cũng muốn ở lại một thời gian để nghiên cứu và thực hành.”

“Vậy thì cứ làm như thế.” Dì Polly thở phào hài lòng.

CHƯƠNG XVI

NGÀY POLLYANNA ĐƯỢC MONG NGÓNG

Toàn Beldingsville đều đang run lên vui sướng. Kể từ lúc Pollyanna Whittier có thể đi lại trở về từ Nhà an dưỡng, giờ mới lại có tiếng trò chuyện vọng qua các hàng rào sân vườn và trên tất cả các góc phố. Hôm nay cũng vậy, mỗi quan tâm chủ yếu vẫn là Pollyanna. Một lần nữa, Pollyanna trở về nhà; nhưng lần này là một Pollyanna khác hẳn, một chuyển h ổi hương khác hẳn!

Pollyanna giờ đã hai mươi tuổi. Sáu năm qua, cô đã ở Đức suốt mùa đông, nhàn nhã du lịch cùng bác sĩ Chilton và vợ ông suốt những mùa hè. Chỉ có một lần trong thời gian đó cô trở về Beldingsville, đó là bốn tuần ngắn ngủi mùa hè năm cô mười sáu tuổi. Bây giờ cô trở lại quê hương để định cư, họ đ ều vậy; cô và dì Polly.

Bác sĩ sẽ không cùng họ nữa. Sáu tháng trước, cả thị trấn bàng hoàng trước tin bu ồn rằng bác sĩ đã đột ngột qua đời. Cả Beldingsville lúc đó đã hy vọng phu nhân Chilton và Pollyanna sẽ nhanh chóng trở lại quê nhà. Nhưng họ không về. Thay vào đó là tin đ ều bà quả phụ cùng cô cháu gái sẽ tiếp tục ở lại nước ngoài một thời gian. Người ta bảo rằng, phu nhân Chilton đang cố gắng tìm sự khuây khỏa và chạy trốn khỏi nỗi bu ồn quá lớn ấy.

Nhưng ngay sau đó, những tin đ ều tồi - kể cả không căn cứ và có chút căn cứ - bắt đầu trôi nổi khắp thị trấn, rằng phu nhân Polly Chilton đang gặp vấn đề về tài chính. Cổ phần trong ngành đường sắt, ngành mà nhà

Harrington đã đặt rất nhiều cửa của cải vào đầu tư, rơi vào tình trạng không ổn định, rồi sụp đổ tan hoang. Theo tin đồn, các khoản đầu tư khác cũng đều đang trong tình trạng nguy hiểm. Về phía tài sản của bác sĩ, hầu như không có hy vọng gì cả. Ông không phải là một người giàu có, chi phí trong sáu năm qua ông phải chi trả cũng không phải là nhỏ. Chính vì vậy nên dân chúng vùng Beldingsville không ngạc nhiên cho lắm khi chưa đầy sáu tháng sau khi bác sĩ mất, người ta khao nhau việc phu nhân Chilton và Pollyanna sẽ trở về.

Ngôi nhà cũ từng im ỉm đóng cửa trong một thời gian dài của gia đình Harrington một lần nữa lại được kéo rèm cửa sổ và mở toang những cửa lớn. Một lần nữa, Nancy - nay đã là vợ Timothy Durgin - lại lau dọn, kê cọ và phủi bụi cho tới khi toàn bộ căn hộ cũ trở nên sáng bóng.

“Không, không ai bắt tôi làm việc này cả; không ai bắt cả,” Nancy giải thích cho bè bạn và hàng xóm đang tò mò đứng trước cổng hoặc thậm chí lên hẫ trước lối vào. “Mẹ Durgin có chìa khóa, đương nhiên rồi, bà thường tới đây để mở cửa cho thoáng và kiểm tra xem mọi thứ có ổn không; rồi bà Chilton gửi thư báo bà và tiểu thư Pollyanna sẽ về vào thứ Sáu tuần này, bà nhờ chúng tôi đến làm cho nhà cửa thông thoáng và phơi chăn màn, rồi để chìa khóa xuống dưới thảm chân ở cửa vào hôm đó.”

“Để dưới cái thảm, trời ạ! Cứ làm như tôi là kẻ sẽ để cho hai con người tội nghiệp ấy đơn độc bước vào nhà trong tình trạng đau khổ như thế, còn mình thì ngồi trong phòng khách cách đó một dặm, ung dung như một quý bà vô tâm, vô tình vậy! Cứ như thế hai con người tội nghiệp ấy chịu đựng còn chưa đủ ấy, họ phải về nhà khi mà bác sĩ đã qua đời; cầu Chúa rủ lòng thương ông ấy! Ông ấy mãi mãi không thể trở về. Họ còn không có tíền nữa. Mọi người nghe rồi chứ? Đúng là một sự hổ thẹn, đáng hổ thẹn! Nghĩ

mà xem, tiểu thư Polly... ý tôi là phu nhân Chilton đã trở thành người nghèo! Ôi cái số mệnh này, tôi không thể hiểu nổi; thật không thể, tôi không thể hiểu!”

Có lẽ Nancy chẳng nói chuyện với ai hằng say đến thế ngoại trừ với một thanh niên trẻ tuổi, cao ráo và điển trai với đôi mắt rất cương nghị và một nụ cười đặc biệt lôi cuốn, người đã phi nước đại tới cửa bên ngôi nhà vào mười giờ sáng ngày thứ Năm trên lưng một chú ngựa thuần chủng rất cừ. Tuy nhiên, chị cũng chẳng nói chuyện với ai một cách ngượng ngập như thế, chỉ vì vấn đề xưng hô. “Cậu Jimmy... À, ngài Bean... Ý tôi là ngài Pendleton, cậu Jimmy!” Chị căng thẳng hấp tấp nói khiến chàng trai trẻ phá lên cười.

“Đừng để ý quá, chị Nancy ạ! Tiện thế nào thì gọi thế,” cậu cười khúc khích. “Em đã tìm ra điều mình muốn biết: phu nhân Chilton và cháu gái bà thật sự là ngày mai sẽ về”

“Vâng, thưa cậu, ngày mai ạ,” Nancy nhã nhặn trả lời. “Thật đáng tiếc! Tôi cũng vui mừng khi được gặp lại họ, cậu biết đấy, nhưng tôi tiếc về cách mà họ về đây.”

“Vâng, em biết. Em hiểu,” chàng trai bu ãn bã gật đầu, ánh mắt cậu quét qua ngôi nhà cũ trước mắt. “Em nghĩ chúng ta không thể thay đổi chuyện đó được. Nhưng em mừng vì chị đã làm những gì chị đang làm. Chuyện này sẽ giúp ích rất nhiều,” cậu dứt lời với nụ cười tươi rói, rồi cậu quay ngựa lại và phi nhanh xuống đường.

Nancy đứng trên bậc thềm, khẽ ngoảnh đầu đi.

“Tôi không ngạc nhiên lắm, cậu Jimmy ạ,” chị nói rõ ra thành tiếng, đôi mắt ngưỡng mộ của chị nhìn theo bóng dáng cậu thanh niên điển trai đang cưỡi ngựa. “Tôi không ngạc nhiên khi cậu không chần chừ tí nào để hỏi về

tiểu thư Pollyanna. Hồi trước tôi đã bảo chuyện này rồi sẽ đến mà; khi cậu trưởng thành, lớn vọt lên thành một chàng trai điển trai và cao lớn. Tôi cũng hy vọng sẽ là thế; thật sự, thật lòng đấy. Nó sẽ như là một câu chuyện cổ tích, khi cô ấy đã tìm thấy cậu và giúp cậu vào ngôi nhà đồ sộ của ông Pendleton. Trời ơi, bây giờ thì ai có thể nhận ra cậu từng là Jimmy Bean bé nhỏ nữa đây! Tôi chưa từng thấy ai thay đổi nhiều đến thế; chưa từng đâu!” Chị nhìn thêm lần nữa cái bóng đang dần biến mất trên con đường.

Có vẻ như ông John Pendleton cũng có suy nghĩ như thế trong buổi sáng muộn hôm đó; đứng dưới hiên của căn nhà màu xám trắng lệt trên đồi Pendleton, khi quan sát một bóng người và ngựa quen thuộc, ánh mắt ông có biểu hiện rất giống ánh mắt của Nancy Durgin. Đôi môi ông cũng lắm bầm đầy ngưỡng mộ, “Trời ơi! Đúng là một cặp đôi oai phong!” với hai cái bóng đang vững vàng tiến tới.

Năm phút sau, chàng trai trẻ tiến tới trước ngôi nhà rồi chầm chậm bước lên bậc thang trước hiên.

“Chàng trai của ta, đó có phải sự thật không? Họ đang về sao?” Người đàn ông hỏi, biểu hiện háo hức rõ ràng.

“Vâng.”

“Khi nào?”

“Ngày mai ạ.” Chàng trai trẻ ngẩng xuống ghế.

Với câu trả lời ngắn ngủn cộc lốc đó, John Pendleton nhú mồm. Ông liếc rất nhanh xuống gương mặt chàng trai trẻ. Ông hơi ngáp ngừng; sau đó ông thành linh hỏi:

“Con trai ta, sao thế?”

“Sao ạ? Không có gì đâu thưa dượng.”

“Vớ vẩn! Ta biết chứ. Một tiếng trước con háo hức chạy đi đến mức có khi ngựa hoang cũng chẳng cản được con. Còn bây giờ thì con chán chường ng ồi đó như thể đến ngựa hoang cũng chẳng lôi được con ra ngoài. Nếu không hiểu rõ con, ta đã nghĩ con không vui mừng trước sự trở về của những người bạn r ồi.”

Ông dừng lại, chờ đợi một câu trả lời. Nhưng ông không nhận được câu trả lời nào cả.

“Sao thế Jim, con không vui khi họ về à?”

Chàng trai trẻ cười và căng thẳng ng ộ nguây. “Sao ạ, tất nhiên là có r ồi ạ.”

“Hừm! Có vẻ thế đấy nhỉ.”

Chàng trai trẻ lại phì cười. Mặt cậu đỏ lên. “Chẳng qua là con đang nghĩ về Pollyanna.”

“Pollyanna! Trời ơi, từ lúc ở Boston về con cứ bi bô mãi về Pollyanna khi nhận ra người ta đang ngóng chờ con bé. Ta cứ tưởng con mong gặp Pollyanna đến chết ấy.”

Cậu đổ người về phía trước, nhìn miên man.

“Đúng là thế đấy ạ! Đúng như lời dượng nói một phút trước. Ngày hôm qua đến ngựa hoang cũng không thể cản con chạy đến gặp Pollyanna; còn hôm nay, khi con biết cô ấy sẽ về, chẳng con ngựa hoang nào có thể mang con đến gặp cô ấy.”

“Sao thế Jim!”

Trên mặt ông John Pendleton hiện một vẻ hết sức hoài nghi, chàng trai trẻ lại thả mình xuống ghế với một tiếng cười gượng.

“Vâng, con biết. Nghe có vẻ điên r ồ, con không hy vọng dượng sẽ hiểu.

Nhưng hình như, con không nghĩ là con muốn Pollyanna trưởng thành. Cô ấy từng là một cô bé đáng yêu, đúng là thế. Con thích cái dáng vẻ lần cuối con gặp cô ấy, gương mặt ngây thơ đầy tàn nhang, bím tóc đuôi sam màu vàng, cùng câu chào tạm biệt rơm rớm nước mắt: “Ồi, tớ mừng vì tớ sắp đi; nhưng tớ nghĩ lúc về tớ sẽ còn vui mừng hơn.” Đó là lần cuối cùng con gặp cô ấy. Bốn năm trước khi cô ấy về đây, chúng ta còn đang ở Ai Cập.”

“Ta hiểu, ta rất hiểu ý con là gì. Ta nghĩ ta cũng cảm thấy như vậy cho tới mùa đông năm ngoái ta gặp con bé ở Rome.”

Chàng trai lập tức quay lại.

“Vậy chắc chắn dường đã gặp cô ấy! Hãy kể cho con nghe đi.”

Một tia đau buồn hiện lên trong ánh mắt John Pendleton.

“Ồ, ta tưởng là con không muốn nhắc tới một Pollyanna trưởng thành.”

Sau một cái nhăn mặt; chàng trai đánh trống lảng.

“Cô ấy có xinh đẹp không ạ?”

“Ồi, đúng là bọn trẻ!” John Pendleton nhún vai chế nhạo. “Câu hỏi đầu tiên lúc nào cũng là ‘Cô ấy có xinh không?’”

“Vậy có không ạ?” Chàng trai kéo nheo.

“Ta sẽ để con tự đánh giá. Nếu ta nghĩ theo một cách khác thì chắc là không đâu. Có thể con sẽ thất vọng đấy. Pollyanna không xinh đẹp, nếu kể đến những đặc điểm hồi xưa như mái tóc xoắn và lúm đồng tiền đầu đã thay đổi rồi. Hồi xưa con bé đã nói với ta, mái tóc xoắn đen là một trong những điều nó muốn sở hữu khi lên thiên đàng; năm ngoái ở Rome con bé lại nói khác. Không nhiều lắm, đây là nói về mặt chữ nghĩa, nhưng ta hiểu sự tha thiết ẩn trong lời con bé. Con bé nói nó mong có ai đó viết một cuốn tiểu thuyết về một nữ anh hùng với mái tóc thẳng và đốm tàn nhang

trên mũi; nhưng con bé lại cho là mình nên mừng rằng các cô gái trong sách không cần phải có những đặc điểm trên.”

“Nghe giống Pollyanna của ngày xưa.”

“Con vẫn sẽ tìm thấy con bé của ngày trước,” ông cười trêu chọc. “Với lại, *ta* thấy là con bé xinh. Đôi mắt của con bé rất đáng yêu. Con bé rất hoạt bát. Con bé mang nét thanh xuân tươi trẻ, gương mặt nó bừng sáng khi nói chuyện đến mức con sẽ không còn quan tâm đến chuyện trông con bé có còn như xưa hay không.”

“Cô ấy vẫn chơi trò chơi đó chứ ạ?”

John Pendleton mỉm cười trù mếu.

“Ta nghĩ con bé vẫn còn chơi nó, nhưng không còn nói nhiều về nó nữa. Nó cũng không nói gì với ta trong hai, ba lần gặp đó.”

Họ yên lặng một lúc; rồi cậu Pendleton trẻ tuổi chầm chậm nói:

“Con nghĩ đó là một trong những điều khiến con lo lắng. Trò chơi đó có ý nghĩa với rất nhiều người. Nó có ý nghĩa ở khắp mọi nơi, khắp cả thị trấn này! Con không thể chịu đựng được khi nghĩ cô ấy sẽ từ bỏ tất cả và không chơi nó nữa. Cùng lúc đó, con cũng không thể tưởng tượng ra một Pollyanna trưởng thành cứ liên tục nói với mọi người phải vui mừng. Tóm lại, như con nói, con... con không muốn Pollyanna lớn lên.”

“Ta thì không lo,” ông nhún vai, nở nụ cười kì quái. “Với Pollyanna thì mọi thứ luôn luôn là một trận mưa rào”, cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng; ta nghĩ con sẽ thấy cô bé vẫn sống với nguyên tắc như trước, cho dù cách thức thì không giống cho lắm. Đúng là một đứa trẻ đáng thương, ta e là con bé cần chơi trò chơi để có thể chịu đựng những chuyện này, ít nhất là thêm một thời gian nữa.”

“Ý dựng là do việc phu nhân Chilton bị suy sụp kinh tế? Nên họ đang rất nghèo?”

“Ta e là vậy. Thật ra, họ đang trong tình trạng khá bi đát, khi mà họ đang gặp vấn đề tài chính nông như ta được biết. Tài sản của phu nhân Chilton đang bị thất thoát nhanh chóng đến không thể tin nổi, còn Tom đáng thương có rất ít tài sản cùng nhiều món nợ xấu: các khoản dịch vụ nghề nghiệp chưa trả và không bao giờ được trả. Tom không bao giờ từ chối khi có người cần giúp đỡ, những kẻ ăn bám trong thị trấn biết đi đâu đó nên đã hoàn toàn lợi dụng ông ấy. Vấn đề chi tiêu đã dần trở nên quá sức với ông ấy. Ngoài ra, ông ấy đã mong chờ những thành quả to lớn hơn khi hoàn thành cuộc nghiên cứu đặc biệt ở Đức. Ông ấy cho rằng vợ mình và Pollyanna sẽ dư dả từ tài sản nhà Harrington, cho nên đã không lo lắng gì về mặt đó.”

“Hừm; con hiểu rồi. Tệ thật, tệ thật!”

“Chưa kết thúc ở đó. Hai tháng sau cái chết của Tom, ta đã từng gặp phu nhân Chilton và Pollyanna ở Rome; tình trạng của phu nhân Chilton vô cùng tồi tệ. Ngoài nỗi đau mất người thân, bà ấy còn phải đối mặt với vấn đề tài chính và gần như phát điên. Bà ấy từ chối về nhà. Bà ấy còn tuyên bố là không muốn gặp lại Beldingsville, hay gặp bất cứ ai ở đó nữa. Con thấy đó, bà ấy là một người phụ nữ vô cùng kiêu hãnh, chuyện đó ảnh hưởng tới bà ấy ở mọi khía cạnh. Pollyanna nói bà ấy có vẻ bị ám ảnh bởi suy nghĩ Beldingsville không ủng hộ cuộc hôn nhân của bà ấy với bác sĩ Chilton vì tuổi tác; giờ khi ông ấy đã chết, bà ấy cảm thấy rằng họ dứt khoát không cảm thông với bất cứ sự đau khổ nào của mình. Bà ấy cũng rất không thoải mái khi mọi người biết việc bà ấy đã trở nên nghèo và góa bụa. Nói tóm lại, bà ấy đang khiến bản thân mình vô cùng mệt mỏi, đáng

thương, tệ hại đến mức vô lý. Khổ thân Pollyanna! Ta cảm thấy vô cùng kỳ diệu khi nó chịu đựng mọi chuyện như vậy. Nói chung, nếu phu nhân Chilton cứ như vậy và vẫn mãi như vậy, con bé sẽ gục ngã mất. Cho nên ta mới nói Pollyanna cần một trò chơi hơn bất cứ ai.”

“Thật đáng tiếc! Ý con là những chuyện xảy ra với Pollyanna!” chàng trai trẻ thốt lên, giọng nói hơi run rẩy.

“Ừ; con có thể thấy thật không bình thường khi họ chọn trở về ngày hôm nay trong yên lặng; không báo một lời với ai. Đó là cách mà Polly Chilton làm; ta bảo đảm. Bà ấy không muốn ai bắt gặp. Ta hiểu vì sao bà ấy chỉ nhắn với vợ già Tom - bà Durgin, người cần chìa khóa.”

“Vâng, Nancy đã kể con nghe rồi; thật là một tâm hồn tốt bụng! Chị ấy đã mở hết cửa trong nhà và sắp xếp lại để trông nó không giống như một hầm mộ tuyệt vọng thiếu thốn niềm vui. Dĩ nhiên là sân vườn vẫn rất tươi tốt, vì già Tom vẫn chăm nom nó hàng ngày. Nhưng con vẫn rất đau lòng vì mọi thứ.”

Họ im lặng thật lâu, sau đó John Pendleton đề nghị cốc lốc:

“Họ cần được đến đón.”

“Họ sẽ được đến đón.”

“Con định đi tới nhà ga à?”

“Vâng, con đang định đi.”

“Vậy con có biết họ đi chuyến nào không?”

“Không ạ, Nancy cũng không biết.”

“Vậy con định làm thế nào?”

“Con sẽ tới từ sáng sớm và kiểm tra từng chuyến tàu cho tới khi thấy họ,” chàng trai cười, có phần buồn bã. “Timothy cũng sẽ đi, anh ấy sẽ

đánh xe nhà đi. Nói chung là cũng không có quá nhiều chuyển đổi họ có thể đi.”

“Ừm ta biết,” John Pendleton nói. “Jim, ta ghen tị với tinh thần của con, nhưng cách con đánh giá mọi việc thì không. Ta mừng vì con làm theo cảm xúc chứ không phải lý trí, dù sao cũng chúc con may mắn.”

“Cảm ơn dượng,” chàng trai trẻ nở nụ cười âu sầu. “Con rất cần nó, lời chúc của dượng, mọi thứ sẽ ổn như Nancy nói.”

CHƯƠNG XVII

NGÀY POLLYANNA TRỞ VỀ

Chuyến tàu đang tiến gần tới Beldingsville, Pollyanna lo lắng nhìn người dì của mình. Cả ngày hôm nay, phu nhân Chilton càng lúc càng căng thẳng và âu sầu, đi đâu đó khiến Pollyanna e sợ khoảnh khắc chuyến tàu sẽ vào ga nơi quê nhà quen thuộc.

Nhìn dì mình, trái tim Pollyanna nhói đau. Cô gái trẻ không thể tin một con người có thể thay đổi và già đi nhanh đến thế chỉ trong vòng sáu tháng. Đôi mắt phu nhân Chilton không còn sáng ngời nữa, má bà tái nhợt và hóp lại, vầng trán hằn những nếp nhăn lo âu. Hai bên khóe miệng bà cong xuống, mái tóc được chải búi gọn về phía sau một cách cứng nhắc như hồi Pollyanna gặp bà lần đầu tiên rất nhiều năm trước. Tất cả sự dịu dàng và mềm mại mà cuộc hôn nhân mang đến cho bà đã rơi xuống như một chiếc áo choàng, chỉ để lại sự hà khắc cùng chua chát của Quý cô Polly Harrington, một người không hề biết trao hay nhận tình yêu thương.

“Pollyanna!” Phu nhân Chilton đánh giọng gọi.

Pollyanna giật mình hồi lỗi. Cô lo rằng dì mình có lẽ đã đọc được tâm trí mình.

“Vâng, dì thân yêu.”

“Cái túi màu đen - cái túi nhỏ ấy đâu rồi nhỉ?”

“Ở đây ạ.”

“Cháu lấy cho ta cái mạng che mặt màu đen được không? Chúng ta sắp đến nơi rồi.”

“Nhưng đeo cái đó vừa dày vừa nóng lắm dì!”

“Pollyanna, ta cần cái mạng che mặt đó. Nếu cháu có thể học cách làm theo lời ta mà không cãi lại thì ta sẽ dễ thở hơn nhiều đấy. Ta muốn cái mạng, cháu muốn tất cả mọi người ở Beldingsville thấy ta đã ‘chịu đựng’ thế nào sao?”

“Ôi, dì thân yêu ơi, họ không đời nào có tâm trạng làm vậy đâu,” Pollyanna phản đối, nhanh chóng lục tìm tấm mạng đen trong túi. “Hơn nữa, sẽ chẳng có ai ở đó đón chúng ta cả. Chúng ta không báo cho ai là chúng ta về cả mà.”

“Dì biết chứ. Chúng ta không nói. Nhưng chúng ta đã nhờ cô Durgin chuẩn bị phòng và đặt chìa khóa dưới tấm thảm vào ngày hôm nay. Cháu cho rằng Mary Durgin sẽ giữ bí mật thông tin đó? Không đâu! Phải đến cả nửa thị trấn biết hôm nay chúng ta sẽ trở về và phải đến một tá người hoặc hơn thế đang ‘tình cờ’ đứng chờ ở nhà ga rồi. Dì biết mà! Họ muốn xem một Polly Harrington nghèo rớt sẽ trông như thế nào. Họ...”

“Ôi, dì thân yêu, dì của cháu,” Pollyanna van nài với đôi mắt ngấn nước.

“Ước gì ta không đơn độc thế này. Ước gì chồng ta ở đây, và...” Bà ngừng nói, quay đi chỗ khác. Bà hỏi trong vô thức, “Cái mạng đó đâu rồi?” Giọng bà nghẹn ngào, khản đặc.

“Đây thưa dì. Ngay đây ạ,” Pollyanna an ủi. Mong muốn duy nhất của cô ngay bây giờ là đưa cho dì mình chiếc mạng che mặt nhanh nhất có thể. “Chúng ta sắp tới nơi rồi.Ồ, dì ơi, cháu mong là dì đã bảo già Tom hoặc Timothy đến đón chúng ta!”

“Rồi về nhà kiêu gì, như thế chúng ta có thể dùng từng ấy xe ngựa ấy? Biết đâu chúng ta sẽ phải bán chúng ngay trong ngày mai?Ồ không, cảm

ơn cháu Pollyanna. Lúc này ta muốn đi bằng phương tiện công cộng hơn.”

“Cháu biết, nhưng...”

Chuyến tàu dừng lại với một cú xóc nảy, phu nhân Chilton chỉ đáp lại lời Pollyanna bằng một tiếng thở dài run rẩy.

Hai người phụ nữ bước xuống sân ga. Phu nhân Chilton, giấu mặt sau lớp mạng đen, hướng mắt đi thẳng về phía trước. Nhưng Pollyanna thì khác, cô lúc lắc đầu và mỉm cười xúc động nhìn khắp sáu hướng trước khi kịp bước được mười hai bước. Thế rồi cô đột ngột bắt gặp một gương mặt quen thuộc mà cũng xa lạ đến kì quặc.

“Chà, đây chẳng phải là... Đúng là Jimmy sao!” Cô reo lên và chìa tay ra chào đón. “Khoan đã, giờ tớ nên gọi là Ngài Pendleton chứ nhỉ,” cô nở một nụ cười ngại ngùng như muốn nói: “Cậu giờ đã cao lớn tuấn tú quá!”

“Tớ rất muốn được nghe cậu gọi vậy,” chàng trai thách thức với một cái hất cằm rất đúng chất Jimmy. Cậu quay sang để chào phu nhân Chilton, nhưng bà đã vội tiến lên trước với cái đầu ngoảnh đi.

Cậu quay lại nhìn Pollyanna với ánh mắt bồn chồn cùng cảm thông.

“Cậu vui lòng đi hướng này nhé... cả hai người,” cậu giục. “Timothy đang đứng chờ cùng xe ngựa rồi.”

“Ồ, anh ấy thật tốt bụng,” Pollyanna thốt lên, bắn khoản liếc về phía người dì đeo mạng đen. Rồi cô khẽ chạm vào tay dì mình. “Dì thân yêu, Timothy đang ở đây rồi. Anh ấy đánh xe ngựa đến. Anh ấy ở đằng này. Và đây là Jimmy Bean dì ạ. Dì còn nhớ Jimmy Bean chứ!”

Vì lo lắng và ngỡ ngàng mà Pollyanna không để ý mình vừa gọi cái tên cũ của chàng trai trẻ.

Nhưng phu nhân Chilton rõ ràng đã để ý đi đâu đó. Bà ngập ngừng quay

lại và nhẹ gật đầu chào chàng trai.

“Cậu... Pendleton thật tốt bụng, nhưng ta xin lỗi vì đã làm phiền đến cậu và Timothy,” bà lạnh nhạt nói.

“Ồ, không có vấn đề gì đâu, cháu đảm bảo với cô,” chàng trai cười lớn, cố gắng che giấu sự ngượng ngập. “Giờ hai người đưa cho cháu vé gửi đồ đi, để cháu đi lấy đồ.”

“Cám ơn cậu,” phu nhân Chilton đáp, “nhưng ta chắc chắn chúng ta có thể tự làm được.”

Nhưng Pollyanna đã kịp nói câu “Cám ơn!” đầy nhẹ nhõm và đưa cho chàng trai vé gửi đồ của họ. Lòng kiêu hãnh không cho phép phu nhân Chilton nói thêm bất cứ điều gì.

Họ im lặng trong suốt chuyến đi về nhà. Timothy hơi buồn vì thái độ của bà chủ cũ, anh ngẩng thẳng lưng và im lặng đứng trước xe với đôi môi mím chặt. Phu nhân Chilton tiếp tục giữ vẻ ảm đạm nghiêm trang sau khi mệt mỏi nói “Thôi được, thôi được rồi, như các cháu muốn, chúng ta cùng đi xe ngựa về vậy!” Dù vậy, Pollyanna không hề có vẻ gì là cứng nhắc, căng thẳng hay âu sầu cả. Cô gái hăm hở ngắm nghía từng ngôi nhà yêu dấu lướt qua với đôi mắt lấp lánh nước. Chỉ có một lần cô mở miệng nói:

“Jimmy không phải rất tuấn tú sao? Nhìn cậu ấy đã trưởng thành thế nào rồi kìa! Đôi mắt và nụ cười của cậu ấy không phải là rất ưa nhìn sao?”

Cô chờ đợi trong hy vọng nhưng chẳng ai đáp lại; nên cô tự vui vẻ trả lời: “Chà, đúng là thế rồi đấy.”

Timothy vừa buồn phiền vừa e ngại không dám nói cho phu nhân Chilton biết có chuyện gì ở nhà, vậy nên khi nhìn thấy cánh cửa nhà mở rộng cùng những căn phòng trang trí đầy hoa và Nancy trang trọng đứng chờ ở mái hiên, phu nhân Chilton và Pollyanna đều rất sửng sốt.

“Gì thế này, ôi Nancy, thật là đáng yêu đến hoàn mỹ!” Pollyanna thốt lên, nhẹ nhàng nhảy xuống xe. “Dì thân yêu, dì nhìn cách mà Nancy chào đón chúng ta kìa. Cái cách mà chị ấy đã trang trí mọi thứ!”

Pollyanna không giấu được chút run rẩy trong giọng nói mừng rỡ của mình. Chuyến về nhà lần này thiếu đi người bác sĩ kính yêu thật không dễ dàng gì với cô chứ chưa nói đến dì cô. Cô hiểu rằng đi đâu t ối tệ và đáng sợ nhất đối với dì mình lúc này là bật khóc trước mặt Nancy. Cô hiểu đằng sau lớp mạng che mặt ấy là đôi mắt ngấn nước cùng cặp môi run rẩy. Cô cũng hiểu rằng dì mình sẽ tìm kiếm mọi cơ hội để bắt lỗi và dùng tấm áo choàng giận dữ để che giấu trái tim đang vỡ vụn. Vì vậy, cô gái trẻ không hề ngạc nhiên khi dì mình bắt đầu chào lại Nancy một cách lạnh nhạt: “Tất nhiên những đi đâu cô làm đi đâu rất tử tế Nancy ạ, nhưng thực sự thì tôi mong cô đừng làm thế thì hơn.”

Mọi niềm hân hoan vụt biến trên gương mặt Nancy. Lúc này chị trông tổn thương và bối rối.

“Ồ, nhưng thưa cô Polly... Ý tôi là bà Chilton,” chị nói, “có vẻ như tôi không thể...”

“Thôi thôi, quên đi Nancy à,” phu nhân Chilton cắt ngang. “Tôi... tôi không muốn nói nh ều.” Rồi bà ngẩng cao đầu rời phòng. Một phút sau, họ nghe tiếng cửa phòng ngủ tầng trên đóng sập lại.

Nancy quay sang với vẻ thất th ần.

“Ôi, cô Pollyanna ơi, đây là sao vậy? Tôi đã làm gì sai? Tôi tưởng bà ấy sẽ thích nó. Tôi có ý tốt mà!”

“Đương nhiên là vậy rồi,” Pollyanna bật khóc, lục lọi tìm chiếc khăn tay trong túi. “Chị rất đáng yêu khi đã làm đi ều này, thật sự đáng yêu.”

“Nhưng bà ấy không thích.”

“Có, dì ấy có thích. Nhưng dì không muốn thể hiện ra ngoài. Dì sợ rằng dì sẽ để lộ cảm xúc khác, và... Ôi, Nancy, Nancy ơi, em mừng đến muốn khóc thôi!” Rồi Pollyanna gục mặt nức nở trên vai Nancy.

“Nào nào cô bé; cô đã nói vậy tức là bà ấy thích, bà ấy thích mà,” Nancy an ủi, vỗ về đôi vai nặng nề của Pollyanna bằng một tay và dùng tay kia đưa tạp dề lên lau nước mắt.

“Chị biết đấy, em không nên... khóc... trước... dì,” Pollyanna nói đứt quãng. “Ngày đầu đến đây, mọi thứ rất khó khăn, chị biết mà. Em hiểu dì ấy đang cảm thấy thế nào.”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi, cô cừ non tội nghiệp,” Nancy ngâm nga. “Và cứ thử nghĩ xem, đi đâu đâu tiên *tôi* làm là khiến bà ấy khó chịu, rồi...”

“Ồ, dì không thấy khó chịu đâu,” Pollyanna kích động sửa lại. “Đó là cách của dì, Nancy ạ. Chị biết mà, dì không muốn thể hiện nỗi đau buồn về bác sĩ. Dì lo lắng rằng mình sẽ bộc lộ cảm xúc nên dì sẽ lấy mọi thứ làm cái cớ để nói. Dì cũng làm thế với em mà. Thế nên em hiểu, chị hiểu chứ?”

“Ồ, tôi hiểu, tôi hiểu rồi, hiểu rồi.” Mỗi Nancy khẽ mím chặt lại, những cái vỗ về an ủi càng trở nên trù mến hơn. “Một cô cừ tội nghiệp! Tôi mừng là mình đã đến vì cô.”

“Em cũng vậy,” Pollyanna thở ra, nhẹ nhàng lùi lại và lau nước mắt. “Em thấy ổn hơn rồi. Cám ơn chị rất nhiều, Nancy ạ, em thật sự trân trọng những gì chị đã làm. Giờ thì đừng để bọn em giữ chân chị nữa nếu chị phải về”

“Hô! Tôi nghĩ là tôi sẽ ở đây một thời gian đấy,” Nancy khịt mũi.

“Ở đây! Sao cơ, Nancy à, em tưởng chị kết hôn rồi. Chị không phải đã là vợ Timothy sao?”

“Đúng thế! Nhưng anh ấy không thấy phiền đâu, nếu là vì cô. Anh ấy sẽ muốn tôi ở lại, nếu là vì cô.”

“Ôi, nhưng Nancy à, em không thể làm vậy được,” Pollyanna lưỡng lự. “Chúng em không thể thuê người vào lúc này được, chị hiểu mà. Em sẽ làm mọi việc. Cho đến khi tìm ra cách giải quyết vấn đề thì chúng em cần phải sống tạm tiện, dì Polly nói thế.”

“Hô! Làm như tôi sẽ lấy tiền từ...” Nancy nói, chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ. Nhưng khi nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cô gái đối diện, chị dừng lại và để câu nói của mình tan thành những tiếng lẩm bầm, rồi chị nhanh chóng ra khỏi phòng để kiểm tra món gà phết kem trong lò.

Chỉ đến khi mọi người đã ăn xong bữa tối và tất cả đầu đã được dọn dẹp sạch sẽ thì người vợ của Timothy Durgin mới yên tâm rời đi cùng chồng. Chị còn rất lưu luyến và nhiều lần bày tỏ nguyện vọng có thể đến để “giúp đỡ chút xíu” bất cứ lúc nào.

Sau khi Nancy đã rời đi, Pollyanna ra ngoài phòng khách nơi phu nhân Chilton đang ngồi một mình với bàn tay che đi đôi mắt.

“Dì thân yêu, cháu bật đèn lên nhé?” Pollyanna vui vẻ gợi ý.

“Ừ; cứ làm vậy đi.”

“Nancy quả là đáng mến khi sửa soạn cho chúng ta thật đầy đủ, dì nhỉ?”

Không có lời đáp lại.

“Cháu không thể tưởng tượng được chị ấy lấy từng này hoa ở đâu ra. Chị ấy đặt hoa ở tất cả các phòng, kể cả hai phòng ngủ nữa.”

Vẫn không có lời đáp.

Pollyanna khẽ nén tiếng thở dài và đăm chiêu nhìn khuôn mặt quay nghiêng của dì. Sau một lúc, cô lại cảm thấy tràn trề hy vọng.

“Cháu đã gặp già Tom trong vườn. Tội nghiệp ông cụ, chứng thấp khớp của ông ấy tệ lắm rồi. Người già giờ như bị gập đôi vậy. Già hỏi về dì nhiều lắm, và...”

Phu nhân Chilton quay ra, đột ngột ngắt lời.

“Pollyanna, chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Làm gì sao? Chúng ta sẽ làm đi đâu mà chúng ta có thể làm tốt nhất, dì ạ.”

Phu nhân Chilton tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Thôi nào, Pollyanna, hãy nghiêm túc một lần thôi. Cháu sẽ sớm thấy việc này vô cùng hệ trọng. Chúng ta làm cái gì đây? Cháu biết đấy, ta gần như đâu còn thu nhập nữa. Đương nhiên, một số của cải vẫn còn giá trị, ta cho là thế; nhưng ngài Hart nói rằng chúng hầu như chẳng chi trả được khoản nào. Chúng ta còn một ít tích trữ trong ngân hàng, và rất ít đang được thu vào. Và cả căn nhà to này nữa. Nhưng căn nhà này thì có tích sự gì cơ chứ? Chúng ta không thể ăn, cũng chẳng thể mặc nó. Nó quá to cho chúng ta ở vào lúc này; chúng ta cũng không thể bán nó với giá chỉ bằng một nửa giá trị thực sự được, khi chúng ta tình cờ tìm được người muốn có nhà.”

“Bán nó sao! Ôi, dì thân yêu, dì sẽ không... Căn nhà xinh đẹp này đầy ắp những đi đâu đáng yêu mà!”

“Có lẽ dì sẽ buộc phải làm vậy, Pollyanna à. Thật không may là chúng ta cần cái ăn.”

“Cháu hiểu, vì cháu lúc nào cũng thấy đói lắm.” Pollyanna than thở với một tiếng cười buồn. “Nhưng cháu vẫn nên mừng là mình có khẩu vị rất tốt.”

“Tất nhiên là cháu vẫn tìm được điều đáng mừng. Nhưng chúng ta nên làm gì đây, cô bé? Ta ước cháu có thể nghiêm túc được một phút.”

Pollyanna ngay lập tức thay đổi vẻ mặt.

“Cháu đang nghiêm túc đây, thưa dì Polly. Cháu nghĩ. Cháu... cháu ước mình có thể kiểm tra.”

“Ôi, cháu yêu, cháu yêu ơi, cứ nghĩ xem cả đời ta sống để nghe cháu nói vậy!” Người phụ nữ than , “Một đứa con gái nhà Harrington phải tự đi kiếm sống!”

“Ồ, dì không nên nhìn nhận vấn đề như vậy đâu,” Pollyanna cười. “Dì nên mừng rằng một đứa con gái nhà Harrington có đủ trí thông minh để tự đi kiếm sống! Không có gì phải hối hận cả, dì Polly ạ.”

“Có lẽ vậy, nhưng cũng chẳng vẻ vang gì so với vị trí của chúng ta ở Beldingsville, Pollyanna à.”

Pollyanna có vẻ không nghe thấy câu nói đó. Đôi mắt cô gái đang đắm đắm nhìn vào khoảng không.

“Ước gì cháu có chút năng khiếu! Ước gì cháu có thể làm tốt một việc gì đó hơn tất cả mọi người trên thế gian này,” cô thở dài. “Cháu có thể hát một chút, chơi đàn một chút, thêu thùa một chút, khâu vá một chút; nhưng cháu không làm tốt bất kì thứ gì - chí ít là không đủ tốt để được nhận thuê.”

“Cháu nghĩ cháu nên nấu ăn là tốt nhất,” cô quả quyết sau một lúc im lặng. “Trông nhà nữa dì ạ. Dì có biết rằng cháu rất thích những mùa đông

ở Đức, khi Gretchen không đến vào những ngày chúng ta cần cô ấy và khiến chúng ta khó chịu thế nào không? Nhưng cháu không thực sự muốn vào bếp của người khác để nấu đâu.”

“Làm như ta sẽ để cháu đi làm việc đó vậy, Pollyanna!” Phu nhân Chilton rùng mình lần nữa.

“Đương nhiên là làm việc ở trong bếp nhà ta thì đâu được gì chứ,” Pollyanna than vãn, “ý cháu là không ra chút tiền nào luôn. Mà chúng ta thì cần tiền.”

“Hẳn là vậy rồi,” dì Polly thở dài.

Họ im lặng một lúc lâu, rồi Pollyanna lại nói.

“Cứ nghĩ sau bao nhiêu việc mà dì đã làm cho cháu, dì thân yêu, ước gì cháu có thể làm đi đâu gì đó thật tuyệt vời để giúp đỡ dì! Vậy mà cháu không thể làm gì. Ôi, tại sao cháu không được thiên phú năng lực gì kiếm ra tiền chứ?”

“Thôi nào, thôi nào, cô bé, đừng nghĩ nữa! Hẳn là nếu bác sĩ...” Phu nhân Chilton bỏ dở câu nói.

Pollyanna ngẩng đầu và đứng bật dậy.

“Dì thân yêu, dì à, cứ thế này sẽ không ra sao cả!” Cô khẳng định, thái độ cô thay đổi hoàn toàn. “Đừng lo lắng nhiều, dì ạ. Dì sẽ cược gì nếu cháu không tìm được một tài năng xuất chúng của bản thân trong vài ngày tới? Hơn nữa, *cháu* nghĩ là tất cả sẽ rất thú vị đấy. Vì mọi thứ đâu không chắc chắn. Sẽ rất vui khi mong muốn một đi đâu rồi chờ đợi nó xảy đến. Chỉ sống và biết chắc mình sẽ có mọi thứ mình muốn thì thật là... thật là nhàm chán, dì biết không,” cô nói và bật cười vui vẻ.

Phu nhân Chilton, mặc dù vậy, không cười chút nào. Bà chỉ thở dài và

nói:

“Chúa ơi, Pollyanna, cháu thật là kì lạ!”

CHƯƠNG XVIII

VẤN ĐỀ THÍCH NGHI

Những ngày mới trở lại Beldingsville thật không dễ dàng gì cho cả phu nhân Chilton và Pollyanna. Đó là những ngày họ phải tập thích nghi, mà thích nghi thì có bao giờ là chuyện nhỏ.

Thật khó khăn khi phải rời bỏ những ý nghĩ về chuyến du lịch và sự nhộn nhịp để tính toán tiền mua bơ và tiền còn nợ người bán thịt. Cũng thật khó khăn khi có bao nhiêu việc dồn dập phải làm trong khi trước đó bản thân luôn dư dả thời gian. Bạn bè và hàng xóm cũng có ghé thăm nhà họ; mặc dù Pollyanna luôn thân thiện chào đón các vị khách nhưng phu nhân Chilton lánh mặt mọi người nhiều nhất có thể. Bà luôn cay đắng nói với Pollyanna:

“Họ đang tọc mạch đấy, ta nghĩ vậy, họ muốn xem Polly Harrington khi nghèo rớt sẽ ra sao.”

Dù phu nhân Chilton không còn nhắc đến bác sĩ nữa, Pollyanna vẫn hiểu ông luôn hiện diện trong tâm trí bà. Sự lạnh nhạt của bà hầu như chỉ là tấm áo choàng che đi nỗi khổ tâm mà bà không muốn bộc lộ.

Pollyanna gặp Jimmy Pendleton vài lần trong tháng đầu tiên. Lần đầu là cậu ta đến cùng John Pendleton trong một buổi gặp gỡ cứng nhắc và nghiêm trang; nó chỉ trở nên như vậy khi có mặt dì Polly. Vì lí do nào đó mà dì Polly không xin phép lui ra ngoài như mọi khi. Sau lần ấy, Jimmy chỉ đến một mình, một lần mang hoa, một lần mang theo cuốn sách tặng dì Polly, và hai lần chẳng có lí do gì hết. Pollyanna vẫn vô tư chào đón cậu.

Còn dì Polly, sau lần đầu tiên, tuyệt nhiên không còn ra tiếp nữa.

Pollyanna kể về những sự thay đổi trong lối sống của họ với hầu hết bạn bè và người quen. Nhưng với Jimmy, cô trò chuyện thoải mái hơn, cô thường than vãn với cậu: “Ước gì tớ có thể kiếm ra tiền!”

“Tớ sắp trở thành sinh vật bé nhỏ ham tiền nhất cậu từng biết rồi đấy,” cô cười buồn. “Giờ tớ cân đo đong đếm mọi thứ bằng một tờ dollar, mà thực ra tớ còn chia nó thành 25 xu với từng hào ấy chứ. Cậu thấy đấy, dì Polly đang cảm thấy rất nghèo!”

“Tớ rất tiếc!” Jimmy vội nói.

“Tớ hiểu mà. Thực sự thì tớ nghĩ dì ấy đang thấy mình nghèo hơn thực tế; dì ấy lo nghĩ quá nhiều về việc đó. Nhưng mà tớ vẫn muốn giúp đỡ!”

Jimmy nhìn xuống khuôn mặt đầy vẻ đăm chiêu tha thiết cùng đôi mắt sáng ngời của cô gái, ánh mắt cậu dịu đi.

“Thế cậu muốn làm gì, nếu có thể?” Cậu hỏi.

“Ồ, tớ muốn nấu ăn và trông nhà,” Pollyanna mỉm cười và thở dài ưu tư. “Tớ thích được đập trứng vào đường, được nghe tiếng soda reo lên khi đổ nó vào cốc sữa chua. Tớ sẽ rất vui nếu có hẳn một ngày để nướng bánh. Nhưng nó đâu có ra tiền, trừ khi tớ làm việc trong bếp nhà khác. Nhưng tớ không thật sự thích nó đến mức có thể làm vậy!”

“Tớ nghĩ cậu không nên đâu!” Chàng trai trẻ thốt lên.

Một lần nữa, cậu nhìn xuống khuôn mặt đa cảm thật gần với mình. Khóe miệng cậu bỗng cong lên thật lạ. Cậu khẽ mím môi rồi mở lời, một màu đỏ dần lan lên trán cậu.

“Ừ thì, cậu cũng có thể kết hôn mà. Cậu đã bao giờ nghĩ đến điều đó chưa, cô Pollyanna?”

Pollyanna bật cười sáng khoái. Giọng cười và thái độ ấy cho thấy ngay cả mũi tên được Thần Tình yêu bắn đi chính xác nhất cũng chẳng thể trúng vào cô gái này.

“Ồ, không đâu, tớ sẽ không bao giờ kết hôn,” cô vô tư đáp. “Thứ nhất là vì tớ không xinh đẹp, cậu thấy đấy; thứ hai là bởi tớ muốn sống bên dì Polly và chăm sóc dì.”

“Không xinh đẹp sao?” Pendleton mỉm cười ra chiều trêu chọc. “Cậu có bao giờ nghĩ rằng sẽ có người khác phản đối đi đâu đó không?”

Pollyanna lắc đầu.

“Không thể nào. Tớ cũng biết soi gương mà;” cô phản đối và vui vẻ nhìn lại chàng trai.

Nếu những cô gái khác mà nói vậy thì ắt hẳn họ là những cô gái thích làm đom rồ, Pendleton nghĩ. Nhưng nhìn khuôn mặt cô bạn đang đứng trước mình, cậu biết cô không như vậy. Cậu cũng chợt nhận ra tại sao Pollyanna lại khác hẳn với những cô gái cậu từng biết. Đó là vì cách nhìn đời giản đơn của Pollyanna thời bé vẫn phần nào hiện diện cho đến bây giờ.

“Sao cậu lại không xinh cơ chứ?” cậu hỏi.

Mặc dù cậu tin tưởng rằng mình hiểu tính cách của Pollyanna, Pendleton vẫn nín thở trước câu hỏi liều lĩnh của mình. Cậu nghĩ về cách mà những cô gái khác sẽ phản ứng nhanh như thế nào trước câu hỏi như ngầm thừa nhận người ta không xinh đẹp này. Nhưng câu trả lời của Pollyanna nhanh chóng chứng minh rằng nỗi lo của cậu là vô căn cứ.

“Vì sao ư, vì sự thật là vậy đó,” cô cười với một chút buồn bã. “Tớ không được sinh ra với vẻ ngoài xinh xắn. Có lẽ cậu chẳng nhớ đâu,

nhưng h ấi tớ còn là một cô bé, tớ luôn nghĩ rằng một trong những đi ầu từ tể nhất Thiên đường sẽ làm là ban cho tớ những lọn tóc xoăn đen khi tớ lên trên đó.”

“Và giờ chúng vẫn là thứ cậu khao khát nhất?”

“K-không, có lẽ thế,” Pollyanna ngáp ngừng. “Nhưng tớ nghĩ tớ vẫn muốn chúng. Hơn nữa, tớ không có hàng lông mi dài, cũng chẳng có cái mũi của người Hy Lạp hay Roman hay thuộc ‘kiểu’ đáng mơ ước nào cả. Nó chỉ là mũi thường thôi. Mặt tớ thì quá dài, hoặc quá ngắn, tớ quên mất r ồi nhưng tớ từng đo bằng mấy cái bài kiểm tra “vẻ đẹp tiêu chuẩn” ấy, nói chung mặt tớ không đạt chuẩn. Họ còn nói là độ rộng của mặt phải bằng chỉ ều dài năm con mắt, và độ to của mắt thì phải bằng với cái gì ấy. Tớ quên r ồi; nói chung tớ chẳng có cái gì đạt chuẩn hết.”

“Nghe s ầu thảm vậy!” Pendleton bật cười. R ồi cậu trêu mếu ngấm nhìn gương mặt ngộ nghĩnh cùng đôi mắt biết nói của cô gái.

“Pollyanna này, cậu đã thử vừa nói vừa nhìn vào gương chưa?”

“Sao cơ, tất nhiên là tớ chưa làm vậy!”

“Vậy thì cậu nên thử xem.”

“Ý tưởng này hài hước thật! Thử tưởng tượng mà xem,” cô gái trẻ bật cười. “Tớ sẽ nói gì nhỉ? Thế này chẳng: ‘Pollyanna, mày không có lông mi dài hay chỉ có cái mũi bình thường thì sao chứ, hãy mừng vì mày có lông mi và có mũi đi!’”

Pendleton cũng phá ra cười cùng cô, nhưng một biểu cảm lạ lùng xuất hiện trên gương mặt cậu.

“ Thế là cậu vẫn chơi... trò đó,” cậu ngáp ngừng nói.

Pollyanna hướng đôi mắt dịu dàng ngạc nhiên nhìn chàng trai.

“Đương nhiên rồi! Ôi, Jimmy, tớ không tưởng tượng được mình sẽ sống 6 tháng vừa qua như thế nào nếu không chơi trò đó.” Giọng cô khẽ run rẩy.

“Tớ không còn nghe cậu nói nhiều về nó nữa,” cậu đáp.

Mặt cô gái trẻ vụt tắt vẻ tươi tắn.

“Tớ biết. Tớ cho là mình sợ sẽ nói quá nhiều với người ngoài, những người không quan tâm chút nào ấy. Giờ tớ hai mươi rồi, những điều tớ nói sẽ không còn nghe giống như hồi tớ mười tuổi nữa. Tớ biết chứ. Người ta không thích nghe thuyết giáo đâu,” cô dừng nói với một nụ cười khó hiểu.

“Tớ hiểu,” cậu bạn nghiêm túc gật đầu. “Nhưng đôi lúc tớ tự hỏi, Pollyanna à, rằng cậu có thật sự hiểu ý nghĩa của trò chơi đó đối với những người chơi nó không.”

“Tớ biết nó đã giúp tớ những gì.” Cô trầm giọng xuống và hướng mắt đi chỗ khác.

“Cậu thấy đấy, nó thật sự hiệu quả khi cậu chơi trò đó,” sau một lúc im lặng, chàng trai nói to. “Ai đó đã nói rằng nếu cả thế giới thực sự chơi trò chơi này, họ sẽ làm nên cả một cuộc cách mạng. Tớ tin đó là sự thật.”

“Đúng thế, nhưng nhiều người không muốn được cách mạng hóa đâu,” Pollyanna cười buồn. “Tớ từng gặp một người đàn ông ở Đức năm ngoái. Ông ấy mất hết tiền và gặp nhiều xui xẻo khác. Ôi, trời ơi, ông ấy bị quan vô cùng! Tớ nghe thấy một người cố gắng động viên ông ấy, ‘Ông biết là mọi thứ đã có thể tệ hơn thế này mà!’ Ôi, cậu cần phải nghe ông ấy đáp lại như thế nào! ‘Nếu có bất cứ thứ gì trên đời này làm tao cáu điên lên,’ ông ấy gằn gừ, ‘thì đó là nghe người khác nói mọi thứ còn có thể tệ hơn, và tao nên thấy biết ơn vì những gì mình còn giữ. Tao khinh hết bọn nó, mấy

con người cứ đi loanh quanh, suốt ngày, nở cái nụ cười dờ dẩn rồi ca hát về việc họ biết ơn vì mình có thể thở, ăn, đi, nằm. Tao không muốn thở, ăn, đi hay nằm gì cả khi ở trong tình trạng bây giờ. Những lúc người khác nói rằng tao nên biết ơn vì những thứ vô nghĩa đó, tao chỉ muốn ra ngoài bắn người thôi!’ Thử tưởng tượng xem tớ sẽ nhận được cái gì nếu giới thiệu cho ông ấy trò chơi này!” Pollyanna bật cười.

“Tớ không quan tâm. Ông ấy hẳn là cần nó,” Jimmy đáp.

“Tất nhiên là ông ấy cần, nhưng ông ấy sẽ không cảm ơn tớ đâu.”

“Tớ cũng nghĩ vậy. Nhưng nghe này! Với thứ triết lý cùng lối sống đó, ông ta hẳn đã khiến cả bản thân và mọi người khốn khổ, đúng chứ? Giờ, thử tưởng tượng ông ta chơi trò này. Khi mãi nghĩ ra một thứ gì đó để mừng vui thì làm sao ông ấy cầu nhàu giận dữ về những đi đâu tởm được chứ; đó đã là một kết quả đáng mừng rồi. Ông ấy sẽ dễ chịu hơn nhiều, đối với cả bản thân và người thân. Trong khi đó, nghĩ về cái bánh rán thay vì lỗ hổng cũng tốt hơn nhiều cho ông ấy, bởi nó lấp đầy dạ dày và khiến hệ tiêu hóa của ông ấy làm việc tốt hơn. Tớ bảo này, ôm rắc rối vào người có khác gì ôm rơm dậm bụng đâu. Nó sẽ mọc gai tua tủa ấy.”

Pollyanna mỉm cười đồng tình.

“Cậu làm tớ nhớ về đi đâu mà tớ từng nói với một quý bà tội nghiệp. Bà ấy ở miền Tây và là thành viên trong Hội Phụ nữ, bà là kiểu người thực sự tận hưởng sự nghèo khổ và cứ kể đi kể lại nguyên nhân dẫn đến nỗi bất hạnh của bản thân. Lúc đó có lẽ tớ mười tuổi, tớ đã cố gắng dạy bà ấy cách chơi trò đó. Kết quả không được khả quan lắm, cuối cùng tớ cũng lờ mờ nhận ra tại sao tớ thất bại, là bởi tớ đã nói với bà ấy với vẻ đắc thắng: ‘Dù sao thì bà cũng có thể mừng rằng bà có nhiều thứ khiến mình bất hạnh, vì bà thích sống khốn khổ vậy cơ mà!’”

“Chà, lời khuyên đó không tốt cho bà ấy chút nào đâu,” Jimmy khúc khích cười.

Pollyanna nhướn đôi lông mày.

“Tớ e là người đàn ông ở Đức kia cũng sẽ không vui vẻ hơn bà ấy nếu tớ nói thế với ông ấy đâu.”

“Nhưng họ cần được nghe, còn cậu cần nói...” Pendleton đột ngột dừng lại, biểu cảm trên mặt cậu rất lạ khiến Pollyanna ngạc nhiên.

“Sao thế Jimmy, có chuyện gì sao?”

“Ồ, không có gì. Tớ chỉ đang nghĩ thôi,” cậu trả lời và chum môi lại. “Tớ đang ở đây khuyên cậu làm cái đi đâu mà tớ sợ rằng cậu sẽ làm từ trước cả lúc tớ thấy cậu. Đó là, trước lúc thấy cậu tớ đã sợ rằng, rằng, là...” Cậu lúng túng không biết nói tiếp thế nào, mặt cậu đã đỏ lựng lên.

“Chà, Jimmy Pendleton,” cô gái trẻ hếch đầu lên, “đừng có nghĩ cậu có thể lấp lửng như vậy, quý ngài trẻ tuổi. Làm ơn nói hết ý cậu đi?”

“Ồ, ừ thì k-không có gì nhieu đâu.”

“Tớ đang chờ đấy,” Pollyanna lẩm bẩm. Giọng điệu và thái độ cô tỏ vẻ bình thản nhưng đôi mắt thì ánh lên nét tinh nghịch.

Cậu bạn ngẩn ngừ một lúc, nhìn nụ cười mỉm mong chờ của cô bạn và đầu hàng.

“Thôi được, chịu cậu đấy,” cậu nhún vai. “Chỉ là tớ lo lắng một chút về trò chơi đó, tớ lo rằng cậu sẽ nói về nó như hồi xưa vậy, và...”

Một tràng cười sáng khoái cắt ngang lời cậu.

“Đó, tớ đã nói gì nào? Dường như đến cậu còn lo rằng tớ ở tuổi hai mươi vẫn chỉ như tớ hồi mười tuổi mà thôi!”

“K-không, tớ không có ý... Pollyanna này, thực sự thì tớ cho là... Tất

nhiên là tớ biết...”

Thế nhưng Pollyanna chỉ bịt tai lại và tiếp tục một tràng cười nữa.

CHƯƠNG XIX

HAI BỨC THƯ

Pollyanna nhận được thư từ Della Wetherby vào một ngày cuối tháng Sáu.

“Ta viết thư này để nhờ cháu một việc,” tiêu thư Wetherby viết. “Ta hy vọng cháu có thể cho ta thông tin về một số gia đình kín tiếng và yên bình ở vùng Beldingsville mà sẽ sẵn lòng cho chị ta ở thuê vào mùa hè này. Sẽ có ba người đi: phu nhân Carew, thư ký của chị ấy và cậu con trai nhận nuôi Jamie, (cháu chắc còn nhớ Jamie chứ?) Họ không muốn ở lại khách sạn hay nhà trọ thông thường. Chị của ta hiện rất mệt mỏi, bác sĩ khuyên chị ấy nên về vùng thôn quê tĩnh dưỡng và thay đổi không khí. Ông ấy gợi ý vùng Vermont hoặc New Hampshire và chúng ta ngay lập tức nghĩ về Beldingsville cùng cháu; chúng ta nghĩ rằng cháu có thể gợi ý cho chúng ta một chỗ ở thích hợp. Ta đã bảo chị Ruth là ta sẽ viết cho cháu. Nếu có thể, họ muốn đi luôn vào đầu tháng Bảy này. Liệu có đòi hỏi hơi quá không khi ta mong cháu hãy trả lời lại bức thư này nhanh nhất có thể một khi cháu có thời gian? Gửi thư vào địa chỉ này cho ta nhé. Chị gái ta đang ở Nhà an dưỡng cùng ta vài tuần để chữa trị.

Hy vọng sẽ nhận được câu trả lời thú vị từ cháu,

Thân mến,

DELLA WETHERBY.”

Đọc xong bức thư, Pollyanna ngẩng yên với đôi lông mày chau lại, cố gắng nhớ ra có căn hộ vùng Beldingsville nào mà những người bạn cũ của

cô có thể ở lại. Rồi một ý tưởng đột ngột xuất hiện, cô reo lên đầy sung sướng và chạy đến phòng khách nơi dì cô đang ngồi.

“Dì thân yêu, dì ơi,” cô thở hốt lên; “Cháu vừa nghĩ ra một ý tưởng hết sức tuyệt vời. Cháu đã nói nó sẽ xảy đến mà, cháu sẽ có được thứ tài năng xuất chúng ấy. Giờ cháu đã có nó rồi đây. Dì nghe này! Cháu vừa nhận được thư từ cô Wetherby, em gái cô Carew; cháu sống cùng cô ấy ở Boston vào mùa đông năm đó, dì nhớ chứ? Bức thư nói rằng họ muốn về vùng quê này để nghỉ hè, cô Wetherby hỏi cháu có biết nơi nào cho thuê chỗ ở không. Họ không muốn ở khách sạn hay nhà nghỉ thông thường. Ban đầu thì cháu không nghĩ ra, nhưng giờ thì có rồi. Cháu nghĩ ra rồi, dì Polly ạ! Dì đoán thử xem.”

“Chúa ơi, cô bé này,” phu nhân Chilton thốt lên, “sao cháu có thể nói nhiều đến vậy! Ta đã tưởng cháu là một đứa bé mười hai tuổi thay vì một thiếu nữ đã trưởng thành. Cháu đang nói gì vậy?”

“Cháu đang nói về việc tìm chỗ ở cho cô Carew và Jamie. Cháu đã tìm ra rồi,” Pollyanna nói nhanh.

“Vậy sao! Ở đâu vậy? Nó có liên quan gì đến ta, hả cháu yêu?” Phu nhân Chilton chán nản lẩm bẩm.

“Nó ở ngay đây. Cháu sẽ mời họ đến đây, thưa dì.”

“Pollyanna!” Phu nhân Chilton ngồi bật dậy kinh hoàng.

“Dì à, làm ơn đừng từ chối, làm ơn,” Pollyanna ra sức nài nỉ. “Dì không thấy sao? Đây chính là cơ hội cháu đang chờ đợi, giờ nó rơi thẳng vào tay cháu rồi. Chúng ta có thể làm tốt mà. Chúng ta có rất nhiều phòng, còn cháu có thể nấu ăn và trông nhà. Giờ thì chúng ta có thể kiếm tiền từ việc đó bởi họ sẽ trả rất hậu, cháu biết thế. Cháu chắc chắn họ còn rất thích đến thăm chúng ta nữa. Sẽ có ba người; có một người thư kí đi cùng

nữa.”

“Nhưng, Pollyanna à, dì không thể! Biến căn nhà này thành nhà cho thuê sao? Biến căn hộ Harrington thành nhà nghỉ tằm thường? Ôi, Pollyanna, dì không thể, không thể làm vậy!”

“Nhưng nó sẽ không thành nhà nghỉ tằm thường, dì ạ. Nó sẽ là nhà nghỉ khác thường. Hơn nữa, họ là bạn chúng ta. Nó cũng giống như mời bạn đến chơi nhà mà thôi, chỉ khác là họ trả tiền, nên chúng ta sẽ kiếm được tiền, tiền mà chúng ta cần, dì ơi, chúng ta cần tiền,” cô gái trẻ nhấn mạnh.

Niềm kiêu hãnh bị tổn thương thoáng hiện trên nét mặt Polly Chilton. Bà gằn giọng rõ ràng và ngả người ra ghế.

“Nhưng cháu sẽ làm thế nào?” Bà hỏi yếu ớt, “Cháu không thể cáng đáng tất cả được, cháu yêu!”

“Ồ, không, đương nhiên là vậy rồi,” Pollyanna vui vẻ nói. (Pollyanna đang rất tự tin. Cô biết mình đang ở thế thắng.) “Cháu có thể nấu ăn và trông nhà cửa, cháu có thể nhờ một trong các cô em gái của Nancy giúp đỡ những việc khác. Chị Durgin vẫn sẽ giặt giũ như bây giờ.”

“Nhưng Pollyanna à, sức khỏe ta không tốt, cháu biết mà. Ta không thể làm gì nhiều.”

“Đương nhiên rồi. Tại sao dì lại phải làm việc chứ,” Pollyanna cao giọng bác bỏ. “Dì ơi, không phải quá tuyệt sao? Cứ như là mơ vậy; tiền sẽ rơi vào tay cháu như thế!”

“Rơi vào tay cháu sao! Pollyanna, cháu vẫn còn nhiều điều phải học lắm, một trong số đó là những vị khách thuê nhà sẽ không đánh rơi tiền vào tay bất cứ kẻ nào mà không kỳ vọng họ sẽ nhận lại nhiều hơn thế. Khi nào cháu phải khâu vá, nướng bánh và pha trà nhiều đến nỗi cháu sắp chìm ngimm, khi nào cháu phải tất bật lo từ quả trứng mới nở đến thời tiết

đến nỗi suýt thì tự giết mình, lúc đó cháu mới hiểu lời ta nói.”

“Được rồi, cháu sẽ nhớ lời dì ạ,” Pollyanna bật cười. “Nhưng giờ cháu sẽ không lo lắng đâu. Cháu sẽ nhanh chóng viết thư cho cô Wetherby để còn nhờ Jimmy Bean đem đi gửi, chỉ vài ngày nay cậu ấy đến rồi.”

Phu nhân Chilton không thoải mái cự người.

“Pollyanna, ta mong cháu gọi cậu ấy bằng cái tên hiện tại. Từ ‘Bean’ làm ta rùng mình. Giờ cậu ấy họ ‘Pendleton’ rồi chứ nhỉ.”

“Vâng đúng ạ,” Pollyanna đồng tình, “nhưng cháu cứ quên suốt. Thậm chí vài lần cháu còn gọi cái tên đó ngay trước mặt cậu ấy, đi đâu đó thật đáng sợ vì cậu ấy thực sự đã được nhận nuôi rồi. Nhưng dì thấy đấy, cháu háo hức quá mà,” cô nói rồi nhảy múa ra khỏi phòng.

Cô đã chuẩn bị xong xuôi bức thư khi Jimmy ghé qua vào bốn giờ chiều. Người cô vẫn run run phấn khích, cô háo hức kể cho cậu bạn nghe mọi thứ.

“Tớ vô cùng mong chờ gặp lại họ,” cô reo lên sau khi kể với chàng trai kế hoạch của mình. “Tớ chưa thấy họ từ mùa đông năm ấy rồi. Cậu biết tớ đã kể với cậu... kể chưa nhỉ... về Jamie mà.”

“À, ừ, cậu kể rồi.” Giọng chàng trai như đang kìm nén đi đâu gì đó.

“Không phải sẽ rất tuyệt nếu họ tới đây sao?”

“Tại sao, tớ không nghĩ nó thật sự tuyệt vời đâu,” cậu lắc tránh.

“Không tuyệt vời sao khi tớ có cơ hội giúp đỡ dì Polly dù chỉ trong thời gian ngắn mà thôi? Tại sao vậy, Jimmy à, nó tất nhiên là tuyệt vời rồi.”

“Tớ chỉ thấy rằng sẽ khá là vất vả cho cậu,” Jimmy ngẩng đầu lên với vẻ khó chịu.

“Tất nhiên là vậy, trên vài phương diện. Nhưng tớ quá mừng rằng mình sẽ kiếm được tiền đến nỗi tớ chỉ nghĩ đến nó suốt thôi. Cậu biết,” cô thở dài, “tớ ham tiền thế nào mà Jimmy.”

Chàng trai im lặng một lúc lâu. Rồi đột ngột cậu hỏi:

“Jamie giờ bao nhiêu tuổi rồi?”

Pollyanna ngược nhìn lên với một nụ cười tươi.

“Ồ, tớ nhớ là cậu chưa từng thích cái tên ‘Jamie’,” cô nháy mắt. “Dù sao thì tớ tin là giờ cậu ấy cũng đã được chính thức nhận nuôi và lấy họ Carew rồi, nên cậu có thể gọi cậu ấy là Carew.”

“Trả lời câu hỏi của tớ đi,” Jimmy thẳng thừng nhắc nhở.

“Không ai biết chính xác cả, tớ nghĩ vậy. Cậu ấy còn chẳng biết, nhưng tớ nghĩ là cậu ấy tền tuổi cậu thôi. Không biết giờ cậu ấy thế nào nhỉ. Tớ hỏi thăm tất cả trong bức thư này rồi.”

“Ồ!” Pendleton nhìn bức thư trên tay mình và lật nó đầy vẻ chán ghét. Cậu thà đánh rơi, xé tan, cho đi, vứt bỏ lá thư này hoặc làm bất kỳ điều gì khác còn hơn là phải gửi nó.

Jimmy hiểu rằng cậu đang ghen, cậu đã luôn ghen tị với anh bạn mang cái tên thật giống mà cũng thật khác tên mình. Cậu tự trấn an bản thân trong giận dữ rằng không phải do mình yêu Pollyanna. Chắc chắn là không phải vậy rồi. Chỉ là cậu không muốn chàng trai lạ mặt với cái tên nữ tính đó đến Beldingsville và làm hỏng khoảnh khắc tốt đẹp của họ. Cậu suýt thì nói hết cho Pollyanna nhưng kịp kìm lại, một lúc sau cậu chào tạm biệt và mang bức thư đi theo.

Rõ ràng là Jimmy đã không đánh rơi, xé tan, cho đi hay vứt bỏ lá thư bởi chỉ vài ngày sau, Pollyanna nhận được thư trả lời nhanh gọn và vui

mừng từ tiểu thư Wetherby. Khi Jimmy ghé thăm lần tiếp theo, cậu nghe Pollyanna đọc nó, hoặc một phần của nó, như sau:

“Phần đầu thư cô ấy chỉ nói rằng họ rất mừng được đến thăm. Tớ không đọc phần đó đâu. Phần còn lại thì tớ nghĩ cậu sẽ muốn nghe vì cậu đã nghe tớ kể về họ nhiều thế nào rồi mà. Hơn nữa, cậu cũng sắp chính thức gặp họ rồi. Tớ trông chờ rất nhiều rằng cậu sẽ giúp họ cảm thấy thoải mái đấy.”

“Ồ, thật sao!”

“Đừng nói giọng nhạo báng kiểu đó chỉ vì cậu không thích tên của Jamie,” Pollyanna giả vờ nghiêm giọng trách móc. “Tớ chắc chắn cậu sẽ thích cậu ấy thôi, một khi hai người gặp nhau. Cậu cũng sẽ yêu quý cô Carew.”

“Vậy sao?” Jimmy cau kỉnh đáp lời. “Đó đúng là một viễn cảnh hệ trọng đấy. Hy vọng rằng vị phu nhân đó sẽ vui lòng yêu quý lại tớ nếu như tớ có yêu quý bà ấy.”

“Đương nhiên rồi,” Pollyanna cười lộ lúm đờng tiêng. “Giờ thì nghe này, tớ sẽ đọc cho cậu nghe về cô ấy. Đây là thư từ Della - tiểu thư Wetherby, em gái cô ấy, ở Nhà đi đầu dưỡng ấy.”

“Tớ biết rồi. Đọc tiếp đi!” Jimmy đáp, nỗ lực ra mặt để tỏ vẻ hứng thú một cách lịch sự. Pollyanna mỉm cười tinh nghịch và đọc tiếp.

“Cháu bảo ta kể tất cả mọi thứ về tất cả mọi người. Đó là một yêu cầu khó đấy, nhưng ta sẽ gắng làm tốt nhất có thể. Đầu tiên, ta nghĩ cháu sẽ thấy chị gái ta đã thay đổi. Những niềm vui bước vào cuộc sống chị ấy trong sáu năm qua đã mang đến đi đầu kỳ diệu. Giờ chị ấy chỉ hơi gầy và mệt mỏi vì công việc, nhưng một kì nghỉ tốt sẽ chữa lành chị ấy sớm thôi, cháu sẽ sớm thấy chị ấy trẻ trung, rạng rỡ và hạnh phúc như thế nào. Chú

ý là ta nói hạnh phúc. Cháu có lẽ sẽ không xúc động như ta, bởi cháu còn quá trẻ để hiểu được chị ấy đã bất hạnh thế nào trước khi gặp cháu vào mùa đông năm ấy ở Boston. Cuộc sống đối với chị ấy từng vô cùng chán chường và vô vọng; giờ thì nó ngập tràn niềm vui và hạnh phúc.

Đầu tiên chị ấy có được Jamie, khi thấy họ, cháu sẽ hiểu thằng bé có ý nghĩa thế nào đối với chị ấy. Thực ra chúng ta vẫn chưa biết thằng bé có phải Jamie thật không, nhưng chị ấy thương yêu thằng bé như con ruột và đã chính thức nhận nuôi thằng bé, ta nghĩ là cháu đã biết đi đâu rồi.

Sau đó chị ấy có những cô gái. Cháu còn nhớ Sadie Dean, cô gái bán hàng không? Chị ấy khá thích cô gái và muốn giúp cô ấy có một cuộc sống tốt hơn; chị ấy đã cố gắng từng chút từng chút một đến khi rất nhiều cô gái đều cho rằng chị ấy quả là vị thiên thần tốt bụng bậc nhất của riêng họ. Chị ấy lập ra Viện các Cô gái Làm thuê. Phải đến nửa tá những người có tiền bạc và địa vị hợp tác với chị ấy, nhưng chị ấy quản lý mọi thứ và chưa bao giờ chần chừ cống hiến chính mình cho từng cô gái một. Cháu có thể tưởng tượng chị ấy cố gắng thế nào. Cánh tay phải đặc lực của chị ấy và cũng là người thư ký, không ai khác ngoài Sadie Dean này. Cháu cũng sẽ thấy cô gái đó đã thay đổi, nhưng vẫn là Sadie của ngày xưa.

Còn Jamie... Jamie tội nghiệp! Thằng bé đau đớn nhận ra mình không bao giờ có thể đi được. Chúng ta đã từng rất hy vọng. Thằng bé ở Nhà điều dưỡng để bác sĩ Ames chữa trị trong một năm, nó đã tiến bộ đến khi có thể đi bằng nạng. Nhưng thằng bé tội nghiệp vẫn khuyết tật; thằng bé chỉ khuyết tật đôi chân mà thôi. Một khi cháu đã biết Jamie, cháu sẽ khó mà nghĩ thằng bé là người khuyết tật vì tâm hồn quá bay bổng của nó. Ta không biết giải thích thế nào, nhưng cháu sẽ hiểu khi gặp thằng bé. Thằng bé cũng đã lấy lại lòng nhiệt huyết tuổi trẻ và niềm khát sống mãnh liệt.

Chỉ có một đi đầu duy nhất có thể vắt kiệt thứ tâm hồn tươi sáng đó và đẩy thẳng bé vào hố sâu tuyệt vọng, đó là khi tìm ra sự thật rằng nó không phải Jamie Kent, đứa cháu ruột của chúng ta. Thằng bé lo lắng về đi đầu đó suốt, nó ước ao mãnh liệt đến nỗi giờ nó thực sự tin rằng mình chính là Jamie thực sự. Nhưng nếu đi đầu đó là sai, ta mong thằng bé sẽ không bao giờ tìm ra.”

“Đó là toàn bộ những gì cô ấy viết,” Pollyanna nói, gấp lại những tờ giấy chỉ chít chữ trong tay. “Không phải rất thú vị sao?”

“Tất nhiên rồi!” Lần này giọng Jimmy chân thành hơn. Cậu chợt nhận ra đôi chân lạnh lặn của mình đáng quý đến thế nào. Trong một thoáng, cậu còn cho rằng chàng trai đau chân tội nghiệp kia nên được Pollyanna để tâm phần nào, nếu cậu ta không tự phụ đến mức muốn chiếm lấy tâm trí cô ấy quá nhiều. “Vì Chúa! Cậu bạn đó hẳn phải thấy khó khăn lắm, chắc chắn là vậy.”

“Khó khăn ư! Cậu không hiểu được đâu, Jimmy Bean ạ,” Pollyanna nghẹn lời. “*Tớ* thì có. *Tớ* từng không thể đi được, *Tớ* hiểu.”

“Đương nhiên, đương nhiên là vậy rồi,” chàng trai trẻ nhú mồm và bẽn lẽn không yên. Nhìn khuôn mặt đầy cảm thương cùng đôi mắt ngấn nước của Pollyanna, Jimmy đột nhiên không còn chắc chắn rằng mình sẽ sẵn lòng chào đón anh bạn Jamie này đến chơi nữa, khi mà chỉ cần nghĩ đến cậu ta đã khiến Pollyanna xúc động đến vậy.

CHƯƠNG XX

NHỮNG VỊ KHÁCH TRẢ TIỀN

Vài ngày trước cuộc ghé thăm của “những con người đáng sợ” - dì Polly gọi các vị khách trả tiền của cháu mình như vậy - là những ngày bận rộn nhưng vui vẻ của Pollyanna. Cô cố không cảm thấy mệt mỏi, nhụt chí hay hoảng loạn dù có phải lo các công việc hàng ngày khó nhằn đến đâu đi chăng nữa.

Khi đã gọi được Nancy và Betty - em gái Nancy đến giúp đỡ, Pollyanna chuyên nghiệp đi qua từng căn phòng, đi đâu chỉnh mọi thứ để các vị khách có thể thấy thoải mái và tiện lợi. Phu nhân Chilton không thể làm gì mấy để giúp. Thứ nhất là vì bà đang ốm. Thứ hai là thái độ của bà đối với toàn bộ chuyện này hoàn toàn không có ý muốn giúp đỡ hay an ủi. Bà vẫn canh cánh trong lòng thanh danh dòng dõi Harrington và liên tục than thở:

“Ôi, Pollyanna ơi là Pollyanna, không thể tin được căn hộ Harrington lại đến nông nổi này!”

“Không phải đâu thưa dì,” Pollyanna cười an ủi. “Mà là nhà Carew sẽ đến căn hộ Harrington!”

Phu nhân Chilton không vì thế mà tươi tỉnh hơn. Bà nghiêm khắc nhìn Pollyanna và thở dài thườn thượt, khiến cô buộc phải rời căn phòng để bà yên tĩnh chìm vào khoảng không gian u sầu.

Ngày khách tới, Pollyanna cùng Timothy (hiện là người sở hữu những con ngựa nhà Harrington) đến nhà ga để đón chuyến tàu chiều. Ban đầu,

trái tim Pollyanna chỉ toàn sự tự tin cùng niềm háo hức tươi vui. Nhưng khi bên tai rộ lên tiếng rít của động cơ tàu, nỗi nghi ngờ, e ngại cùng sợ hãi còn khiến cô hoảng loạn hơn. Cô chợt nhận ra mình, một Pollyanna gần như một mình và tự lập, sắp sửa làm gì. Cô nhớ lại sự giàu có, địa vị và tính cầu toàn của phu nhân Carew. Cô cũng nhận ra rằng thay vì cậu bé cô từng biết, lần này cô sẽ gặp một chàng trai trẻ lạ lẫm cao lớn tên Jamie.

Trong giây phút hoảng loạn đó, cô chỉ có ý định chạy trốn tới bất kỳ nơi đâu.

“Timothy, em... em thấy hơi mệt. Em không khỏe lắm. Em... Hãy nói với họ là... đừng đến nữa,” cô lắp bắp, tâm trí lơ lửng như đang bay.

“Thưa cô!” Timothy giật mình kêu lên.

Cô nhìn khuôn mặt kinh hoàng của Timothy và bật cười, ngả vai về phía sau một cách thận trọng.

“Không sao đâu. Anh hãy quên nó đi! Em nói linh tinh ấy mà; Nhanh... Thấy chưa! Họ sắp tới nơi rồi,” cô thở dốc. Pollyanna nhanh chóng chạy lên trước, gần như đã trở lại chính mình.

Cô ngay lập tức nhận ra họ. Kể cả nếu cô có chút nghi ngờ gì, đôi nạng trong tay chàng trai trẻ cao ráo có đôi mắt nâu cũng đã xóa tan đi sự ngờ vực đó.

Họ mất một chút thời gian tay bắt mặt mừng, rồi Pollyanna nhận ra mình đã ở trên xe ngựa bên cạnh phu nhân Carew, còn Jamie và Sadie Dean ngồi đằng trước. Lần đầu sau từng ấy năm, cô mới có cơ hội quan sát những người bạn của mình đã thay đổi như thế nào.

Cảm xúc đầu tiên của Pollyanna khi trông thấy phu nhân Carew là ngỡ ngàng. Cô đã quên rằng phu nhân Carew trông đáng mến thế nào. Cô đã quên rằng bà có hàng lông mi thật dài và đôi mắt thật đẹp. Cô thậm chí còn

thấy ghen tị với khuôn mặt mà từng đường nét hẳn phải đáp ứng tiêu chuẩn của bài kiểm tra tiêu chí sắc đẹp. Nhưng đi đâu khiến cô vui mừng hơn cả là những nét u buồn và cay đắng của bà đã biến mất hoàn toàn.

Rồi cô quay sang Jamie. Cô tiếp tục phải ngạc nhiên vì lí do tương tự. Jamie đã trưởng thành vô cùng tuấn tú. Pollyanna cho rằng vẻ đẹp của cậu rất khác biệt. Cậu có đôi mắt nâu, làn da hơi nhợt nhạt cùng mái tóc tối màu lượn sóng mà cô cho rằng là điểm cuốn hút nhất. Khi chợt thấy đôi nạng bên người cậu, niềm cảm thông nhức nhối dâng lên chèn nghẹn cổ họng cô.

Cô lại quay sang nhìn Sadie Dean.

Sadie vẫn trông như hồi Pollyanna gặp cô lần đầu ở Vườn hoa công cộng; nhưng Pollyanna không cần phải nhìn đến lần thứ hai để biết Sadie đã thay đổi hẳn về đầu tóc, cách ăn mặc, thái độ, lối nói chuyện và cách cư xử.

Jamie mở lời.

“Cậu thật tốt bụng khi mời nhà tớ đến đây,” cậu nói với Pollyanna. “Cậu biết tớ đã nghĩ gì khi cậu viết rằng chúng tớ có thể đến không?”

“Sao cơ, k-không, tất nhiên rồi,” Pollyanna lắp bắp. Cô vẫn để ý đôi nạng bên người Jamie, sự xúc động vì thương cảm vẫn nghẹn trong cổ họng.

“Chà, tớ đã nghĩ đến cô gái nhỏ ở Vườn hoa công cộng, người đã cho Ngài Lancelot cùng Quý bà Guinevere túi hạt lạc. Tớ biết cậu đang đặt chúng tớ vào vị trí của chúng, bởi nếu cậu có một túi lạc và chúng tớ không có túi nào, cậu sẽ chỉ thấy vui khi chia sẻ nó với chúng tớ.”

“Một túi lạc cơ đấy!” Pollyanna bật cười.

“Ô, trong trường hợp này, túi lạc của cậu là những căn phòng nơi thôn quê thoáng đãng, là sữa bò và trứng lấy trực tiếp từ ổ gà mái,” Jamie nói. “Nhưng sẽ có vấn đề đi kèm. Tớ nên cảnh báo cậu rằng... cậu còn nhớ Ngài Lancelot tham lam thế nào chứ?” Chàng trai bỏ lửng câu nói đầy ngụ ý.

“Được rồi, tớ chấp nhận thách thức mà,” Pollyanna cười rộ lúm đờng tínn, thầm mừng rằng dì Polly không ở đây để nghe lời dự báo tồi tệ của mình sắp trở thành sự thật. “Tội nghiệp Ngài Lancelot! Tớ tự hỏi còn ai cho nó ăn không, hay thậm chí nó có còn ở đó không nữa.”

“Nếu nó còn ở đó thì nó vẫn sẽ được cho ăn thôi,” phu nhân Carew vui vẻ nói xen vào. “Cậu chàng nực cười này vẫn xuống đó ít nhất một tuần một lần với mấy cái túi đựng đầy hạt lạc và mấy thứ khác nữa. Nó còn để lại cả một dải hạt rơi ra đường theo bước nó đi. Những khi ta yêu cầu ngũ cốc cho bữa sáng mà món đó đã hết, phải đến một nửa số lần đó là vì, ngạc nhiên chưa, ‘Cậu chủ Jamie đã cho bồ câu ăn hết rồi, thưa bà!’”

“Đúng thế, nhưng để tớ kể cho,” Jamie phấn khởi nói tiếp. Tiếp đó, Pollyanna hào hứng lắng nghe câu chuyện về một cặp sóc trong khu vườn đầy nắng. Khi xe ngựa đến nơi, Pollyanna mới hiểu ý của Della Wetherby trong bức thư, bởi cô kinh ngạc vô cùng khi thấy Jamie cầm lấy đôi nạng và quăng mình xuống xe với sự giúp đỡ của họ. Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, cậu đã làm cô quên đi rằng cậu bị tật chân.

Pollyanna như trút được gánh nặng trong lòng khi cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa dì Polly và nhà Carew diễn ra tốt hơn nhiều những gì đã tưởng tượng. Những vị khách mới đến vô cùng hào hứng với căn nhà cổ và mọi thứ bên trong nó, đi đâu đó khiến cho bà chủ nhà không thể giữ nguyên thái độ miễn cưỡng bất mãn được. Hơn nữa, rõ ràng rằng chỉ trong chưa đến

một giờ đồng hồ, sự lôi cuốn của Jamie đã xuyên thủng tấm giáp ngờ vực của dì Polly. Pollyanna hiểu rằng ít nhất một trong những vấn đề cô quan ngại nhất đã không còn nữa, bởi dì Polly hiện đã trở nên nồng hậu hơn, dù vẫn giữ vẻ trang nghiêm, với các vị khách.

Tuy vậy, Pollyanna không cho rằng mọi việc đâu đã suôn sẻ. Còn rất nhiều việc cần làm. Betty, em gái Nancy, là người hiền lành và chịu khó nhưng lại không phải là Nancy. Cô ấy cần được huấn luyện, việc huấn luyện lại rất mất thời gian. Pollyanna cũng sợ rằng mọi chuyện sẽ không được lo ổn thỏa. Vào những ngày sắp tới, một cái ghế dính bụi hay một chiếc bánh làm hỏng cũng là cả một thảm kịch.

Dần dần, sau những màn tranh luận và năn nỉ không ngừng từ phu nhân Carew và Jamie, Pollyanna đã thoải mái hơn khi làm việc. Cô nhận ra trong mắt những người bạn của mình, thảm kịch không phải là chiếc ghế dính bụi hay cái bánh bị hỏng, mà là cái nhăn mày lo lắng và căng thẳng trên gương mặt mình.

“Cứ làm như cậu để chúng tớ đến là chưa đủ vậy,” Jamie nói, “cậu lại còn cố vùi mình vào công việc để nấu ăn cho chúng tớ nữa.”

“Hơn nữa, chúng ta không ăn nhiều đến thế đâu,” phu nhân Carew bật cười, “nếu không chúng ta sẽ bị ‘tiêu hóa’ mất, một trong các cô gái của ta nói vậy khi ăn phải đồ ăn không phù hợp.”

Thật tuyệt vời khi ba thành viên mới hòa nhập vào cuộc sống hàng ngày của họ thật dễ dàng. Trước khi hai mươi tư giờ đầu trôi qua, phu nhân Carew đã khiến phu nhân Chilton hào hứng hỏi thăm về Viện các Cô gái Làm thuê, còn Sadie Dean và Jamie thì tranh nhau giúp gọt vỏ đậu và hái hoa.

Nhà Carew ở căn hộ Harrington được gán một tuần thì John Pendleton

và Jimmy ghé qua vào một buổi chiều. Pollyanna đã chờ họ đến suốt. Cô thậm chí còn mong chờ đi đầu đó trước cả khi nhà Carew đến. Cô giới thiệu họ với nhau với vẻ kiêu hãnh không che giấu.

“Mọi người đều là bạn tốt của tớ, tớ hy vọng mọi người biết và làm bạn tốt của nhau luôn,” cô nói.

Pollyanna không hề ngạc nhiên khi thấy Jimmy và ông Pendleton bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp và sức cuốn hút của phu nhân Carew, nhưng vẻ mặt của phu nhân Carew khi trông thấy Jimmy lại khiến cô bất ngờ. Vẻ mặt bà ấy như thể nhận ra người quen vậy.

“Chà, cậu Pendleton, ta đã từng gặp cậu chưa nhỉ?” Phu nhân Carew thốt lên.

Ánh mắt ngay thẳng của Jimmy chạm ánh nhìn của phu nhân Carew, trù mến.

“Cháu không nghĩ vậy đâu ạ,” cậu mỉm cười với bà. “Cháu chắc chắn mình chưa gặp cô bao giờ. Cháu chắc chắn sẽ nhớ nếu *mình* có gặp cô rồi,” cậu cúi người.

Sự nhấn mạnh rõ ràng của cậu khiến tất cả mọi người cười ồ lên, John Pendleton tủm tỉm:

“Nói tốt lắm con trai, nhất là khi con còn trẻ như vậy. Nếu là ta, ta sẽ không thể làm tốt bằng một nửa con đâu.”

Phu nhân Carew thoáng đỏ mặt và cũng bật cười.

“Không, nhưng thật sự là,” bà vội nói. “Nghiêm túc mà nói, gương mặt cậu có đi đầu gì đó trông quen lắm. Ta cho rằng ta chắc chắn phải thấy cậu đâu đó rồi nếu thật sự ta chưa gặp cậu.”

“Có lẽ vậy đó ạ,” Pollyanna thốt lên, “Jimmy học Trường Kỹ thuật ở

Boston vào mùa đông, có lẽ cô đã gặp cậu ấy ở đó. Cậu ấy sẽ xây những cây cầu và những con đập, ý cháu là khi cậu ấy lớn hơn nữa,” cô nói và vui vẻ liếc nhìn cậu bạn cao sáu feet đang đứng trước mặt phu nhân Carew.

Mọi người lại cười ồ lên lần nữa, trừ Jamie. Chỉ có Sadie Dean để ý Jamie nhắm mắt lại như đang chứng kiến cảnh gì rất đau thương. Cũng chỉ có Sadie Dean biết làm thế nào - và tại sao - chủ đề câu chuyện lại được đổi nhanh đến vậy, bởi chính cô là người thay đổi chủ đề. Cũng là Sadie Dean bắt lấy cơ hội để nói về sách vở, hoa lá, dã thú và chim muông - những thứ mà Jamie biết và hiểu - thay vì con đập và cây cầu mà (theo như Sadie biết thì) Jamie không đời nào có thể xây được. Tuy nhiên, không ai nhận ra Sadie đã làm vậy, đặc biệt là Jamie, người có liên quan hơn cả.

Khi nhà Pendleton đã ra về, phu nhân Carew nhắc lại cảm giác ám ảnh kì lạ rằng bà đã bắt gặp cậu Pendleton ở đâu đó.

“Ta đã, ta biết là ta đã bắt gặp ở đâu đó,” bà đảm chiêu nói. “Tất nhiên có thể là ở Boston, nhưng...” Bà bỏ dở câu nói. Sau một lúc, bà nói tiếp: “Cậu ấy là một chàng trai tốt. Ta thích cậu ấy.”

“Cháu mừng quá! Cháu cũng vậy,” Pollyanna gật đầu đồng tình. “Cháu đã luôn thích Jimmy.”

“Cậu quen cậu ấy lâu rồi à?” Jamie hỏi, có chút hơi buồn bã.

“Đúng thế. Tớ biết cậu ấy hồi tớ còn là một cô bé cơ. Hồi đó cậu ấy là Jimmy Bean.”

“Jimmy Bean! Sao cơ, cậu ấy không phải con ruột của ông Pendleton sao?” Phu nhân Carew ngạc nhiên hỏi.

“Ồ không ạ, cậu ấy được nhận nuôi.”

“Nhận nuôi!” Jamie thốt lên. “Cậu ấy cũng không phải con ruột như tớ

sao?” Có một chút gì đó gần như là vui mừng trong giọng nói của cậu.

“Không phải đâu. Chú Pendleton không có con. Chú ấy không kết hôn. Chú ấy đã định làm vậy, nhưng rồi lại thôi.” Pollyanna đỏ mặt và đột nhiên trở nên rụt rè. Pollyanna chưa bao giờ quên rằng rất lâu về trước, mẹ mình đã từ chối ông John Pendleton và gây ra sự đơn độc đeo đẳng người đàn ông này.

Tuy nhiên, phu nhân Carew và Jamie không biết được điều đó, thế nên khi thấy gò má ửng hồng cùng biểu hiện ngập ngừng của Pollyanna, họ đều bất chợt tự hỏi: “Có lẽ nào John Pendleton yêu Pollyanna dù cô ấy vẫn chỉ là một đứa bé?”

Đương nhiên là họ không thể nói ra suy nghĩ ấy, thế nên chẳng ai có thể trả lời giúp họ. Cũng đương nhiên là suy nghĩ đó, dù không được nói ra, vẫn sẽ không bị lãng quên. Nó chỉ bị đẩy vào góc khuất của tâm trí và chờ một lúc nào đó sẽ được lôi ra bàn tán.

CHƯƠNG XXI

NHỮNG NGÀY HÈ

Trước khi nhà Carew đến, Pollyanna đã nói rằng cô trông đợi Jimmy sẽ giúp cô khiến các vị khách vui vẻ. Lúc đó, Jimmy không hề có vẻ gì là hết sức nóng lòng muốn giúp đỡ; nhưng khi nhà Carew đến chưa đầy hai tuần, cậu đã thể hiện mình không chỉ sẵn lòng mà còn tha thiết nữa, xét việc cậu rất hay ghé thăm khá lâu hay luôn hào phóng cho mượn ngựa và xe hơi nhà mình.

Cậu và phu nhân Carew nhanh chóng có một tình bạn ấm áp dựa trên sự thu hút kì lạ của họ với nhau. Họ cùng nhau đi bộ và nói chuyện, lập nên những kế hoạch nho nhỏ dành cho Viện các Cô gái Làm thuê mà họ có thể thực hiện khi Jimmy đến Boston vào mùa đông tới. Jamie hay Sadie Dean cũng không bị bỏ ra ngoài kế hoạch đó. Phu nhân Carew đã thể hiện rõ ràng rằng Sadie cũng là một thành viên trong gia đình, bà luôn cẩn trọng để cô ấy luôn có phần trong các kế hoạch.

Jimmy không phải lúc nào cũng chỉ đến với những lời đề nghị đi chơi. Càng lúc cậu càng hay đến cùng John Pendleton. Những chuyến đạp xe, lái xe và dã ngoại được lên kế hoạch và thực hiện, còn có những buổi chiều dài đầy thú vị mà mọi người đắm chìm trong sách truyện và thêu thùa dưới mái hiên nhà Harrington.

Pollyanna rất sung sướng. Những vị khách trả tiền của cô không chỉ không thấy buồn tẻ và nhớ nhà, mà những người bạn tốt của cô - nhà Carew cùng nhà Pendleton đã dần vui vẻ thân quen với nhau. Vậy là cứ

như một cô gà mái với cái ổ đầy trứng, cô chạy quanh mọi người trong các buổi gặp mặt dưới mái hiên và làm mọi thứ có thể để khiến họ gắn kết và vui vẻ hơn.

Tuy nhiên, nhà Carew và nhà Pendleton đều không thoải mái khi thấy Pollyanna chỉ đứng xem, họ liên tục lôi kéo cô gia nhập cuộc vui. Họ đương nhiên là không chấp nhận lời từ chối, còn Pollyanna thì luôn thấy họ dành chỗ trống cho mình.

“Làm như chúng tớ sẽ để cậu hun người trong căn bếp nóng hần hập kia để phủ kem bánh vậy!” Jamie căn nhắc sau khi chứng kiến cô bạn chạy lo việc nhanh thoăn thoắt. “Buổi sáng hôm nay trời rất đẹp, chúng ta sẽ đi qua Hẻm núi và mang theo hộp cơm trưa. Cậu sẽ đi cùng mọi người.”

“Nhưng Jamie à, tớ không thể, tất nhiên là không thể,” Pollyanna từ chối.

“Tại sao? Cậu không cần chuẩn bị bữa tối vì mọi người có ăn ở đây đâu.”

“Nhưng còn bữa trưa mà.”

“Lại sai tiếp. Chúng tớ sẽ mang đồ ăn trưa theo người nên cậu không thể ở nhà để làm nó được. Giờ thì đi đâu gì sẽ cản cậu đi cùng bữa trưa đây?”

“Sao cơ, Jamie à, tớ không thể. Còn phải phủ kem bánh nữa...”

“Không cần.”

“Phủ bụi nữa...”

“Không cần.”

“Còn cả phần chuẩn bị cho ngày mai nữa.”

“Cứ cho mọi người ăn bánh quy giòn với sữa đi. Mọi người thà ăn bánh

quy giòn cùng cậu còn hơn là ăn bữa tối có gà tây mà chẳng có cậu.”

“Nhưng tớ còn chưa kể với cậu những việc tớ cần hoàn thành trong hôm nay.”

“Tớ không muốn nghe,” Jamie vui vẻ đáp. “Tớ muốn cậu thôi kể ngay. Nào, đội mũ lên đi. Tớ vừa thấy Betty trong phòng ăn, chị ấy nói sẽ chuẩn bị bữa trưa cho chúng ta. Nhanh lên nào.”

“Chà Jamie ạ, cậu quả là buồn cười, tớ không thể đi mà,” Pollyanna bật cười, yếu ớt chống trả khi Jamie nín lấy tay váy cô. “Tớ không đi dã ngoại với mọi người được đâu!”

Ấy thế mà cô vẫn phải đi. Không chỉ một lần mà rất nhiều lần. Cô không thể làm khác được bởi chống lại cô không chỉ có Jamie, mà còn có Jimmy và ông Pendleton, chưa kể đến phu nhân Carew và Sadie Dean và thậm chí cả dì Polly nữa.

“Tất nhiên là tớ rất vui được đi cùng thế này,” cô hạnh phúc thở dài khi mọi người giành lấy công việc mệt mỏi từ tay cô. “Nhưng chắc chắn là chẳng có người thuê nhà nào như mọi người: đòi ăn bánh quy với sữa và đồ lạnh. Cũng chẳng có chủ cho thuê nào như tớ cả: chạy quanh vùng quê trong bộ dạng như thế này!”

Rồi một ngày John Pendleton (dì Polly chưa bao giờ thôi than phiền bởi đó là John Pendleton) gợi ý rằng họ nên đi cắm trại hai tuần ở chỗ cái hồ nhỏ ẩn trong núi cách Beldingsville tám bốn mươi dặm.

Mọi người đều hào hứng tán thành ý tưởng này, trừ dì Polly. Bà nói nhỏ với Pollyanna rằng, John Pendleton không còn chua cay và xa lánh người khác là một điếu rất tốt và đáng mừng, nhưng ông ấy không cần cố gắng tự biến mình thành một thanh niên hai mươi tuổi như vậy - theo ý kiến của bà. Bà lạnh nhạt nói với mọi người rằng mình chắc chắn không nên tham

gia bất kỳ buổi cắm trại điên rồ nào chỉ để ngủ dưới nền đất ẩm hay ăn bọ và nhện cho “vui”, bà cũng không cho là những người trên bốn mươi tuổi nên làm vậy.

John Pendleton có bị tổn thương vì những lời này thì ông cũng không thể hiện ra; rõ ràng sự hào hứng và thích thú của ông không cho thấy dấu hiệu bị tổn thương. Kế hoạch cắm trại nhanh chóng được lập ra bởi tất cả đầu nhất trí rằng dù dì Polly không đi, đó cũng không phải là lý do để tất cả đều không đi.

“Phu nhân Carew sẽ là bảo mẫu của chúng ta vậy,” Jimmy vui vẻ tuyên bố.

Suốt một tuần sau đó, họ chỉ bàn tán về lều trại, lương thực, máy ảnh và mồi câu cá, tất cả những gì họ làm là chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới.

“Hãy cùng biến tất cả thành sự thật,” Jimmy hăm hở nói, “đúng thế, kể cả mấy con bọ và nhện của phu nhân Chilton nữa,” cậu nói thêm và vui vẻ cười đáp lại ánh nhìn chê trách của bà. “Chúng ta sẽ không ăn trong nhà ăn lịch sự! Chúng ta muốn lửa trại với khoai tây được nướng vùi dưới lớp tro nóng, chúng ta muốn ngồi xung quanh đống lửa để kể chuyện và nướng ngô trên que.”

“Chúng ta còn muốn bơi và tranh luận với câu cá nữa,” Pollyanna reo lên. “Và...” Cô chợt dừng lại khi thấy vẻ mặt của Jamie. “Tất nhiên là chúng ta không thể chỉ làm những đi đâu đó được. Sẽ có những việc yên tĩnh mà chúng ta muốn làm như đọc sách và trò chuyện, phải không mọi người?” Cô vội vã sửa lại.

Đôi mắt Jamie tối đi. Mặt cậu hơi tái. Môi cậu hé mở, nhưng trước khi cậu kịp nói lời nào thì Sadie Dean đã mở lời.

“Ô, nhưng đây là chuyến đi cắm trại và dã ngoại mà, chúng ta mong đợi

các hoạt động ngoài trời,” cô hào hứng nói. “Chị chắc chắn rằng chúng ta muốn thế. Hè năm ngoái bọn chị đã tới Maine, em nên nhìn con cá mà cậu Carew đã bắt được. Nó... em kể đi,” cô quay sang Jamie và nài nỉ.

Jamie bật cười và lắc đầu.

“Họ không tin đâu,” cậu phản đối, “một câu chuyện về con cá như vậy!”

“Cứ thử xem nào,” Pollyanna thách thức.

Jamie vẫn lắc đầu, nhưng sắc hồng đã trở lại trên mặt cậu và ánh mắt cậu không còn vẻ đau đớn nữa. Pollyanna nhìn Sadie Dean, thầm tự hỏi tại sao cô ấy lại ngã người ra lưng ghế với vẻ nhẹ nhõm rõ ràng đến vậy.

Ngày đi rốt cục cũng đến, họ khởi hành trên chiếc xe hơi to và mới của John Pendleton do Jimmy cầm lái. Với tiếng động cơ kêu vù vù, một tiếng gầm nhức nhối, những tiếng chào tạm biệt cùng hồi còi báo động rít lên dưới ngón tay nghịch ngợm của Jimmy, họ lên đường.

Những ngày sau đó, Pollyanna thường nhớ lại đêm đầu cắm trại. Trải nghiệm đó thật mới mẻ và tuyệt vời trên nhiều khía cạnh.

Chuyến đi bốn mươi dặm bằng xe hơi kết thúc vào lúc bốn giờ. Chiếc xe của họ từ lúc ba rưỡi đã chậm lại và nặng nề đi qua con đường rừng cũ không phù hợp chút nào với một chiếc xe hơi sáu xi-lanh. Chuyến đi quả là vất vả đối với chiếc xe và cả người lái nó, nhưng đối với các hành khách, những người không phải lo về các ổ gà và đường cua lầy lội, thì chẳng có gì ngoài niềm vui càng lúc càng nhân lên với quang cảnh thiên nhiên xanh mát qua cửa kính xe và với từng tiếng cười vang lên dưới những tán lá.

John Pendleton đã biết địa điểm này từ nhiều năm trước. Ông chào đón nó với một niềm vui sướng không kèm nhẹ nhõm.

“Ôi, nơi này dễ chịu thật!” mọi người đồng thanh.

“Ta mừng mọi người thích nó! Ta cho rằng nơi này khá ổn,” John Pendleton gật đầu. “Ta có hơi lo lắng, vì những nơi thế này dễ thay đổi rất nhiều. Tất nhiên là ở đây cây cỏ đã rậm rạp hơn một chút, nhưng không nhiều lắm nên chúng ta có thể dễ dàng dọn chúng đi.”

Mọi người liền bắt tay vào việc: phát quang mặt đất; dựng lên hai cái lều; dỡ đồ từ xe xuống; nhóm lửa trại và chuẩn bị “nhà bếp và phòng ăn”.

Lúc đó Pollyanna mới đặc biệt để ý và lo lắng cho Jamie. Cô chợt nhận ra các đụn đất; hố sâu và đống đống quả thông không giống sàn trải thảm nhưng đối với đôi nàng gỗ; cô biết Jamie cũng nhận ra điều đó. Cô đau lòng chứng kiến cậu cố gắng làm việc cùng mọi người bất chấp khiếm khuyết của bản thân. Đã hai lần cô chạy đến bên cậu và đỡ lấy chiếc hộp mà cậu đang khệ nệ mang.

“Đây, để tớ làm cho,” cô nài nỉ. “Cậu làm đủ rồi.” Lần thứ hai cô nói thêm: “Cậu nghỉ xuống nghỉ đi Jamie. Cậu trông mệt lắm!”

Nếu cẩn thận để ý, cô sẽ phát hiện trán Jamie nhanh chóng biến sắc. Nhưng cô không thấy được điều đó, cô chỉ vô cùng ngạc nhiên khi Sadie Dean chạy tới với đôi tay khệ nệ vác đầy hộp và kêu lên:

“Ôi, cậu Carew ơi, làm ơn hãy giúp tôi mang mấy cái hộp này với!”

Chỉ một thoáng sau, Jamie đã lại chắt vật với đôi nàng và một đống hộp, cố gắng bước nhanh về phía căn lều.

Pollyanna quay sang Sadie Dean định phản đối, nhưng Sadie đã đưa một ngón tay lên môi ra hiệu im lặng và nhanh chóng tiến lại gần cô.

“Chị biết em không nghĩ tới điều này,” cô trầm giọng lắp bắp ở ngay sát Pollyanna. “Nhưng em không thấy sao? Cậu ấy đau đớn khi em nghĩ

cậu ấy không thể làm việc như người bình thường. Nhìn kìa! Trông cậu ấy hạnh phúc thế nào kìa!”

Pollyanna nhìn, rồi cô đã thấy. Cô thấy Jamie điều luyện giữ cân bằng trên một chân nạng và quăng những cái hộp xuống đất một cách thật cẩn trọng. Cô thấy vẻ hạnh phúc ánh lên trên gương mặt cậu, cô nghe thấy cậu bình tĩnh nói:

“Thêm một sự đóng góp của quý cô Dean. Chị ấy nhờ tớ mang cái này lại.”

“Ôi, dạ vâng, em thấy rồi,” Pollyanna thở ra và quay sang Sadie Dean, nhưng Sadie Dean đã đi mất.

Pollyanna quan sát Jamie khá nhiều sau đó, cô rất cẩn thận không để cậu hay bất kì ai khác phát hiện ra. Càng quan sát, cô càng thấy đau lòng. Có hai lần cậu ấy cố làm việc và thất bại: một lần do cái hộp quá nặng với cậu ấy, lần kia thì cái bàn gấp quá cồng kềnh khiến cậu không thể vác được. Mỗi lần cậu đều nhanh chóng nhìn quanh xem có ai để ý không. Cô cũng thấy rõ ràng cậu đã rất mệt mỏi, khuôn mặt dù vẫn mỉm cười tươi tắn nhưng đã trắng bệch như thể đang rất đau đớn.

“Chúng ta phải để ý hơn mới phải,” Pollyanna trách móc bản thân, mắt cô mờ nước. “Chúng ta không nên để cậu ấy đến một nơi như thế này. Cẩm trại sao! Với một đôi nạng! Tại sao chúng ta không để ý đến đi đâu đó trước khi khởi hành cơ chứ?”

Một giờ sau, khi mọi người quây quần bên lửa trại sau bữa tối, Pollyanna đã có câu trả lời cho chính mình. Với ánh lửa bập bùng trước mặt cùng màn đêm êm ái thơm dịu bao quanh, cô một lần nữa bị mê hoặc bởi những lời kể chuyện của Jamie; rốt cục, một lần nữa, cô đã quên đi đôi nạng của cậu.

CHƯƠNG XXII

NHỮNG NGƯỜI BẠN

Họ tạo thành một nhóm bạn vui vẻ; sáu người họ vô cùng ăn ý với nhau. Mỗi ngày mới lại có thêm những niềm vui mới; nhất là khi sức hấp dẫn của tình bạn mới này dường như đã trở thành một phần trong cuộc sống họ.

Như Jamie đã nói trong một đêm mọi người quây quần bên lửa trại:

“Mọi người thấy không; chúng ta dường như hiểu nhau hơn khi ở trong rừng, dù chỉ mới một tuần, còn hơn là khi chúng ta ở thị trấn trong một năm.”

“Ta cũng thấy vậy. Ta tự hỏi vì sao nhỉ,” phu nhân Carew nói nhỏ, mắt bà mơ màng nhìn ngọn lửa bập bùng.

“Cháu nghĩ là nhờ không khí,” Pollyanna hạnh phúc thở dài. “Có đi đâu gì đó trong bầu trời, khu rừng và hồ nước rất, rất là tuyệt, chỉ vậy thôi ạ.”

“Chị nghĩ ý em là bởi chúng ta đang cô lập với thế giới bên ngoài,” Sadie Dean thốt lên, giọng cô vỡ ra một chút. (Sadie đã không cười cùng mọi người sau lời phát biểu kỳ cục của Pollyanna.) “Ở đây mọi thứ chân thật đến nỗi chúng ta cũng có thể trở về là chính mình - không phải thứ mà thế giới áp đặt lên chúng ta chỉ vì chúng ta giàu, nghèo, vĩ đại hay khiêm tốn. Chúng ta được là chính chúng ta, ở đây.”

“Hô!” Jimmy cười cợt. “Chị nói rất có lý. Nhưng lý do thực sự là bởi không còn bà Tom, Dick và Harry ngỗ ngược dưới hiên nhà họ và bình phẩm mỗi cử động của chúng ta, hay tự hỏi xem chúng ta sẽ đi đâu, để làm gì và

đi trong bao lâu nữa!”

“Ôi Jimmy, sao cậu có thể nhìn nhận vấn đề một cách thực tế như vậy,” Pollyanna cười trách móc.

“Nhưng đó là việc tớ cần làm mà,” Jimmy đáp. “Cậu nghĩ tớ sẽ xây đập và cầu như thế nào nếu chỉ nhìn thấy sự nên thơ của thác nước chứ?”

“Cậu không thể Pendleton à! Cây cầu luôn là thứ quan trọng,” Jamie nói khiến cả nhóm bỗng chốc lặng im như tờ. Tuy nhiên, gần như ngay lập tức Sadie Dean đã vui vẻ phá vỡ sự im lặng đó:

“Chao ôi! Chị thà được ngắm thác nước suốt ngày mà không có bất cứ cây cầu nào chắn tầm mắt!”

Tất cả phá ra cười; sự căng thẳng đã phần nào được xoa dịu. Rồi phu nhân Carew đứng dậy.

“Thôi thôi, mấy đứa trẻ này, bảo mẫu nói đến giờ đi ngủ rồi đấy!”

Thế rồi họ vui vẻ chúc nhau ngủ ngon, cuộc trò chuyện kết thúc.

Ngày tiếp tục trôi. Đó là những ngày tuyệt vời đối với Pollyanna, mà đi đầu tuyệt vời nhất chính là tình bạn khăng khít của họ. Với mỗi người cô đều có một trải nghiệm khác nhau, nhưng nhìn chung cô thấy hạnh phúc với tất cả.

Sadie Dean kể cho cô nghe về Viện và đi đầu diệu kỳ mà phu nhân Carew đang thực hiện. Họ trò chuyện về những ngày xưa khi Sadie còn bán nơ kẹp tóc sau quầy hàng và phu nhân Carew đã làm gì để giúp cô. Pollyanna cũng được nghe kể về cha mẹ già “ở quê nhà” và niềm vui mà Sadie, với vị trí hiện tại, đã mang lại cho họ.

“Em chính là người đã bắt đầu tất cả đấy, em biết chứ,” một ngày nọ, cô nói với Pollyanna. Nhưng Pollyanna chỉ lắc đầu quả quyết:

“Không! Đó là nhờ cô Carew mà chị!”

Phu nhân Carew cũng thường trò chuyện với Pollyanna về Viện và kế hoạch bà muốn xây dựng cho các cô gái. Có lần khi họ cùng đi dạo vào một buổi rạng sáng yên tĩnh, phu nhân Carew kể về mình và sự thay đổi trong cách bà nhìn cuộc sống. Cũng giống như Sadie Dean, bà xúc động nói: “Cháu chính là người đã bắt đầu tất cả, Pollyanna à.”

Pollyanna tiếp tục phản đối; cô chuyển sang nói về Jamie và những đi đầu cậu ấy đã làm.

“Jamie là một chàng trai đáng mến,” phu nhân Carew trêu mến trả lời. “Ta yêu thằng bé như con ruột. Nếu nó có thật sự là con trai chị gái ta, nó cũng không thể thân thiết với ta hơn được nữa.”

“Cô không nghĩ cậu ấy là con chị gái mình sao?”

“Ta không biết. Chúng ta chưa có gì để chứng minh. Đôi lúc ta chắc chắn, rồi ta lại nghi ngờ. Ta nghĩ thằng bé thực sự tin tưởng đi đầu đó; Chúa phù hộ trái tim nó! Dù gì đi nữa thì ta chắc chắn một đi đầu: thằng bé có dòng máu danh giá. Jamie không chỉ là một đứa trẻ lang thang bình thường, cháu biết mà, khi nó tài năng đến vậy; cái cách thằng bé tiếp nhận sự dạy dỗ và rèn luyện đã chứng tỏ đi đầu đó.”

“Đương nhiên rồi ạ,” Pollyanna gật đầu. “Cô đã yêu thương cậu ấy đến vậy, dù cậu ấy có phải Jamie thật hay không thì cũng không quan trọng, phải không ạ?”

Phu nhân Carew ngẩn ngơ. Đôi mắt bà lại phủ niềm u sầu của ngày xưa.

“Sẽ không quan trọng về phần thằng bé,” bà thở dài. “Chỉ là đôi lúc ta tự hỏi: nếu thằng bé không phải Jamie thật, vậy thì Jamie Kent đâu? Nó có

khỏe không? Có hạnh phúc không? Có ai thương nó không? Khi ta nghĩ về chuyện đó, Pollyanna à, ta suýt phát điên. Ta sẽ cho đi mọi thứ ta có để thật sự được biết rằng thằng bé này chính là Jamie Kent.”

Pollyanna nhớ lại cuộc đối thoại ấy khi nói chuyện với Jamie sau đó. Jamie vô cùng chắc chắn về bản thân.

“Chỉ là tớ cảm thấy vậy,” cậu nói với Pollyanna. “Tớ tin tớ chính là Jamie Kent. Tớ đã tin được một thời gian rồi. Tớ e là mình đã tin quá lâu để có thể chịu đựng được đau đớn nếu phát hiện mình không phải cậu ấy. Phu nhân Carew đã cho tớ quá nhiều; sẽ ra sao khi hóa ra tớ chỉ là người đứng cơ chứ!”

“Nhưng bà ấy yêu thương cậu, Jamie ạ.”

“Tớ biết chứ, vậy còn đau khổ hơn... Cậu không thấy sao? Bà ấy sẽ đau khổ. Bà mong tớ chính là Jamie thật. Tớ biết vậy. Ước gì tớ có thể làm gì đó cho bà, khiến bà tự hào! Ước gì tớ có thể tự lo cho thân mình như một người đàn ông bình thường! Nhưng tớ có thể làm gì với thứ này?” Cậu cay đắng nói, chạm vào đôi nạng bên người.

Pollyanna vừa sững sốt vừa đau đớn. Từ bé đến giờ, đó là lần đầu Jamie nói với cô về khiếm khuyết của cậu. Cô vội hoảng loạn tìm cách để an ủi cậu, nhưng Jamie đã kịp thay đổi nét mặt.

“Thôi, quên đi! Tớ không định nói vậy đâu,” cậu vui vẻ nói. “Tớ đã vi phạm nghiêm trọng luật chơi nhỉ? Tớ chắc chắn là tớ mừng vì có đôi nạng này, Chúng tốt hơn cái xe lăn nhiều!”

“Còn Cuốn sổ Vui vẻ; cậu còn giữ nó chứ?” Pollyanna hơi run giọng hỏi.

“Tất nhiên rồi! Giờ tớ có cả một thư viện sổ vui vẻ luôn,” cậu đáp. “Chúng đều bọc da màu đỏ sậm, trừ quyển đầu tiên. Cái quyển mà Jerry đã

cho tớ ấy.”

“Jerry sao! Tớ đã luôn muốn hỏi thăm về cậu ấy,” Pollyanna reo lên.
“Cậu ấy giờ ở đâu?”

“Ở Boston. Vốn ngôn từ của cậu ấy phong phú hơn bao giờ hết, chỉ là thỉnh thoảng cậu ấy sẽ phải kiềm chế nó lại. Jerry vẫn làm trong ngành báo chí, nhưng giờ cậu ấy lấy tin tức chứ không bán nó. Làm phóng viên ấy, cậu biết chứ. Tớ đã giúp cậu ấy và má. Cậu có nghĩ rằng tớ mừng không? Má đang ở bệnh viện để chữa bệnh thấp khớp.”

“Bà ấy có đỡ hơn chứ?”

“Rất nhiều rồi. Má sẽ ra viện sớm thôi và tiếp tục công việc quản gia cùng với Jerry. Jerry đang học bù lại những năm cậu ấy bỏ học. Cậu ấy để tớ giúp, nhưng chỉ để tớ cho vay thôi. Cậu ấy câu nệ vấn đề đó lắm.”

“Tất nhiên là vậy,” Pollyanna gật đầu đồng tình. “Tớ chắc chắn rằng cậu ấy muốn vậy hơn đây. Cảm giác mang ơn mà không thể trả khó chịu lắm. Tớ hiểu mà, đó cũng là lý do vì sao tớ muốn giúp dì Polly, sau tất cả những gì dì đã làm cho tớ!”

“Hè này cậu đang giúp bà ấy rồi còn gì.”

Pollyanna nhướn cặp lông mày.

“Đúng thế, tớ đang nhận khách thuê đến nghỉ hè. Giống vậy đúng không?” Cô hỏi, vung tay ra xung quanh. “Tất nhiên là chẳng có một người chủ cho thuê nào làm việc như tớ đây! Cậu nên biết dì Polly đã dự đoán nghiêm trọng thế nào về mọi người,” cô không thể ngừng tùm tùm cười.

“Thế nào cơ?”

Pollyanna lắc đầu quả quyết.

“Không thể nói cho cậu được. Tuyệt mật đấy. Nhưng...” Cô thở dài, gương mặt thoáng buồn. “Thế này sẽ không được lâu. Hết mùa hè mọi người sẽ đi. Tớ phải nghĩ ra việc để làm vào mùa đông. Tớ đang suy nghĩ về chuyện đó. Tớ tin là... tớ sẽ viết truyện.”

Jamie giật mình quay sang.

“Cậu sẽ cái gì cơ?” cậu hỏi.

“Viết truyện, để bán ấy. Cậu không cần tỏ vẻ ngạc nhiên đến thế chứ! Nhiều người làm vậy mà. Tớ có biết hai cô gái ở Đức làm vậy rồi.”

“Cậu đã thử chưa?” Jamie nghi ngờ hỏi.

“Ch-chưa, chưa đâu,” Pollyanna thừa nhận. Thấy vẻ mặt của cậu bạn, cô hếch mặt lên chống chế: “Tớ đã bảo cậu là mùa hè này tớ đang phục vụ khách khứa. Tớ không thể làm hai việc cùng một lúc được.”

“Đương nhiên là vậy rồi!”

Cô ném cho cậu một cái nhìn không hài lòng.

“Cậu không nghĩ tớ làm được hả?”

“Tớ có nói thế đâu.”

“Nhưng cậu trông như vậy đó. Tớ không cho là mình không thể. Nó không giống như hát, ta cần phải có giọng hay để hát. Nó cũng không như một nhạc cụ mà ta cần phải học cách chơi.”

“Tớ nghĩ nó, phần nào đó, giống như vậy.” Jamie trầm giọng xuống. Cậu hướng mắt đi chỗ khác.

“Thế nào cơ? Ý cậu là gì? Tại sao, Jamie à, chỉ cần cái bút chì cùng giấy viết thôi nên... Nó đâu có giống như học cách chơi dương cầm hay vĩ cầm!”

Jamie im lặng một lúc. Rồi cậu trả lời bằng giọng trầm và rụt rè, mặt

vẫn quay đi chỗ khác.

“Thứ nhạc cụ mà cậu sẽ dùng, Pollyanna ạ, là trái tim vĩ đại của cả thế giới. Đối với tớ, nó chính là nhạc cụ tuyệt vời nhất có thể chơi. Nếu cậu có kỹ năng, ngòi bút của cậu có thể mang đến nụ cười và nước mắt theo ý cậu muốn.”

Pollyanna run rẩy thở dài. Mắt cô dần ướt nước.

“Ôi Jamie, cậu luôn nghĩ về mọi thứ tươi đẹp như vậy! Tớ chưa bao giờ nghĩ theo hướng đó. Nhưng đúng là vậy, phải chứ? Tớ rất yêu thích được làm vậy! Có lẽ tớ không thể làm toàn bộ những điều cậu vừa nói. Nhưng tớ đã đọc rất nhiều mẫu truyện trên các tạp chí. Có vẻ như tớ sẽ viết được thể loại đó. Tớ thích được kể chuyện. Tớ luôn kể lại những câu chuyện của cậu, chúng luôn khiến tớ cười và khóc cũng như khi tớ nghe chính cậu kể vậy.”

Jamie vội quay lại.

“Chúng thật sự khiến cậu khóc và cười sao, Pollyanna?” Giọng cậu bộc lộ chút háo hức tò mò.

“Đương nhiên rồi. Cậu biết không Jamie, chúng đã khiến tớ khóc và cười rất lâu rồi, từ lúc ở trong Vườn hoa công cộng cơ. Không ai có thể kể chuyện hay như cậu, Jamie ạ. Cậu mới là người nên viết truyện, không phải tớ. Jamie à, sao cậu không thử? Tớ biết là cậu có thể làm tốt việc này mà!”

Jamie không trả lời. Cậu rõ ràng đã không nghe thấy, bởi cậu đang bận trêu chọc một chú sóc chuột chạy dưới những bụi cây gần đó.

Jamie, phu nhân Carew và Sadie Dean vẫn chưa quen hẳn với những bước đi cùng lối nói chuyện tươi vui của Pollyanna, nhưng Jimmy và John Pendleton thì đã quá quen với đi đầu đó.

Pollyanna chắc chắn rằng trước đó mình chưa hề hiểu về John Pendleton. Con người rầu rĩ lạnh lùng đã hoàn toàn biến mất từ khi họ đi cắm trại.

Ông ấy tranh luận, bơi lội, bắt cá và đi dạo hào hứng và nhiệt tình không kém Jimmy. Bên đống lửa trại vào mỗi tối, ông trở thành đối thủ kể chuyện đáng gờm của Jamie, kể về những chuyến phiêu lưu nước ngoài vừa buồn cười lại vừa li kì của mình.

“Trong ‘Sa mạc của Sarah’, Nancy gọi như vậy,” Pollyanna bật cười khi cô cùng mọi người nín thở ông kể chuyện.

Tuy nhiên, Pollyanna vẫn thích nhất những lúc John Pendleton kể cho riêng mình cô nghe về mẹ mình, người mà ông từng biết và yêu thương đã rất lâu rồi. Pollyanna vừa vui mừng lại vừa ngạc nhiên về đi đâu này, bởi lúc trước, John Pendleton chưa bao giờ có thể tâm sự thoải mái đến thế về người con gái ông yêu trong vô vọng. Có lẽ John Pendleton cũng cảm nhận được phần nào nỗi ngạc nhiên của cô, vì một lần ông trầm tư nói với Pollyanna:

“Ta tự hỏi vì sao ta lại nói chuyện với cháu như thế này.”

“Ồ, nhưng cháu thích nghe chú kể chuyện lắm,” Pollyanna thở ra.

“Ta biết, nhưng ta chưa từng nghĩ mình sẽ làm vậy. Chắc là vì cháu giống cô ấy quá, người con gái ta từng biết. Cháu rất giống mẹ mình, cháu yêu ạ.”

“Sao ạ, nhưng cháu tưởng mẹ cháu rất đẹp cơ mà!” Pollyanna kinh ngạc thốt lên.

John Pendleton mỉm cười trêu đùa.

“Đúng vậy đấy, cháu yêu.”

Pollyanna thậm chí còn ngạc nhiên hơn.

“Vậy thì cháu không hiểu thế nào mà cháu có thể giống mẹ được!”

Người đàn ông bật cười sáng khoái.

“Pollyanna này, nếu là một cô gái khác nói vậy thì ta... Thôi, không cần quan tâm ta sẽ nói gì. Đưa quỷ nhỏ này! Pollyanna nhỏ bé tội nghiệp!”

Pollyanna đáp lại ánh mắt tươi vui của người đàn ông bằng ánh mắt trách móc như có vẻ buồn bực thực sự.

“Chú Pendleton, xin chú đừng nhìn cháu như vậy, cũng đừng trêu cháu về đi đâu đó. Cháu rất muốn trở nên xinh đẹp, mặc dù đi đâu đó nghe thật ngốc nghếch. Cháu có gương để soi mà.”

“Thế thì ta khuyên cháu nên soi gương lúc cháu đang nói ấy,” người đàn ông khuyên.

Pollyanna tròn mắt.

“Ôi, Jimmy cũng từng bảo cháu như vậy,” cô kêu lên.

“Vậy sao, thật là... Thằng nhãi này!” John Pendleton nói với vẻ hài hước. Rồi ông đột ngột thay đổi thái độ một cách kỳ lạ, ông trầm giọng nói: “Cháu có đôi mắt và nụ cười của mẹ, Pollyanna à; Chú thấy cháu rất... xinh đẹp.”

Pollyanna, với đôi mắt dâng lên những giọt nước mắt nóng hổi, thấy ghen lời.

Dù những cuộc nói chuyện đó đầu vô cùng, vô cùng đáng quý với Pollyanna, chúng cũng không thể bằng những cuộc trò chuyện với Jimmy. Hơn nữa, Jimmy và cô còn không cần phải trò chuyện để cảm thấy hạnh phúc. Jimmy vẫn luôn thoải mái và dễ chịu. Họ có nói chuyện hay không cũng không quan trọng, Jimmy luôn thấu hiểu. Pollyanna không cần phải

cảm thông với Jimmy: cậu ấy to lớn, khỏe mạnh và hạnh phúc. Jimmy không buồn bã về đứa cháu thất lạc, cũng không nhớ nhung mỗi tình thời trai trẻ. Jimmy không phải vung người đi trên đôi nạng. Đó là những điều thật khó khăn để chứng kiến, để thấu hiểu, để nghĩ về. Bên Jimmy, một người có thể cảm thấy mừng rỡ, hạnh phúc và tự do. Jimmy thật đáng mến! Cậu ấy luôn khiến mọi người thoải mái như vậy!

CHƯƠNG XXIII

“TRÓI VÀO HAI CÂY GẬY”

Nó xảy ra vào ngày cắm trại cuối cùng. Đối với Pollyanna, nó là một điều đáng tiếc, vì nó chính là đám mây đầu tiên phủ lên trái tim cô bóng tối nuôi tiếc cùng buồn bã trong cả chuyến đi. Cô thở dài bất lực:

“Ước gì chúng ta đã về từ hôm kia, vậy thì nó sẽ không xảy ra.”

Nhưng họ đã không về nhà vào “ngày hôm kia,” việc gì đến cũng đã đến rồi; sau đây là toàn bộ câu chuyện.

Sáng sớm ngày cuối cùng đó, mọi người cùng nhau đi bộ hai dặm đến “Vũng Vịnh”.

“Chúng ta sẽ có món cá tuyệt hảo cho bữa tối trước khi về,” Jimmy nói. Tất cả mọi người mừng rỡ tán thành.

Cùng với hộp đồ ăn trưa và mỗi câu cá, họ khởi hành sớm. Họ cười nói vui vẻ với nhau trên con đường hẹp xuyên qua rừng, Jimmy, vì thông thạo đường lối nhất, là người dẫn đầu.

Ban đầu, Pollyanna đi ngay sau Jimmy, nhưng dần dần cô tụt xuống cuối hàng cùng với Jamie. Pollyanna đã để ý về mặt của Jamie, cô biết cậu chỉ có biểu cảm như vậy khi cố gắng làm gì đó vượt quá khả năng và sức chịu đựng của mình. Cô biết rằng sẽ không có gì khiến cậu tổn thương hơn là nhận ra đã bị cô phát hiện sự yếu đuối của mình. Nhưng cô cũng biết rằng cậu sẵn sàng chấp nhận để cô giúp đỡ vượt qua những khúc gỗ hoặc tảng đá ngáng đường hơn là bất kỳ ai khác. Vì vậy, cô bắt lấy cơ hội đầu tiên để giả vờ vô ý tụt xuống và đi ngang với Jamie. Cô ngay lập tức nhận

thấy thành quả của mình khi mặt Jamie bỗng bừng sáng và khi cậu tự tin vượt qua một khúc cây to ngáng đường khi tưởng tượng (Pollyanna hết sức cổ vũ đi đầu này) đó là “giúp cô bạn trèo qua.”

Khi đã ra khỏi khu rừng, con đường dẫn đến một bức tường đá đầm ánh nắng với những triền cỏ dốc dọc hai bên và một trang trại nên thơ ở phía xa. Pollyanna chợt thấy một khóm hoàng hoa ở ngay thảm cỏ bên cạnh, ngay lập tức cô muốn có nó.

“Jamie, chờ tớ một chút! Tớ đi hái hoa kia đã,” cô hăm hở kêu lên. “Nó sẽ thành một bó hoa tuyệt đẹp cho bàn ăn!” Cô nhanh nhẹn trèo qua bức tường đá cao ngất và nhảy xuống bờ bên kia.

Khóm hoàng hoa đó hấp dẫn đến kỳ lạ. Sau khóm này lại đến một khóm khác, mỗi khóm lại đẹp hơn khóm trước vài phần. Cô reo lên đầy sung sướng với Jamie đang chờ đằng sau, rồi tiếp tục hái từ bó này đến bó khác, tung tăng trong chiếc áo len đỏ nổi bật. Khi cô đã hái đầy tay những khóm hoàng hoa cũng là lúc một tiếng gầm khùng khiếp từ con bò điên, tiếng hô kinh hãi của Jamie và tiếng bước chân chạy như sấm xuống sườn đồi cùng vang lên.

Cô không thể hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra sau đó. Cô chỉ biết rằng mình vội vàng đánh rơi tất cả những khóm hoàng hoa và chạy, chạy như chưa từng được chạy bao giờ, để trở về chỗ bức tường cùng Jamie. Cô chỉ biết rằng tiếng bước chân của con bò càng lúc càng gần, càng lớn, càng rõ. Từ đằng xa, cô mờ mịt trông thấy vẻ mặt kinh hoàng của Jamie và tiếng gào khản đặc của cậu. Rồi từ đâu đó, cô nghe thấy một giọng nói khác: là tiếng thét cổ vũ của Jimmy.

Cô vẫn mờ mịt chạy về phía trước, bên tai càng lúc càng rõ ràng tiếng bước chân con thú. Một lần cô bị vấp và suýt ngã, nhưng cô ngay lập tức

thẳng người lại và lao về phía trước dù vẫn còn choáng váng. Khi toàn bộ sức lực dường như sắp cạn kiệt, cô chợt nghe thấy tiếng gọi của Jimmy thật gần. Rồi cô cảm thấy toàn thân mình được nhấc bổng lên và áp chặt vào một vật đang đập thành thịch mà cô mơ hồ nhận ra là trái tim Jimmy. Sau đó là ảo ảnh mờ nhạt đáng sợ của những tiếng khóc, những tiếng thở dốc nóng ran và tiếng bước chân chạy càng lúc càng gần. Khi cô cảm tưởng như con vật sắp giẫm lên người mình, cô thấy mình, vẫn trong vòng tay Jimmy, lăn mạnh sang một bên. Dù vậy, họ vẫn đủ gần con vật điên rồ để cảm nhận được hơi thở nóng rẫy của nó khi nó chạy lờn qua. Gần như ngay lập tức cô nhận ra mình đã ở phía bên kia bức tường, với Jimmy cúi người bên trên cô và van xin cô nói với cậu rằng mình chưa chết.

Cô bật lên một tiếng cười điên rồ xen lẫn tiếng nấc, cố thoát khỏi vòng tay cậu và loạng choạng đứng dậy.

“Chết ư? Ô không đâu, cảm ơn cậu nhé Jimmy. Tớ vẫn ổn. Tớ vẫn ổn. Ôi, thật mừng, thật là mừng, tớ đã vô cùng mừng khi nghe tiếng cậu gọi! Ôi, thật sự là tuyệt vời! Cậu đã làm thế nào vậy?” Cô thở hỗn hển.

“Ồi chà! Đó có là gì. Tớ chỉ...” Một tiếng khóc nghẹn khó hiểu cắt ngang lời cậu. Cậu quay lại và thấy Jamie đang nằm úp mặt xuống nền đất cách đó một quãng. Pollyanna đã vội chạy đến chỗ cậu ấy.

“Jamie, Jamie ơi, cậu có sao không?” Cô khóc. “Cậu bị ngã sao? Cậu có bị thương không?”

Jamie không đáp.

“Sao vậy anh bạn? Cậu có bị thương không?” Jimmy hỏi lại.

Vẫn không một lời đáp. Rồi Jamie đột ngột nâng người thẳng dậy và quay mặt lại. Hai người họ nhìn thấy mặt cậu và giật mình lùi lại trong hoảng hốt và kinh ngạc.

“Bị thương? Tớ có bị thương không ư?” Jamie nhenh nhói và vung tay. “Các cậu cho là tớ không thấy tổn thương khi nhìn cảnh tượng đó mà không thể làm gì khác sao? Khi bị trói chặt vào hai cây gậy này một cách bất lực? Tớ nói cho hai cậu biết, không có gì đau đớn hơn thế đâu!”

“Nhưng... nhưng... Jamie à,” Pollyanna lắp bắp.

“Đừng!” cậu gằn như thô lỗ ngắt lời cô và loạng choạng đứng dậy. “Đừng nói gì cả. Tớ không định làm quá lên... như vậy,” cậu đau lòng nói, rồi quay người đi trên con đường hẹp dẫn tới khu cắm trại.

Pollyanna và Jimmy đờ ra như thể bị chết đứng, họ chỉ nhìn Jamie đi mất.

“Ôi, vì Chúa!” Jimmy thở ra, giọng cậu hơi run rẩy. “Mọi chuyện đối với cậu ấy thật khó khăn!”

“Tớ đã thiếu suy nghĩ mà khen ngợi cậu ngay trước mặt cậu ấy,” Pollyanna khẽ nức nở. “Đôi tay cậu ấy, cậu có thấy không? Chúng đang chảy máu, chỗ mà móng tay cậu ấy đã hằn vào thịt,” cô nói rồi quay người, loạng choạng chạy theo con đường.

“Nhưng Pollyanna à, cậu... cậu đang đi đâu thế?” Jimmy kêu lên.

“Đương nhiên là tớ đi tìm Jamie rồi! Cậu nghĩ tớ sẽ để mặc cậu ấy như vậy sao? Đi thôi, chúng ta phải đưa cậu ấy về”

Jimmy, với một tiếng thở dài không phải dành cho Jamie, rốt cục cũng đi theo.

CHƯƠNG XXIV

JIMMY THỨC TỈNH

Chuyến cắm trại trông có vẻ như đã thành công rực rỡ, nhưng sự thực thì không phải vậy.

Pollyanna đôi khi tự hỏi là do cô tưởng tượng hay thật sự giữa mọi người có tồn tại một sự gương gao kì lạ mơ hồ. Cô chắc chắn cảm nhận được điều đó và cho rằng cô nhìn thấy bằng chứng cho việc những người khác cũng cảm thấy như cô. Cô không chần chừ đổ lỗi cho những ngày cuối cùng ở trại cùng với chuyến đi xui xẻo tới Vững Vẹn.

Không nghi ngờ gì rằng cô và Jimmy đã dễ dàng theo kịp Jamie và sau khi hết sức cố gắng đã thuyết phục cậu thay đổi ý định và tiếp tục tới Vững vịnh cùng với họ. Nhưng mặc cho sự cố gắng rành rành của mọi người để làm như chưa có chuyện gì đặc biệt từng xảy ra, chẳng ai thực sự thành công cả. Pollyanna, Jamie và Jimmy đã hơi cường điệu hóa sự vui vẻ của họ, có lẽ như vậy; còn những người khác, trong lúc không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, cảm thấy có điều gì không đúng cho lắm, dù thế họ đơn giản là cố gắng che đi thực tế họ cảm giác như vậy. Theo lẽ thường, với hoàn cảnh như thế này, niềm hạnh phúc không âu lo là không thể. Thậm chí món cá được mong đợi cũng trở nên nhạt nhẽo; họ bắt đầu về khu cắm trại vào đầu buổi chiều.

Quay về nhà, Pollyanna hi vọng đoạn phim không vui vẻ gì về con bò điên sẽ bị quên lãng. Nhưng cô không thể quên đi điều đó nên công bằng mà nói, cô không thể trách cứ ai khác nếu như họ cũng không thể quên.

Như thường lệ cô sẽ lại nhớ tới khi cô nhìn vào Jamie. Cô thấy sự u sầu trên khuôn mặt cậu, vết loang hồng rực ở lòng bàn tay của cậu. Lòng cô quặn thắt vì cậu, cũng bởi vì quá đau đớn, nên chỉ đơn giản là bóng dáng của cậu thôi đã trở thành một nỗi đau đối với cô. Lúc nào cũng cảm thấy đầy tội lỗi, cô tự nhủ với chính mình rằng cô không thích ở cùng Jamie hay nói chuyện với cậu vào lúc này nhưng đi đâu đó không có nghĩa là cô không thường xuyên ở cùng cậu. Cô ở cùng với cậu, trên thực tế, còn nhiều hơn cả trước đó, vì quá ăn năn và quá sợ hãi cậu sẽ phát hiện ra tâm trí không mấy vui vẻ của cô, cô không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để đáp lại lời đề nghị cởi mở của cậu; đôi khi cô còn cố tình đi tìm cậu. Việc này thì cô thường không cần phải làm, dù gì thì Jamie có vẻ yêu cầu cô làm bạn thường xuyên hơn trong những ngày gần đây.

Lí do của đi đâu này, Pollyanna tin là có thể tìm thấy ở cả vụ tai nạn của con bò và cả khi giải cứu. Jamie chưa từng đề cập đến chuyện này một cách thẳng thừng. Cậu chưa bao giờ làm như vậy. Cậu cũng trở nên thậm chí còn vui vẻ hơn thường lệ; nhưng Pollyanna nghĩ cô phát hiện ra cái gì đó giống như là nỗi buồn bên dưới cả những thứ mà chưa bao giờ có hồi trước. Đương nhiên cô không thể nhận được việc để ý khi thỉnh thoảng cậu ấy có vẻ muốn tránh đi người khác, rằng cậu thực sự thở phào, cứ như là thấy khuây khỏa, khi chỉ có riêng hai người với nhau. Cô nghĩ cô biết vì sao chuyện lại như vậy, sau hôm cậu kể với cô, trong khi cả hai đang xem những người khác chơi quăn vọt:

“Cậu thấy đó, cuối cùng thì, Pollyanna, chẳng có ai có thể thấu hiểu tớ được như cậu.”

“Thấu hiểu?” Ban đầu Pollyanna không rõ cậu có ý gì. Họ cứ thế nhìn mọi người chơi mà không nói lấy một câu trong suốt năm phút.

“Đúng vậy; vì cậu cũng từng không thể tự mình đi lại.”

“À đúng, tớ biết,” Pollyanna ngáp ngừng; cô biết rằng sự u sầu đã lộ rõ trên khuôn mặt mình, bởi rất nhanh và rất ngớ ngẩn, cậu vừa cười vừa đổi chủ đề

“Tới đi; tới đi; Pollyanna; tại sao cậu không bảo tớ chơi trò chơi đi? Tớ sẽ làm như vậy nếu tớ ở vị trí của cậu. Quên đi mà. Tớ thật là một đứa chẳng ra gì để khiến cậu trông như thế này!”

Pollyanna mỉm cười và nói: “Không sao; không sao. Thật vậy mà!” Nhưng cô không “quên đi.” Cô không thể. Đi đâu đó lại khiến cô chỉ càng mong muốn ở cùng với Jamie và hết lòng giúp đỡ cậu.

“Cứ như là bây giờ mình sẽ để cậu ấy biết mình cảm thấy gì khác ngoài vui vẻ khi ở cạnh cậu ấy vậy!” Cô bối rối nghĩ; trong khi vội vàng tiến lên phía trước vào mấy phút sau đó khi đến lượt chơi quăn vọt của mình.

Tuy nhiên, Pollyanna không phải là người duy nhất trong đoàn cảm thấy sự ngại ngùng và gượng gạo. Jimmy Pendleton cảm thấy đi đâu đó, dù cậu, cũng như vậy, cố gắng không thể hiện nó.

Mấy ngày nay Jimmy không vui vẻ lắm. Từ một thiếu niên với mối quan tâm chỉ là những cây cầu bắc qua vực thẳm mà cho đến bây giờ vẫn chưa thể bắc cầu qua, cậu đã trở thành một chàng trai trẻ với đôi mắt âu lo về đối thủ đáng gờm sẽ đánh cắp mất cô gái mà cậu yêu.

Jimmy biết rất rõ rằng cậu đã yêu Pollyanna. Cậu ngờ rằng cậu đã yêu cô từ rất lâu rồi. Cậu thực sự lo sợ, khi nhận ra mình run rẩy và bất lực trước mọi việc xảy ra. Cậu biết rằng kể cả cây cầu vĩ đại của cậu cũng không có ảnh hưởng bằng nụ cười trong đôi mắt của cô gái và câu chữ trên đôi môi của cô gái đó. Cậu nhận ra rằng cây cầu tuyệt vời nhất trên

thế giới này sẽ là cây cầu có thể giúp cậu vượt qua vực thẳm sợ hãi và ngờ vực mà cậu cảm thấy đang tồn tại giữa cậu và Pollyanna - nghi ngờ là do Pollyanna còn dè chừng là bởi Jamie.

Đến tận lúc nhìn thấy Pollyanna trong tình huống nguy hiểm ở cánh đồng vào hôm đó, cậu mới nhận ra thế giới của cậu - thế giới không có Pollyanna trống rỗng như thế nào. Đến tận lúc niềm khát khao cháy bỏng Pollyanna an toàn ở trong vòng tay, cậu mới nhận ra cô quý giá với cậu biết chừng nào. Trong thoáng chốc, khi cánh tay cậu vòng quanh cô và cô níu chặt lấy cổ cậu, cậu mới nhận ra cô thực ra là của mình; thậm chí trong thời khắc nguy hiểm cận kề, cậu vẫn biết run lên vì vô cùng hạnh phúc. Nhưng chỉ một lát sau, cậu đã nhìn thấy khuôn mặt và bàn tay của Jamie. Đối với cậu, chúng không có bất cứ ý nghĩa nào khác ngoại trừ việc Jamie cũng yêu Pollyanna và Jamie phải đứng một bên bất lực, “trói chặt vào hai cái gậy.” Đó là những gì cậu ấy nói. Jimmy cảm nhận được đi đầu đó, nếu cậu bắt buộc đứng bên cạnh bất lực, “bị trói vào hai cái gậy,” trong khi người khác cứu cô gái mà cậu yêu thương, cậu cũng sẽ cảm thấy giống như vậy.

Jimmy quay về khu trại vào ngày hôm đó với đầu óc rối bời vì sợ hãi và bất định. Cậu tự hỏi liệu Pollyanna có yêu Jamie không; đó là nơi nỗi sợ hãi bắt ngu ồn. Nhưng thậm chí nếu có dù chỉ một chút, cậu có cần phải đứng dẹp sang một bên, yếu đuối mặc nhiên để Jamie khiến cô yêu cậu ấy nhiều hơn? Đó là nơi mà sự bất định bắt ngu ồn. Thực ra, không, cậu sẽ không làm đi đầu đó, Jimmy quyết định. Nên có một cuộc chiến công bằng giữa bọn họ.

Lúc đó, Jimmy cảm thấy nóng bừng tới tận chân tóc. Liệu nó sẽ là một cuộc chiến “công bằng”? Có thể có cuộc chiến nào giữa cậu và Jimmy là

“công bằng”? Jimmy đột nhiên lại có cảm giác giống như khi còn là một cậu nhóc, cậu thách thức một thằng nhóc lạ mặt khác đánh nhau để giành quả táo mà cả hai đều muốn có, khi ấy, ngay cú đánh đầu tiên cậu đã nhận ra rằng thằng nhóc đó có một cánh tay khuyết tật. Cậu cố ý thua và đương nhiên, để tên nhóc khuyết tật thắng. Nhưng cậu cố nói với chính bản thân mình mọi chuyện bây giờ rất khác. Chẳng có quả táo nào để mất. Thay vào đó chính là hạnh phúc của cuộc đời cậu. Nó còn có thể là hạnh phúc của cuộc đời Pollyanna nữa. Có lẽ cô không hề yêu Jamie mà sẽ yêu người bạn cũ Jimmy của mình, nếu như cậu thể hiện rằng cậu muốn cô yêu mình. Cậu sẽ...

Lại một lần nữa; Jimmy đỏ mặt. Nhưng cậu cũng cau mày tức giận; giá mà cậu có thể quên được khuôn mặt Jamie khi rên rỉ “bị trói vào hai cái gậy”. Giá mà... Nhưng có tác dụng gì chứ? Đó không phải một cuộc chiến công bằng; cậu biết đi đâu đó. Cậu biết cậu sẽ phải lựa chọn như thế nào sau khi đã kiểm chứng, cậu sẽ quan sát và chờ đợi. Cậu sẽ cho Jamie cơ hội của cậu ấy; nếu như Pollyanna thể hiện ra cô yêu cậu ấy thì cậu sẽ bỏ đi và xa rời hẳn cuộc đời của bọn họ, như vậy cả hai bọn họ sẽ không hay biết rằng cậu đã đau khổ chịu đựng như thế nào. Cậu sẽ quay trở về với cây cầu của cậu - cứ như thể là có cây cầu nào, dù cho nó dẫn tới mặt trăng, lại có thể so bằng thời khắc ở bên Pollyanna! Nhưng cậu sẽ làm như thế. Cậu đành phải làm như thế thôi.

Tất cả đều cao thượng và quả cảm, Jimmy cảm thấy phấn khởi, cậu hào hứng với cảm giác gì đó gần như là hạnh phúc khi thiếp vào giấc ngủ sau một hồi lâu trần trọc vào đêm hôm đó. Nhưng sự dằn vặt về cả lý thuyết lẫn thực tế lại khác biệt đến nỗi lòng như những kẻ chịu đày đoạ đã phát hiện từ thời xa xưa. Rất dễ để quyết định cho Jamie cơ hội khi cậu ở một

mình trong bóng tối; nhưng nó lại là một vấn đề khác khi cậu nhìn thấy bọn họ ở bên nhau. Hơn nữa, khi đó, cậu cũng rất lo âu về thái độ lộ rõ của Pollyanna đối với cậu thanh niên khuyết tật. Jimmy cảm thấy cứ như là cô thực sự quan tâm, để ý tới cậu ta, vị thế rất hăm hở ở cùng với cậu ta. Cứ như là để gieo rắc sự nghi ngờ trong tâm trí của Jimmy, hôm đó Sadie Dean muốn nói cái gì đấy liên quan tới vấn đề này.

Tất cả bọn họ đều đang ở sân quần vợt. Jimmy đến gần lúc Sadie đang ngồi một mình.

“Chị và Pollyanna sắp đến lượt chơi rồi đúng không ạ?” Cậu hỏi
Cô lắc đầu.

“Sáng nay Pollyanna không chơi nữa.”

“Không chơi nữa!” Jimmy cau mày, cậu vốn hy vọng có thể chơi riêng với Pollyanna. “Sao lại không ạ?”

Sadie Dean không trả lời, một lúc sau mới khó khăn nói:

“Tối hôm qua, Pollyanna nói với chị là chúng ta đang chơi quần vợt quá nhiều, đi đâu đó thì không tốt lắm đối với cậu Carew, bởi vì cậu ấy không thể chơi được.”

“Em biết; nhưng...” Jimmy bất lực dừng lại, nỗi u sầu làm trán cậu hằn lên một nếp nhăn sâu. Ngay lập tức, cậu bắt đầu ngạc nhiên vì sự căng thẳng trong giọng nói của Sadie Dean, cô kể:

“Nhưng cậu ấy không muốn như vậy, cậu ấy không muốn bất kì ai trong chúng ta phải thay đổi vì cậu ấy. Đi đâu đó cũng khiến cậu ấy tổn thương. Cô ấy không hiểu. Cô ấy không hiểu được! Nhưng chị hiểu. Tuy thế, cô ấy vẫn cho rằng mình hiểu!”

Có gì đó trong câu chữ hoặc thái độ khiến trái tim Jimmy nhói đau. Cậu

liếc nhìn sang cô. Cậu hỏi vụt ra khỏi môi cậu. Trong phút chốc, cậu kìm nén lại; sau đó gắng che đi sự sốt ruột của mình với một nụ cười bốn cợt, cậu bỏ qua.

“Vậy là, chị Dean, chị không định biểu đạt suy nghĩ rằng - rằng có sự hứng thú đặc biệt nào giữa hai người bọn họ đấy chứ?”

Cô dành cho cậu một ánh mắt khinh thường.

“Mắt cậu ở đâu vậy? Cô ấy coi trọng cậu ấy! Ý tôi là họ coi trọng lẫn nhau,” Cô hấp tấp sửa chữa.

Jimmy, bùng lên một cảm giác không nói lên lời, quay người và bỏ đi một cách đột ngột. Cậu không tin bản thân có thể kìm nén lâu hơn nữa. Cậu không muốn nói thêm một chút nào với Sadie Dean nữa cả. Thực ra, cậu quay đi quá đột ngột đến nỗi cậu không nhận ra rằng Sadie Dean cũng vội vàng quay đi và bận bịu nhìn đám cỏ dưới chân cô cứ như thể là cô đã đánh mất cái gì đó. Rõ ràng rành, Sadie Dean cũng không muốn nói chuyện thêm nữa vào lúc đó.

Jimmy Pendleton nói với bản thân mình rằng đi đâu đó không phải sự thực; rằng tất cả những thứ mà Sadie Dean đã nói chỉ là một câu chuyện vớ vẩn. Tuy thế, dù đúng hay sai, cậu cũng không thể nào quên đi được. Nó làm cậu rối trí, và mờ mắt giống như bóng tối bao phủ bất cứ khi nào cậu nhìn thấy Pollyanna và Jamie bên nhau. Cậu lén lút quan sát khuôn mặt họ. Cậu nghe ngóng giọng điệu của họ. Cậu bắt đầu nghĩ sau tất cả, đúng là bọn họ coi trọng nhau; và trái tim của cậu, vì thế mà trở nên hóa đá. Tuy thế, giữ đúng lời hứa với chính mình, cậu cương quyết ra đi. Số phận đã định rồi, cậu nói với chính mình. Pollyanna đã định trước không dành cho cậu.

Những ngày tiếp theo của Jimmy thật căng thẳng. Cậu không dám tránh

xa hoàn toàn khu nhà Harrington vì sợ rằng bí mật của cậu sẽ bị lộ. Ở cùng với Pollyanna lúc này chẳng khác nào là cực hình. Thậm chí ở cùng Sadie Dean cũng không thoải mái, vì cậu không thể quên được chính Sadie Dean là người khiến cậu nhận rõ mọi chuyện. Jamie đương nhiên cũng không phải là lựa chọn tối ưu để tâm sự, ở hoàn cảnh như vậy thì chỉ còn sót lại bà Carew. Thế nào thì bà Carew cũng là chủ, thế nên Jimmy chỉ tìm thấy sự thoải mái khi làm bạn với bà thôi. Dù cậu vui vẻ hay buồn rầu, bà có vẻ luôn biết làm sao để hòa hợp chính xác với tâm trạng cậu; cũng thật tuyệt vời là bà rất am hiểu về những cây cầu - loại cầu mà cậu sẽ xây nên.

Bà thật thông tuệ và thấu hiểu, luôn biết những lời nào nên nói ra. Một hôm, cậu suýt nữa kể cho bà về phong thư, nhưng John Pendleton cắt ngang bọn họ vào không đúng thời điểm, vì vậy câu chuyện không được bật mí. Đôi lúc cậu thấy thật khó chịu khi John Pendleton luôn cắt ngang bọn họ không đúng thời điểm. Rồi khi nhớ lại những gì John Pendleton đã làm cho cậu, cậu lại cảm thấy xấu hổ.

“Phong thư” là một thứ có từ lúc còn bé của Jimmy Pendleton và chưa bao giờ được kể với ai trừ John Pendleton, chỉ duy nhất một lần vào thời điểm nhận nuôi. Đó chỉ là một cái phong bì trắng to tướng, ố vàng theo thời gian, được niêm ấn đỏ. Cha cậu đưa cho cậu và dặn dò:

“Gửi cho cậu bé của cha, Jimmy. Không được mở nó ra trước ngày sinh nhật thứ ba mươi của con trừ khi con chết, lúc ấy con cần mở nó ngay.”

Có những lúc Jimmy suy tư không ít về nội dung của cái phong bì. Nhưng có những lúc cậu quên mất sự tồn tại của nó. Ngày xưa, khi cậu còn ở trại trẻ mồ côi, nỗi sợ lớn nhất của cậu chính là bức thư bị phát hiện và bị cướp mất. Những ngày đó, cậu luôn phải nhét nó vào lớp vải lót trong áo. Nhiều năm sau, John Pendleton đề nghị cất kỹ ở trong két an toàn

của nhà Pendleton.

“Vì không biết nó quý giá tới mức nào,” John Pendleton mỉm cười nói. “Dù sao đi nữa, cha con rõ ràng muốn con giữ gìn nó, nên chúng ta không muốn li lâu lĩnh để đánh mất nó.”

“Không, tất nhiên là con không muốn làm mất nó rồi,” Jimmy nở nụ cười đáp lại, hơi nghiêm trang. “Nhưng con không hi vọng rằng nó có thể có giá trị vật chất nào cả. Theo con nhớ thì cha con rất nghèo khổ, người chẳng có gì đáng giá cả.”

Đó là phong thư mà Jimmy suýt nữa thì kể với bà Carew vào ngày hôm đó, nếu như John Pendleton không cắt ngang bọn họ.

“Thôi vậy, có lẽ mình không nên nói với bà ấy về nó.” Jimmy ngấm lại khi trên đường về nhà. “Biết đâu bà ấy nghĩ cha không được đúng đắn lắm thì sao. Mình không muốn bà ấy nghĩ xấu cho cha.”

CHƯƠNG XXV

TRÒ CHƠI VÀ POLLYANNA

Gần hết nửa tháng Chín, nhà Carew và Sadie Dean nói lời từ biệt và trở về Boston. Dù biết mình sẽ nhớ bọn họ rất nhiều, Pollyanna thực sự thở phào nhẹ nhõm khi con tàu mang bọn họ đi xa, lăn bánh rời nhà ga Beldingsville. Cô không bày tỏ cảm giác nhẹ nhõm này với bất kì ai khác, kể cả chính mình; cô chỉ thầm xin lỗi trong lòng.

“Không phải là mình không thương bọn họ, tất cả bọn họ,” Cô thở dài, nhìn con tàu mất hút qua khúc cua. “Chỉ là mình thấy thật tiếc cho Jamie tội nghiệp và... và mình mệt mỏi. Tạm thời thì mình nên mừng vì được quay về những ngày tháng yên ổn cùng với Jimmy như khi xưa.”

Tuy vậy, Pollyanna không thể quay về những ngày tháng yên ổn với Jimmy. Những ngày sau khi nhà Carew ra đi thật yên ổn, nhưng không trôi qua “cùng với Jimmy”. Jimmy hiếm khi đến nhà, lúc cậu ấy đến, cậu ấy không giống như Jimmy ngày xưa mà cô từng quen biết. Cậu ủ rũ, buồn chôn và trầm lặng, nếu không thì là cứ vui vẻ kiêu miến cưỡng một cách cực kỳ khó chịu. Không lâu sau, cậu đã một mình tới Boston và cô chẳng còn được gặp cậu chút nào nữa.

Pollyanna ngạc nhiên khi thấy mình nhớ Jimmy nhiều đến thế. Thà biết cậu ấy đang ở trong thị trấn để mong cậu ghé qua còn tốt hơn là sự trống rỗng ảm đạm như thế này. Thà là cậu ấy cứ khó hiểu, lúc vui lúc buồn còn hơn là chẳng có cái gì cả. Cứ nghĩ như thế nhiều ngày cho đến một hôm, cô tự động viên bản thân với hai má nóng rục và đôi mắt xấu hổ.

“Trời ơi, Pollyanna Whitter,” cô quở trách bản thân “Mọi người sẽ nghĩ mày đã yêu Jimmy Bean Pendleton! Mày không thể nghĩ đến bất kì cái gì ngoại trừ cậu ấy sao?”

Sau hôm ấy, cô cố gắng để vui vẻ và hoạt bát trở lại, đẩy Jimmy Pendleton ra khỏi tâm trí. Cứ như vậy, dì Polly cũng vô tình giúp cô nhanh chóng quên đi.

Nhà Carew rời khỏi cũng đồng nghĩa với việc ngu ồn thu nhập chính ra đi theo. Dì Polly rõ ràng lại bắt đầu u s ầu v ề tình trạng tài chính của họ.

“Dì không biết, thật đó, Pollyanna, chúng ta sẽ ra sao?” Bà thường xuyên than vãn. “Dù chúng ta khá khẩm hơn kể từ h ồi hè và giờ chúng ta còn có một khoản nhỏ từ khu nhà này; nhưng dì không biết là khi nào ngu ồn thu này sẽ cạn kiệt, giống như chỗ còn lại vậy. Ước gì chúng ta có thể làm gì để kiếm được ti ền mặt để chi tiêu.”

Một ngày sau những lời than ngán thở dài liên tục của dì Polly, Pollyanna tình cờ đọc được mục giải thưởng của một cuộc thi viết truyện ngắn. Mẫu thông tin đó là thứ hấp dẫn nhất. Những giải thưởng thật lớn và thật nhi ều. Yêu c ầu đã được đánh sẵn trong thể lệ tham dự. Đọc nó thì ai cũng sẽ nghĩ chiến thắng dễ như ăn kẹo. Nó cuốn hút Pollyanna như thể nó được tạo ra để dành riêng cho Pollyanna vậy.

“Dành riêng cho những người đang đọc bài viết này,” nó viết. “Cho dù chưa từng viết một truyện ngắn nào trước đó cũng không cho thấy rằng bạn không thể sáng tác được một tác phẩm! Hãy thử xem. Chỉ c ần c ần bút lên thôi. Bạn không muốn ba ngàn đô sao? Hai ngàn? Một ngàn? Năm trăm hay là thậm chí một trăm? Vậy sao bạn không đi giành lấy nó?”

“Chính là nó!” Pollyanna kêu lên và vỗ tay. “Thật vui vì mình thấy nó. Nó cũng nói là mình có thể làm được mà. Mình nghĩ mình có thể, chỉ là

mình cần thử thôi. Mình sẽ bảo với dì, để dì không cần lo lắng nữa.”

Cô đứng dậy, đi được nửa đường thì dừng lại.

“Khoan đã, nếu mình không báo thì tốt hơn. Sẽ vui hơn nhiều khi làm dì bất ngờ nếu mình được giải nhất.”

Tối đó Pollyanna vừa đi ngủ vừa tính toán cô có thể làm gì với ba ngàn đô đó.

Pollyanna bắt đầu viết câu chuyện của cô vào ngày hôm sau. Cô hết sức nghiêm túc lấy ra một xấp giấy dày, gọt nhọn cả nửa tá bút chì rồi ngồi ở chiếc bàn cũ kĩ to đùng ở phòng khách nhà Harrington. Sau khi cắn đầu bút liên tục, cô viết ba từ trên tờ giấy trắng tinh trước mặt. Cô thở dài thườn thượt, ném cây bút chì gãy thứ hai sang một bên và cầm lấy cây bút màu xanh thanh mảnh có đầu chì mượt mà. Cô nhìn chăm chăm đầu chì, cau mày trầm tư.

“Ôi, trời đất! Mình tự hỏi người ta lấy tiêu đề từ đâu nhỉ?” Cô tuyệt vọng. “Có lẽ mình nên viết nội dung câu chuyện trước rồi tìm tiêu đề sau.” Rồi cô gạch ba chữ đã viết đi và cầm bút sẵn sàng để bắt đầu lại từ đầu.

Tuy thế cô cũng chưa thể bắt đầu ngay. Thậm chí cả khi bắt đầu thì mọi việc cũng không suôn sẻ, cô cứ ngửi đó cả nửa tiếng, trang giấy trước mặt vẫn toàn những dòng gạch xóa nguệch ngoạc, chỉ có một vài từ ở chỗ nọ chỗ kia.

Dì Polly bước vào phòng. Bà đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía cô cháu gái.

“Pollyanna, giờ cháu đang làm gì vậy?” Bà hỏi.

Pollyanna cười và khẽ đỏ mặt với vẻ tội lỗi.

“Không có gì đáng để ý đâu, dì ơi. Dù sao thì nó vẫn chưa đâu ra đâu

cả,” cô cười buồn. “Hơn nữa, đó là một bí mật, cháu chưa thể kể cho dì được.”

“Cũng được; tùy cháu,” Dì Polly thở dài. “Nhưng cho cháu biết là nếu cháu đang cố để làm nên cái gì từ đồng giấy của nợ mà ông Hart để lại thì không có tác dụng gì đâu. Dì đã thử hai lần rồi.”

“Không đâu, dì ơi, vấn đề không nằm ở chỗ giấy này đâu ạ. Nó là thứ còn tuyệt vời hơn bất kì thứ gì chỗ giấy này có thể làm.” Pollyanna vui vẻ trở lại với công việc của mình. Đôi mắt Pollyanna lại tưởng tượng mọi thứ sẽ thế nào nếu như ba ngàn đô là của cô.

Suốt nửa tiếng đồng hồ tiếp theo, Pollyanna viết rồi lại gạch xóa và cắn bút; sau đó cô nản chí thu dọn giấy bút rồi ra khỏi phòng.

“Mình nghĩ nếu lên tầng làm thì chắc sẽ tốt hơn,” cô nghĩ khi đi ngang qua hành lang. “Mình nghĩ mình nên viết ở trên bàn, vì đây là việc viết lách mà, nhưng dù sao thì bàn ghế cũng không giúp gì nhiều lắm cho mình vào sáng nay. Mình sẽ thử ngồi ở bộ cửa sổ trong phòng mình.”

Tuy thế, bức cửa sổ cũng không tạo cảm hứng mấy; trên tay Pollyanna vẫn chỉ toàn những trang giấy nguệch ngoạc, cứ thế đến tận giờ chuẩn bị bữa tối.

“Ôi, dù sao mình vẫn vui,” cô thở dài với bản thân. “Mình thà làm bữa tối hơn là làm việc này. Không phải là mình không muốn làm việc này; mình cũng không nghĩ nó là một công việc tệ hại, chỉ là viết một câu chuyện thôi mà!”

Suốt cả tháng trời, Pollyanna làm việc rất miệt mài và kiên nhẫn, nhưng cô nhanh chóng phát hiện rằng “chỉ là viết một câu chuyện thôi” thực chất không phải là việc dễ dàng gì. Pollyanna, tuy vậy, không phải dạng người dễ bỏ cuộc. Hơn nữa, sẽ có giải thưởng ba ngàn đô và cả những giải khác

nếu cô không thắng được giải nhất! Tất nhiên là một trăm đô cũng quý hóa lắm rồi! Nên ngày qua ngày cô viết rồi xóa rồi viết lại, cho đến khi câu chuyện hoàn chỉnh được đặt ở trước mặt cô. Khi đó, với chút lo âu, cô mang bản thảo cho Milly Snow để đánh máy.

“Đọc có vẻ ổn đấy - các chi tiết khá hợp lý rồi,” Pollyanna nghĩ vậy khi vội vã tới nhà của gia đình Snow, nhưng rồi cô lại nghĩ; “Đó là một câu chuyện tuyệt vời về một cô gái cực kì đáng yêu. Nhưng có chỗ nào đấy không ổn lắm thì phải. Mình nghĩ mình không nên hy vọng quá nhiều vào giải nhất, vậy thì mình sẽ không quá thất vọng nếu như mình chỉ được giải nhỏ hơn.”

Pollyanna cứ nghĩ mãi về Jimmy khi cô tới nhà Snow, vì vào nhiều năm trước, chính ở bên đường gần ngôi nhà này, cô gặp cậu lần đầu khi cậu còn là một cậu bé lẻ loi chạy trốn khỏi trại trẻ mồ côi. Cô lại nhớ về cậu, đi đâu đó khiến cô như muốn nghẹt thở. Nhưng rồi, cô cố gắng kiên nhẫn ngẩng cao cái đầu tràn đầy suy nghĩ về Jimmy, bước tới bậc cửa nhà và nhấn chuông.

Như mọi lần, nhà Snow không có gì khác ngoại trừ sự chào mừng không thể nóng nhiệt hơn dành cho Pollyanna; theo thường lệ cũng không mất lâu lắm trước khi bọn họ nói tới trò chơi: không có nhà nào ở Beldingsville mà chơi trò chơi vui mừng hăng hái hơn nhà Snow.

“Ô, vậy chị dạo này sao rồi?” Pollyanna hỏi sau khi đã nhờ đánh máy xong.

“Tuyệt vời!” Milly Snow tươi rói đáp. “Đây là công việc thứ ba mà tôi nhận trong tuần này. Ô, cô Pollyanna, tôi rất vui khi cô nhờ tôi gõ chữ, vì cô thấy đấy, tôi có thể làm ở nhà! Và tất cả đều nhờ cô cả.”

“Đâu có!” Pollyanna từ chối một cách vui vẻ.

“Nhưng có đó. Ngay từ đầu, tôi đã không thể làm được nếu không nhờ trò chơi đó, nó khiến cho mẹ cảm thấy tốt hơn rất nhiều, để tôi có được chút thời gian cho bản thân. Và rồi cô là người gợi ý việc gõ chữ và giúp tôi mua máy đánh chữ. Nếu không nhờ cô thì tôi làm gì có được những thứ này cơ chứ.”

Nhưng Pollyanna vẫn chối. Lần này cô bị cắt ngang bởi bà Snow trên chiếc xe lăn bên cửa sổ. Bà Snow nói quá tha thiết và trịnh trọng khiến Pollyanna chỉ có thể lặng yên lắng nghe những gì bà nói.

“Nghe này cô bé, ta không nghĩ rằng cháu biết những gì cháu đã làm đâu. Nhưng ta ước gì cháu biết! Cái nhìn trong đôi mắt cháu ngày hôm nay, cháu thân yêu, ta không thích nó chút nào. Cháu đang rối bời và lo lắng về cái gì đó. Ta biết, ta có thể thấy điều đó. Nhưng ta không ngạc nhiên: sự ra đi của dượng cháu, tình cảnh của dì cháu, tất cả... Ta sẽ không nói gì thêm nữa về cái này. Nhưng có vài thứ ta muốn nói, cháu thân yêu, cháu phải để ta nói, vì ta không thể chịu được việc nhìn thấy sự u ám trong đôi mắt cháu mà không tìm cách xua tan nó đi bằng cách nói cho cháu những gì cháu đã làm cho ta, cho cả thị trấn này, và cho vô số người ở khắp nơi.”

“Ôi cô Snow!” Pollyanna chống chế, khó xử hết cỡ.

“Ồ, ta muốn nói vậy đó, ta biết ta đang nói về cái gì chứ,” người đàn bà khuyết tật gật đầu đắc thắng. “Nhìn ta này. Không phải là cháu từng thấy ta là một người cáu kỉnh và hay than vãn, chưa hề coi trọng những gì mình có cho tới khi biết được mình đã mất những gì sao? Cũng không phải là cháu đã khiến ta mở to mắt bằng cách mang đến cho ta ba thứ để ta biết phải trân trọng những gì mình muốn sao?”

“Ôi, cô Snow, thực sự là cháu đã từng - vô phép như vậy sao ạ?”

Pollyanna kêu lên, mặt đỏ bừng xấu hổ.

“Đó không phải vô phép,” bà Snow quả quyết phản đối. “Cháu không có ý gì là vô phép cả; chính đi đâu đó tạo nên tất cả sự khác biệt trên thế giới này. Cháu không thuyết giáo, không hề, cháu thân yêu ạ. Nếu như cháu làm thế, cháu đã không thể lôi kéo ta chơi trò chơi này và cả những người khác nữa, ta nghĩ vậy. Nhưng cháu đã khiến ta chơi, và hãy nhìn xem trò chơi đã làm gì cho ta và cho Milly đi! Ta mạnh khỏe hơn rất nhiều, đến mức ta có thể ngồi trên xe lăn mà lăn khắp nhà. Rất có ý nghĩa khi mình có thể tự phục vụ nhu cầu sinh hoạt bản thân để cho những người xung quanh có cơ hội mà thở, như trường hợp của ta thì đó là Milly. Bác sĩ nói tất cả đều nhờ vào trò chơi. Sau đó thì những người khác, rất nhiều người ở ngay trong thị trấn này cũng chơi trò đó. Nellie Mahoney khi gãy xương cổ tay đã rất mừng vì không bị gãy chân. Bà Tibbits già nua đã điếc đặc rồi, nhưng bà ấy rất mừng và hạnh phúc khi mắt mình vẫn còn nhìn được. Cháu còn nhớ Joe mắt lác mà người ta hay gọi là Joe Quạ Quọ bởi tính khí của hắn ta không? Không có gì có thể làm vừa lòng hắn, giống như đối với ta vậy. Ừm, ta nghe nói ai đó đã dạy cho hắn trò chơi ấy và biến hắn thành một người đàn ông khác. Nghe này, cháu thân yêu. Không chỉ ở thị trấn này mà còn ở những nơi khác nữa. Hôm qua, ta nhận được bức thư từ một người em họ ở Massachusetts, nó kể cho ta về phu nhân Tom Payson từng sống ở đây. Cháu còn nhớ bọn họ không? Bọn họ sống ở trên đường tới đẽ Pendleton ấy.”

“Có, ồ có chứ, cháu còn nhớ bọn họ,” Pollyanna reo lên.

“Ừ, họ rời thị trấn này lúc cháu còn đang ở Nhà an dưỡng và tới Massachusetts, gần nơi em họ ta sống. Cô ấy khá thân với họ. Cô ấy nói phu nhân Payson kể về cháu, về trò chơi vui mừng của cháu đã cứu họ

khỏi cuộc li dị. Giờ không những mình bọn họ chơi mà họ còn rủ khá là nhiều người khác ở đó chơi nữa, họ vẫn đang tiếp tục lôi kéo những người khác. Nên cháu thấy đó, cháu yêu, chẳng có ai nói rằng trò chơi vui mừng của cháu sẽ dừng lại cả. Ta muốn cháu biết. Ta nghĩ nó thậm chí có thể giúp cháu chơi trò chơi ấy; vì đừng nghĩ ta không biết, cháu thân yêu ạ, rằng đôi khi, chơi chính trò chơi của mình cũng rất khó khăn.”

Pollyanna đứng dậy. Cô mỉm cười với đôi mắt lấp lánh đầy nước mắt, khi cô vươn tay ra chào tạm biệt.

“Cảm ơn cô, cô Snow ạ,” cô chậm rãi nói. “Đúng là đôi khi nó rất khó khăn; có lẽ cháu thực sự cần được giúp đỡ trong trò chơi của chính mình. Nhưng dù thế nào thì giờ đây,” đôi mắt cô ánh lên mừng rỡ như hồi xưa, “nếu như có lúc nào cháu thấy cháu không thể chơi được, cháu vẫn luôn có thể mừng rằng vẫn còn người khác đang chơi trò chơi ấy.”

Chiều hôm đó, Pollyanna nghiêm trang bước về nhà. Cô thấy cảm động trước những gì bà Snow đã nói, nhưng vẫn còn một nỗi buồn âm ỉ đâu đó. Cô nghĩ về dì Polly, dì Polly giờ hiếm khi còn chơi trò chơi này nữa; cô cũng phải tự hỏi rằng có phải mình vẫn luôn chơi nó bất cứ khi nào có thể hay không.

“Có thể mình không hay cẩn thận để ý những khía cạnh vui vẻ khi mà dì Polly nói,” cô nghĩ thế với cảm giác tội lỗi khó giải thích; “nếu như chính mình chơi trò chơi tử tế hơn, dì Polly có thể cũng sẽ chơi - một chút. Dù thế nào đi nữa, mình cũng sẽ thử coi. Nếu mình không cẩn thận, tất cả mọi người sẽ chơi trò chơi của mình còn tốt hơn cả chính mình nữa.”

CHƯƠNG XXVI

JOHN PENDLETON

Trước Giáng sinh một tuần thì Pollyanna gửi truyện ngắn của mình (bây giờ đã được đánh chữ ngay ngắn) tới cuộc thi. Các giải thưởng sẽ không được công bố cho tới tận tháng Tư theo thông báo của tạp chí, thế nên Pollyanna chuẩn bị tinh thần cho cuộc chờ đợi lâu dài một cách bình thản.

“Mình không biết nữa, nhưng mình mừng là nó lâu,” cô nói với chính bản thân, “bởi cả mùa đông mình sẽ có niềm vui từ việc nghĩ mình có thể sẽ giành được giải nhất thay vì những giải khác. Mình nên nghĩ là mình sẽ thắng, thế thì khi đi đầu đó trở thành sự thực, thì mình sẽ không tốn chút thời gian nào để có cảm giác không vui vẻ. Còn nếu mình không thắng được - mình sẽ không phải buồn bã sớm tận mấy tuần, dù sao thì mình vẫn sẽ mừng nếu được những giải nhỏ hơn.” Việc cô có thể không giành được bất kì giải thưởng nào không hề nằm trong tính toán của Pollyanna. Đối với Pollyanna, mẫu truyện ngắn đã được Milly Snow đánh chữ đẹp đẽ đó trông ổn như đã được in ấn vậy.

Giáng sinh ở nhà Harrington vào năm ấy không hề vui vẻ, dù cho Pollyanna đã nỗ lực cố gắng để cải thiện đi đầu đó. Dù Polly không đồng ý tổ chức bất kì kiểu ăn mừng nào, bà thể hiện rõ ràng thái độ của mình đến nỗi Pollyanna không thể trao tặng cả những món quà đơn giản nhất.

John Pendleton ghé qua vào tối hôm Giáng sinh. Bà Chilton xin phép lánh mặt, nhưng Pollyanna vẫn hoan hỉ chào đón ông mặc dù cô đã vô cùng

mệt mỏi với di mình suốt cả ngày dài. Tuy vậy, thậm chí lúc này niềm vui vẫn chẳng thể trọn vẹn, bởi John Pendleton mang đến một lá thư từ Jimmy. Bức thư chỉ toàn viết về kế hoạch tuyệt vời mà cậu và phu nhân Carew chuẩn bị cho lễ ăn mừng Giáng sinh ở Viện các cô gái làm thuê. Pollyanna, mặc dù thấy xấu hổ khi mình có suy nghĩ như vậy, nhưng cô không hề có tâm trạng để nghe về lễ ăn mừng Giáng sinh vào ngay lúc này - hoặc ít nhất là về Jimmy.

Tuy vậy, John Pendleton không sẵn sàng bỏ qua chủ đề này, thậm chí kể cả khi lá thư đã được đọc xong.

“Những việc ấy đúng là tốt lắm!” Ông cảm thán lúc gấp lá thư lại.

“Đúng vậy, chắc chắn rồi; chúng rất ổn ạ!” Pollyanna nói nhỏ, cố gắng tỏ vẻ hứng khởi.

“Đó là vào tối nay đúng không? Ta thật là muốn ghé qua chỗ bọn họ ngay lúc này.”

“Vâng,” Pollyanna nhỏ giọng đáp trong khi cố tỏ vẻ bình thản.

“Ta cho là phu nhân Carew đã có ý định từ trước khi nhờ được Jimmy giúp,” người đàn ông mỉm cười. “Nhưng ta tự hỏi Jimmy liệu có thích thú không - khi giả làm ông già Noel cho năm chục cô gái trong cùng một lúc!”

“Sao ạ, đương nhiên là cậu ấy thấy vui về rồi ạ!” Pollyanna hơi ngêch cười lên.

“Có thể. Dù sao thì nó vẫn hơi khác so với việc học cách xây cầu, cháu phải thừa nhận là thế đi.”

“Vâng, đúng vậy ạ.”

“Nhưng ta tin tưởng Jimmy, ta dám cược rằng những cô gái đó chưa

bao giờ được tận hưởng khoảng thời gian tốt đẹp như những gì thằng bé mang tới cho họ vào tối nay.”

“Đúng, đúng vậy, đương nhiên là thế ạ.” Pollyanna lấp bắp, cố gắng không để giọng nói mình trở nên quá run rẩy, cũng như cố gắng hết sức để không so sánh buổi tối ảm đạm chỉ có cô và John Pendleton ở Beldingville với buổi tối của năm mươi cô gái ở Boston cùng với Jimmy.

Họ im lặng một lúc. John Pendleton thẫn người nhìn chăm chăm vào ngọn lửa nhảy nhót trong lò sưởi.

“Cô ấy là một người phụ nữ tuyệt vời - phu nhân Carew ấy,” sau cùng ông nói.

“Đúng thế, thực vậy ạ!” Lần này sự đồng tình trong giọng nói của Pollyanna là thật.

“Trước đó, Jimmy có viết cho ta về những gì cô ấy đã làm cho những cô gái kia,” người đàn ông tiếp tục, vẫn nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Trong lá thư lần trước thằng bé viết rất nhiều về đi đầu đó và về cô ấy nữa. Thằng bé nói nó đã luôn ngưỡng mộ cô ấy nhưng chưa bao giờ ngưỡng mộ nhiều như bây giờ, khi mà nó nhận ra cô ấy như thế nào.”

“Cô ấy là một người đáng quý - cô Carew đúng là vậy đấy ạ,” Pollyanna khẳng định. “Cô ấy đáng quý về mọi mặt, cháu yêu quý cô ấy lắm.”

John Pendleton đột nhiên xoay người. Ông quay sang nhìn Pollyanna với một ánh mắt kì quái bất thường.

“Ta biết vậy mà, cháu yêu. Về chuyện đó, có thể cũng có những người khác yêu cô ấy đấy.”

Trái tim Pollyanna lỡ một nhịp. Một ý nghĩ bất chợt đến với cô mang

theo áp lực choáng váng vô hình. Jimmy! Có thể nào ý chú John Pendleton là Jimmy yêu quý cô Carew... theo kiểu đó không?

“Ý chú là...?” cô đáp ứng. Cô không thể kết thúc câu hỏi của mình.

Với một cái giật người lo lắng đầy kỳ lạ, John Pendleton đứng dậy.

“Ý ta là những cô gái, đương nhiên là vậy rồi,” ông khẽ trả lời, trên môi vẫn nở nụ cười kỳ quái đó. “Cháu không cho rằng những cô gái đó yêu quý cô ấy tới gần chết hả?”

Pollyanna nói “Đúng vậy, đương nhiên rồi ạ,” và nhẹ đáp một câu phù hợp để trả lời câu nhận xét tiếp theo của John Pendleton. Tuy vậy, tâm trí cô đang chìm trong hỗn loạn, thế nên hầu như trong suốt cả thời gian còn lại, cô chỉ để ông chú nói một mình.

John Pendleton cũng không có vẻ phản đối đi đâu đó. Ông bèn chần đi một hoặc hai vòng xung quanh căn phòng, sau đó ngồi lại vào chỗ cũ. Khi ông tiếp tục mở lời, chủ đề của câu chuyện vẫn là phu nhân Carew.

“Thật quái lạ, đúng không... Về Jamie ấy? Ta tự hỏi liệu cậu bé có thật là cháu trai của cô ấy không.”

Khi Pollyanna không trả lời, ông tiếp tục nói sau một lát trầm lặng.

“Dù sao đi nữa thì thằng bé cũng là một người bạn tốt. Ta thích thằng bé. Có cái gì đó thật đẹp đẽ và chân thành ở nó. Cô ấy rất quan tâm tới Jamie. Điều đó thật rõ ràng dù thằng bé có thật sự là thân thích của cô ấy hay không.”

Ông dừng lại một chút; rồi tiếp tục với giọng hơi khác:

“Cháu cứ nghĩ mà xem, cũng thật lạ khi cô ấy chưa bao giờ tái hôn. Cô ấy bây giờ vẫn chắc chắn là một người phụ nữ xinh đẹp. Cháu có nghĩ vậy không?”

“Vâng. Có ạ, đúng là vậy mà,” Pollyanna vội nói đầy hấp tấp, “cô ấy là một người phụ nữ rất đẹp.”

Giọng Pollyanna hơi vỡ ra vào đoạn cuối. Ngay khi đó, cô bắt gặp khuôn mặt mình trong chiếc gương treo đối diện; Pollyanna chưa bao giờ nghĩ bản thân mình là “một người phụ nữ xinh đẹp”.

John Pendleton tiếp tục nói đông dài đầy vui vẻ và thoải mái, đôi mắt ông bừng ánh lửa. Ông có vẻ chẳng hề quan tâm rằng liệu người kia có trả lời mình hay không. Ông cũng gần như không biết liệu người ta có lắng nghe mình hay không. Ông chỉ muốn, rõ ràng là ông chỉ muốn được nói mà thôi; nhưng cuối cùng ông cũng phải miễn cưỡng đứng lên và nói lời chúc ngủ ngon.

Trong cả nửa tiếng đồng hồ mệt mỏi đó, Pollyanna đã trông mong ông sẽ rời đi, để cô có thể ở lại một mình; nhưng sau khi ông rời đi cô lại mong ông trở lại. Cô đột nhiên nhận ra rằng cô không muốn ở một mình cùng với tâm trí bộn bề suy tư của mình.

Mọi thứ đối với Pollyanna bây giờ đều thật rõ ràng. Chẳng còn nghi ngờ gì hết. Jimmy có tình cảm với phu nhân Carew. Đó là lí do vì sao cậu trông thật buồn rầu và buồn chán sau khi bà ấy rời đi. Đó là lí do vì sao cậu hiếm khi còn ghé thăm cô, Pollyanna, người bạn cũ của cậu. Đó là lí do vì sao...

Vô số mâu thuẫn nhỏ từ mùa hè vừa qua lũ lượt ùa về trong tâm trí Pollyanna, chúng là những bằng chứng không lời không thể phủ nhận.

Mà làm sao cậu ấy không yêu cô ấy được chứ? Phu nhân Carew rõ ràng là xinh đẹp và quyến rũ. Đúng thế, cô lớn tuổi hơn Jimmy; nhưng có nhiều chàng trai trẻ đã cưới những người phụ nữ già hơn cô nhiều, rất nhiều lần. Nếu họ yêu nhau...

Pollyanna khóc tới khi chìm vào giấc ngủ tối hôm đó.

Sáng hôm sau, cô cố gắng can đảm đối đầu với sự thực. Cô thậm chí đã thử, với một nụ cười đầy nước mắt, chơi trò chơi vui mừng. Cô nhớ tới đi đầu mà Nancy đã nói với cô vào nhiều năm trước: “Nếu có một cặp đôi nào đấy trên thế giới mà không thể dùng đến trò chơi vui mừng của cô, đó hẳn là một đôi tình nhân thường xuyên cãi cọ!”

“Bọn mình không đang ‘cãi cọ’, thậm chí cũng chẳng phải là ‘tình nhân’,” Pollyanna đỏ mặt nghĩ; “nhưng mình vẫn có thể mừng rằng cậu ấy vui vẻ, mừng rằng cô ấy vui vẻ, chỉ là...” Thậm chí Pollyanna còn không thể kết thúc câu nói của chính mình.

Quá chắc chắn rằng Jimmy và phu nhân Carew có tình cảm với nhau, Pollyanna trở nên đặc biệt nhạy cảm với tất cả mọi thứ mà có thể làm củng cố niềm tin đó. Cũng vì quá để ý đến đi đầu đó mà chẳng mấy cô tìm ra bao nhiêu bằng chứng. Đầu tiên là ở lá thư của phu nhân Carew.

“Cô đã gặp rất nhiều bạn bè của cháu, trong đó có chàng Pendleton trẻ tuổi,” phu nhân Carew viết vào một hôm; “cô ngày càng thích cậu ấy. Tuy vậy, chỉ vì cô tò mò thôi, nên cô mong rằng mình sẽ tìm được ngọn nguồn của cảm giác khó hiểu rằng cô đã từng thấy cậu ấy ở chỗ nào đó rồi.”

Gần đây, sau chuyện này, bà càng hay đề cập đến cậu; đi đầu này đối với Pollyanna là vết thương nhức nhối nhất, bởi nó cho thấy rõ ràng Jimmy và sự tồn tại của cậu bây giờ đối với phu nhân Carew đã trở thành một vấn đề dĩ nhiên. Từ các nguồn khác, Pollyanna cũng tìm thấy dấu đổ thêm vào lửa ngờ vực của mình. John Pendleton ngày càng hay “ghé thăm” cùng với những câu chuyện của ông về Jimmy và những gì Jimmy đang làm; ông luôn luôn nhắc tới phu nhân Carew trong những câu chuyện đó. Đi đầu đó khiến Pollyanna đáng thương đôi lúc phải tự hỏi; rằng liệu John

Pendleton có thể nói về cái gì khác ngoại trừ cô Carew và Jimmy hay không; khi mà họ xuất hiện quá nhiều trong những lời kể của ông.

Những bức thư của Sadie Dean cũng nói về Jimmy, về những gì cậu ấy đang làm để giúp đỡ cô Carew. Thậm chí cả Jamie, người rất ít khi viết thư, cũng góp phần đôi chút khi cậu viết một lá thư trong một tối:

“Giờ là mười giờ rồi. Tôi vẫn ngồi một mình ở đây đợi dì Carew về nhà. Dì ấy và Pendleton đang tham dự buổi họp định kỳ ở Viện.”

Từ chính bản thân Jimmy thì Pollyanna lại rất ít khi nghe được thông tin; cô buồn bã tự nhủ rằng cô có thể vui vẻ vì đi đầu đó.

“Vì nếu cậu ấy không thể viết về bất cứ cái gì ngoại trừ phu nhân Carew và những cô gái kia, mình sẽ rất vui rằng cậu ấy không viết thường xuyên!” cô thở dài.

CHƯƠNG XXVII

NGÀY POLLYANNA DỪNG CHƠI

Mùa đông trôi qua từng ngày. Tháng Một và tháng Hai lướt qua trong tuyết và mưa ẩm, rồi tháng Ba mang đến những luồng gió rít gùn quanh căn nhà cũ. Chúng làm đung đưa những chiếc màn cuốn mong manh và khiến những cánh cửa kêu cọt kẹt đầy khó chịu khiến mọi người thậm chí còn căng thẳng hơn.

Những ngày này, trò chơi của Pollyanna không dễ dàng gì để thực hiện, nhưng cô vẫn trung thành và quyết tâm theo đuổi nó. Dì Polly đã dừng chơi từ lâu, đi đâu đó còn khiến Pollyanna cảm thấy khó khăn hơn nữa. Dì Polly luôn ủ dột và nhụt chí. Bà cũng không khỏe nữa, thế nên bà chỉ tự nhốt mình trong sự u buồn tột bậc.

Pollyanna vẫn trông chờ vào cuộc thi. Dù vậy, cô đã thôi hy vọng vào giải nhất mà chuyển sang những giải nhỏ hơn. Pollyanna vẫn đang viết thêm truyện, nhưng với việc chúng đầu đặn được trả về từ tay các biên tập viên tạp chí, Pollyanna bắt đầu lung lay niềm tin rằng mình sẽ trở thành một tác giả thành danh.

“Thôi thì mình mừng rằng dì Polly không biết chuyện này,” Pollyanna can đảm trấn an bản thân, đầu ngón tay cô cuộn tròn lá thư “cảm ơn nhưng chúng tôi rất tiếc” cho một câu chuyện thất bại khác. “Dì ấy không thể lo lắng về chuyện này được, vì dì ấy có biết đâu cơ chứ!”

Những ngày này, toàn bộ cuộc sống của Pollyanna chỉ xoay quanh dì Polly. Có vẻ như dì Polly chẳng hề nhận ra mình đã trở nên kỹ tính đến thế

nào và cô cháu gái đã toàn tâm toàn ý phục vụ mình như thế nào.

Vào một ngày đặc biệt mù mịt của tháng Ba, mọi chuyện đi đến giới hạn của nó. Pollyanna tỉnh dậy, cô trông ra ngoài trời và thở dài: dì Polly luôn khó tính hơn vào những ngày đầy mây. Cô khẽ ngâm một khúc ca vui vẻ dù có chút miễn cưỡng, rồi đi ra phòng bếp để chuẩn bị bữa sáng.

“Mình sẽ làm bánh nướng ngô xốp,” cô nói nhỏ với cái lò nướng, “nếu vậy thì có lẽ dì Polly sẽ không để tâm quá nhiều đến những vấn đề khác.”

Nửa tiếng sau, cô gõ cửa phòng dì mình.

“Dì đã dậy rồi sao? Ôi, thật tốt quá! Dì đã tự làm tóc cho mình rồi kìa!”

“Ta không ngủ được nên đành phải dậy thôi.” dì Polly mệt mỏi thở dài. “Ta phải làm tóc chứ. Vì cháu có ở đây đâu.”

“Nhưng cháu không nghĩ dì đã sẵn sàng để cháu vào, dì ạ,” Pollyanna vội giải thích. “Không sao đâu. Dì sẽ mừng rằng cháu đã không ở đây khi dì thấy cháu đã làm gì.”

“Chà, ta sẽ không làm vậy vào sáng hôm nay,” dì Polly chau mày, ngoan cố nói. “Ai có thể mừng vào một buổi sáng như thế này chứ? Nhìn trời mưa kìa! Tuần này đã mưa đến ba ngày rồi!”

“Đó thật là... nhưng dì biết mặt trời luôn tỏa sáng rực rỡ hơn bao giờ hết sau những cơn mưa thế này mà,” Pollyanna mỉm cười, thành thực chỉnh lại viền băng ten và nơ cài trên cổ áo dì mình. “Dì lại đây đi ạ. Bữa sáng đã sẵn sàng rồi. Dì xem cháu đã làm món gì cho dì này.”

Dù vậy, dì Polly không thấy khuây khỏa hơn chút nào kể cả khi có món bánh nướng ngô xốp. Bà chẳng thấy có gì vừa mắt hay dễ chịu hết, còn sự kiên nhẫn của Pollyanna thì vơi dần trước cả khi bữa sáng kết thúc. Hơn thế, phần mái trên căn gác phía đông đã bị dột, còn Pollyanna thì nhận

thêm một bức thư không lấy gì làm dễ chịu. Tuy nhiên, cô vẫn trung thành với đức tin của mình và bật cười, mừng rằng họ vẫn có một cái mái để mà dột. Còn về bức thư, vì cô đã chờ nó hẳn một tuần rồi, cô mừng là mình sẽ không phải tiếp tục chờ nó nữa. Nó không thể đến được nữa bởi nó đã đến rồi. Vậy là kết thúc trò chơi.

Tất cả những vấn đề trên cùng một số vấn đề khó chịu lật vật khác đã làm chậm tiến độ công việc đến tận chiều. Điều này làm cho một người luôn tuân thủ quy tắc như dì Polly đặc biệt bức mình, bởi bà luôn căn chỉnh cuộc sống của mình theo từng giờ từng phút một.

“Đã ba rưỡi chiều rồi Pollyanna à! Cháu có biết không?” bà căn nhắc. “Cháu còn chưa dọn giường nữa.”

“Chưa dì ạ, nhưng cháu sẽ làm sớm thôi. Dì đừng lo.”

“Cháu có nghe ta nói gì không? Nhìn đồng hồ đi, cô bé. Đã quá ba giờ rồi!”

“Vâng, nhưng dì đừng lo. Chúng ta có thể mừng là vẫn chưa quá bốn giờ.”

Dì Polly khịt mũi khinh khỉnh.

“Ta cho là cháu có thể thì đúng hơn,” bà gay gắt đáp lại.

Pollyanna bật cười.

“Dì thấy đấy, đồng hồ là thứ đồ vật có ích khi dì nghĩ về nó. Cháu phát hiện ra như vậy hồi còn ở nhà an dưỡng. Khi làm một việc mà cháu thích, cháu không muốn thời gian trôi qua thật nhanh, vậy nên cháu chỉ nhìn kim giờ và cảm tưởng như có trong tay rất nhiều thời gian vậy, bởi nó chạy rất chậm. Đến dịp khác, khi cháu phải chịu đau trong vòng một giờ, cháu sẽ nhìn kim giây và cảm tưởng như Ông Thời Gian đang chạy hết tốc lực để

giúp cháu vậy. Bây giờ cháu sẽ chỉ nhìn kim giờ thôi, vì cháu không muốn thời gian trôi nhanh chút nào. Dì hiểu chứ ạ?” cô tinh nghịch nháy mắt và lướt nhanh ra khỏi phòng trước khi dì Polly kịp đáp lại.

Đó là một ngày vô cùng vất vả đối với Pollyanna, khi đêm xuống trông cô tái nhợt và kiệt sức. Điêu đó lại thêm vào danh sách nỗi lo của dì Polly.

“Trời ơi, cháu yêu, cháu nhìn mệt đến sắp chết rồi!” bà than thở. “Ta không biết chúng ta sẽ làm gì nữa. Ta e rằng cháu sẽ đổ bệnh mất!”

“Không đâu, dì ạ! Cháu chẳng ốm tí nào đâu,” Pollyanna khẳng định, thả mình xuống chiếc ghế bành với một tiếng thở dài. “Cháu chỉ mệt thôi. Ôi ! Cái ghế này nằm thích quá! Cháu mừng là mình mệt để có thể tận hưởng sự nghỉ ngơi thế này.”

Dì Polly quay đi một cách thiếu kiên nhẫn.

“Mừng, mừng, mừng! Đương nhiên là cháu mừng rồi, Pollyanna. Cháu luôn mừng vì mọi thứ. Ta chưa bao giờ thấy một đứa bé nào như vậy. Ô, phải rồi, ta biết là trò chơi đó,” bà nói khi thấy vẻ mặt Pollyanna. “Nó là một trò chơi tốt, nhưng ta nghĩ cháu đã đi hơi xa rồi. Cái niềm tin vô hạn ‘nó có thể tốt hơn’ làm ta khó chịu, Pollyanna ạ. Thành thực mà nói, ta sẽ thấy nhẹ nhõm nhường nào nếu cháu không mừng vì đi đâu gì đó, dù chỉ một lát thôi!”

“Vậy sao thưa dì!” Pollyanna dựng thẳng nửa người dậy.

“Đúng đấy. Cháu nên thử đi, cháu sẽ thấy ngay thôi.”

“Nhưng dì à, cháu...” Pollyanna ngừng nói và trầm ngâm nhìn dì mình. Đôi mắt cô ánh lên vẻ kì lạ, một nụ cười mỉm chậm rãi nở trên môi. Phu nhân Chilton đã quay lại với công việc của mình nên đã không để ý. Một phút sau, Pollyanna lại ngả ra ghế với nụ cười kì lạ vẫn còn nguyên trên gương mặt.

Sáng hôm sau khi Pollyanna thức dậy, trời vẫn mưa và gió đông bắc vẫn rít trong ống khói. Pollyanna nhìn ra ngoài cửa sổ và bất giác thở dài, nhưng ngay lập tức cô thay đổi biểu cảm.

“Ô, dù sao thì mình mừng là...” cô vội đưa tay lên che miệng. “Trời ơi,” cô khẽ cười, đôi mắt cố lấp lánh, “mình sẽ quên mất, mình biết vậy mà, thế sẽ làm hỏng mọi thứ! Mình phải nhớ rằng hôm nay mình không được mừng vì bất cứ điều gì, không một điều gì hết.”

Sáng đó Pollyanna không làm món bánh nướng ngô xộp nữa. Cô chuẩn bị món khác và mang đến phòng dì mình.

Phu nhân Chilton vẫn đang nằm trên giường.

“Ta thấy trời lại mưa rồi,” bà nói thay cho một lời chào buổi sáng.

“Vâng, thật là kinh khủng - hết sức kinh khủng,” Pollyanna càu nhàu. “Tuần này gần như hôm nào cũng mưa. Cháu ghét cái thời tiết này lắm.”

Dì Pollyanna quay lại với nét ngạc nhiên trong ánh mắt, nhưng Pollyanna đang nhìn đi hướng khác.

“Dì đã định dậy chưa ạ?” cô hỏi với vẻ hơi mệt mỏi.

“Sao, à rồi,” dì Polly nói nhỏ, nổi ngạc nhiên vẫn còn trong mắt bà. “Sao vậy Pollyanna? Cháu đang rất mệt sao?”

“Vâng, cháu đang mệt quá. Cháu ngủ không ngon giấc chút nào. Cháu ghét như vậy. Mọi thứ luôn tệ hại khi tỉnh giấc vào giữa đêm.”

“Ta có thể hiểu,” dì Polly bu ãn bực nói. “Ta không ngủ được chút nào từ hai giờ sáng. Còn cái mái dột đó nữa! Chúng ta định sửa nó kiểu gì giả dụ như trời không ngừng mưa? Cháu đã lên đó đổ nước trong mấy cái thùng chưa?”

“Ô, rồi ạ. Cháu đã đặt thêm vài cái thùng nữa vì mới có thêm một chỗ

dột.”

“Lại nữa! Trời ơi, nó sẽ sớm đốt cả cái mái thôi!”

Pollyanna hé môi, cô suýt thì thốt lên “Vây chúng ta nên mừng là có thể sửa hết chúng cùng một lúc.” Nhưng cô chợt nhớ ra và uể oải nói:

“Có vẻ thế đấy dì ạ. Giờ nó đã trông như vậy rồi ấy. Cái mái đột đó gây ra đủ loại rắc rối, cháu chán nó lắm rồi!” Pollyanna cẩn trọng quay mặt đi, cô quay người và uể oải rời khỏi phòng.

“Làm thế này buồn cười nhưng cũng thật khó quá, sợ rằng mình sẽ làm hỏng chuyện mất,” cô lo lắng tự nhủ trong khi vội bước xuống bếp.

Dì Polly ở lại trong phòng ngủ, nhìn theo đứa cháu với ánh mắt bối rối.

Trước sáu giờ tối hôm đó, bà luôn ngó Pollyanna nhiều lần với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu. Pollyanna không ổn chút nào. Lò sưởi không thể đốt lửa, gió thổi bật một chiếc màn đến ba lần và thêm một lỗ đột thứ ba trên mái nhà. Pollyanna còn bật khóc khi nhận được một lá thư ngày hôm đó (dù dì Polly có thắc mắc đến đâu đi nữa thì cũng không đủ thuyết phục cô nói ra nguyên do). Kể cả bữa tối cũng không đâu vào đâu, cùng vô kể những vấn đề khác xảy ra trong chiều hôm đó khiến Pollyanna liên tục phàn nàn.

Chỉ đến khi hơn nửa ngày đã trôi qua, sự nghi ngờ trong mắt dì Polly mới lần áp nổi thắc mắc của bà. Nếu Pollyanna đã nhận ra điều này thì cô cũng không thể hiện ra ngoài. Sự buồn bực và quạu quọ của cô vẫn không hề suy giảm. Tuy nhiên, khi còn lâu mới đến sáu giờ tối, nỗi nghi ngờ trong mắt dì Polly đã biến thành sự quả quyết, câu hỏi lớn trong lòng bà đã được giải đáp. Kì lạ thay, nét quả quyết đó nhanh chóng được thay thế bởi cái nhìn mang chút vẻ thích thú.

Cuối cùng, sau khi Pollyanna thốt lên thêm một lời than vãn ỉu ỉu nữa, dì

Polly giơ hai tay lên với một tiếng cười bất lực.

“Thôi được rồi, được rồi, cháu yêu! Ta bỏ cuộc. Ta thừa nhận ta đã bị đánh bại trong chính trò chơi của mình, cháu có thể mừng vì điều đó, nếu cháu muốn,” bà nở nụ cười buồn.

“Cháu biết, dì ạ, nhưng dì đã nói...” Pollyanna e dè đáp.

“Đúng, đúng thế, ta sẽ không bao giờ nói vậy nữa,” dì Polly nhấn mạnh. “Trời ơi, hôm nay thật tệ! Ta không bao giờ muốn sống một ngày như vậy nữa.” Bà ngáp ngừng, khẽ đỏ mặt và khó khăn nói tiếp: “Hơn nữa, ta... ta muốn cháu biết rằng... rằng ta biết dạo này ta không chơi trò đó được tốt cho lắm, nhưng sau lần này thì ta sẽ cố... Chiếc khăn tay của ta đâu rồi?” Bà đột ngột ngừng nói và lần tìm khăn trong các nếp gấp của chiếc váy.

Pollyanna vội đứng dậy và đến bên dì mình.

“Ô, dì Polly à, cháu không có ý... Đó chỉ là một trò đùa mà thôi,” cô run rẩy đầy lo lắng. “Cháu không nghĩ là dì sẽ hiểu theo hướng đó.”

“Đương nhiên là vậy rồi.” Dì Polly ngắn gọn đáp với toàn bộ sự khắc nghiệt của một người phụ nữ nghiêm khắc và đau khổ, một người chán ghét kịch nghệ ủy mị, cũng là một người không dám thể hiện sự cảm động của mình. “Cháu tưởng ta không hiểu cháu không có ý đó sao? Cháu có biết là nếu ta cho rằng cháu đang cố dạy ta một bài học thì ta sẽ...” Nhưng bà không kịp nói hết câu bởi Pollyanna đã ôm chầm lấy bà bằng đôi cánh tay khỏe khoắn của mình.

CHƯƠNG XXVIII

JIMMY VÀ JAMIE

Pollyanna không phải là người duy nhất trải qua một mùa đông khó khăn. Ở Boston, dù nỗ lực đến mấy để lấp đầy thời gian và tâm trí của mình, Jimmy Pendleton vẫn không thể xóa mờ hình ảnh một đôi mắt cười xanh biếc cùng giọng nói vui vẻ đáng yêu.

Jimmy tự nhủ rằng nếu không vì phu nhân Carew và vì mình có thể giúp đỡ bà phần nào, cuộc đời cậu sẽ không hề đáng sống. Kể cả khi ở căn hộ của phu nhân Carew, cậu cũng không thấy hoàn toàn vui vẻ vì Jamie vẫn luôn ở đó; cậu ấy luôn mang lại những ý nghĩ không vui vẻ chút nào về Pollyanna.

Jimmy hoàn toàn tin rằng Jamie và Pollyanna có tình ý với nhau, cậu cũng cho rằng mình nên trịnh trọng bước sang một bên để nhường đường cho chàng trai khuyết tật Jamie, vậy nên cậu chưa bao giờ mở lời hỏi thêm. Cậu không muốn nói hay nghe về Pollyanna. Cậu biết rằng cả Jamie và phu nhân Carew đều nhận được thư từ cô; những khi họ nói về Pollyanna, cậu lại bắt mình lắng nghe dù trái tim nhói đau. Nhưng cậu luôn cố gắng đổi chủ đề thật nhanh và chỉ gửi lại Pollyanna những bức thư cụt lủn và thừa thớt. Vì đối với Jimmy, một Pollyanna không thuộc về cậu thì cũng không khác gì một nỗi đau khổ bất lực. Cậu đã rất mừng khi có thể rời Beldingsville để lên Boston học: bởi nếu cứ ở thật gần mà cũng thật xa Pollyanna như vậy, cậu cảm thấy không khác gì bị tra tấn cả.

Ở Boston, với tâm trí không ngừng vội vã tìm kiếm niềm khuây khỏa,

cậu đã vui mình vào việc chuẩn bị các kế hoạch của phu nhân Carew dành cho các cô gái làm thuê mà bà yêu quý. Phu nhân Carew vô cùng biết ơn và mừng rỡ khi cậu cố gắng hiến rất nhiều thời gian vào việc này.

Cứ như vậy, mùa đông của Jimmy qua đi và mang đến một mùa xuân vui vẻ, tràn trề sức sống với những cơn gió nhẹ, làn mưa lâm thâm cùng những chồi non xanh biếc dần nở rộ và tỏa hương. Nhưng đối với Jimmy, mùa xuân ấy vẫn không vui vẻ chút nào bởi trong trái tim cậu vẫn chỉ là một mùa đông âm ỉ đầy bất mãn.

“Ước gì họ sắp xếp mọi thứ rồi thông báo đính hôn luôn,” Jimmy lầm bầm như vậy ngày càng nhiều.

“Nếu như mình biết chắc chắn đi đâu gì sắp đến, mình có thể sẽ chịu đựng tốt hơn!”

Rồi vào một ngày cuối tháng Tư, một phần ước nguyện của cậu đã thành sự thực: cậu được biết “đi đâu gì chắc chắn sẽ đến”.

Đó là lúc mười giờ sáng thứ Bảy, khi cậu đang ở chỗ phu nhân Carew, Mary đã dẫn cậu đến phòng nhạc và nói: “Tôi sẽ báo phu nhân Carew là cậu đang ở đây, thưa cậu. Bà ấy đang mong gặp cậu lắm.”

Ở đó, Jimmy chợt đứng người bối rối khi thấy Jamie ngồi bên cây dương cầm với đôi tay giang ra trên giá đỡ bản nhạc, đầu cậu cúi gằm bên trên nó. Pendleton đang nhẹ nhàng lùi ra ngoài thì Jamie ngẩng đầu lên, lúc đó cậu mới thấy khuôn mặt đỏ bừng cùng đôi mắt sáng ngời của người kia.

“Sao vậy Carew,” Pendleton hoảng loạn lắp bắp. “Đã có chuyện gì xảy ra sao?”

“Xảy ra ư! Xảy ra!” Chàng trai khuyết tật kêu và vung cả hai cánh tay lên, Jimmy có thể thấy trong mỗi bàn tay cậu là một lá thư đã mở. “Mọi

thứ đã xảy ra rồi! Cậu nghĩ nó đã xảy ra chưa khi cả cuộc đời cậu đang bị càn tù thì cánh cửa bỗng chốc bật mở? Cậu nghĩ nó đã xảy ra chưa khi giờ cậu đã có thể hỏi cưới người con gái mình yêu? Cậu nghĩ nó đã... Nhưng, nghe này! Cậu có thể cho là tở điên rồi, nhưng không. Mà có lẽ tở đang vui đến điên lên đấy. Tở muốn kể cho cậu nghe. Có thể chứ? Tở cần phải kể câu chuyện này!”

Pendleton ngẩng đầu lên. Cậu thần thờ chuẩn bị sẵn tâm lý. Sắc mặt cậu đã hơi bợt đi, nhưng cậu vẫn giữ giọng điềm tĩnh đáp lời.

“Tất nhiên rồi anh bạn. Tở sẽ rất mừng được nghe cậu nói.”

Dù sao thì Carew cũng không cần đợi bạn mình đồng ý. Cậu tiếp tục câu chuyện một cách hơi rời rạc.

“Đương nhiên là chuyện này không có ý nghĩa lớn lắm đối với cậu. Cậu có đôi chân và sự tự do. Cậu có tham vọng với những cây cầu sắp được xây. Nhưng với tở, đây là tất cả. Đây là cơ hội để sống cuộc sống của một người đàn ông bình thường và thực hiện nghĩa vụ của mình, kể cả khi tở không xây được cầu và đập. Nó rất có ý nghĩa với tở! Với nó, tở đã chứng tỏ rằng mình có thể. Nghe này. Tở nhận được một lá thư thông báo mẫu chuyện của tở đã thắng giải nhất trị giá 3000 đô la. Rồi thêm một bức thư nữa từ một nhà xuất bản lớn, họ khen ngợi bản thảo của tở và muốn xuất bản nó. Cả hai đều tới vào sáng nay. Cậu có còn tự hỏi tại sao tở vui đến phát điên lên không?”

“Không! Tất nhiên rồi! Chân thành chúc mừng cậu nhé Carew,” Jimmy nòng nhiệt thốt lên.

“Cám ơn cậu. Cứ thử nghĩ xem đi đâu đó có ý nghĩa nhường nào với tở. Rằng dần dà, tở sẽ trở thành một người đàn ông tự lập. Rằng ngày nào đó, tở có thể khiến phu nhân Carew tự hào và mừng là bà ấy đã cho cậu bé

khuyết tật này một ngôi nhà cùng trái tim nhân hậu của bà. Rằng tớ sẽ có thể tỏ tình với người con gái tớ yêu.”

“Đúng, đúng vậy, anh bạn à!” Jimmy nói, mặt cậu giờ đã trắng bệch.

“Có thể tớ sẽ không làm được đi đâu cuối, kể cả là bây giờ đi nữa,” Jamie nói, vẻ tươi sáng nhanh chóng mất dần đi. “Tớ vẫn bị buộc vào... thứ này.” Cậu vỗ vào đôi nạng bên người. “Tớ không thể quên được ngày hè hôm đó ở trong rừng, khi tớ thấy tình cảnh của Pollyanna. Tớ nhận ra rằng mình chỉ có thể đứng nhìn người con gái mình yêu gặp nguy hiểm chứ không thể cứu cô ấy.”

“Ồ, nhưng Carew à...” Người con trai kia khàn giọng nói.

Carew dứt khoát giơ tay lên ngăn cản cậu nói tiếp.

“Tớ biết cậu định nói gì, nhưng đừng. Cậu không hiểu được đâu. Cậu đâu bị trói vào hai cây gậy cơ chứ. Cậu cứu Pollyanna, tớ thì không. Tớ chợt nhận ra mọi chuyện sẽ luôn như thế nào đối với tớ và... Sadie. Tớ sẽ phải đứng một bên và nhìn người khác...”

“Sadie sao!” Jimmy cắt ngang.

“Đúng thế, là Sadie Dean. Cậu có vẻ ngạc nhiên vậy, cậu không biết sao? Cậu không hề nghi ngờ là tớ có tình cảm với Sadie?” Jamie kêu lên. “Vậy thì hẳn là tớ đã che giấu rất kín đáo? Tớ đã cố, nhưng...” Cậu bỏ dở câu nói với nụ cười nhẹ và một cử chỉ bất lực.

“Cậu chắc chắn đã giữ bí mật với tớ rất tốt đấy, anh bạn ạ,” Jimmy phấn khởi nói. Sắc mặt cậu đã hồng hào hơn trông thấy, đôi mắt cậu bừng sáng. “Vậy ra là Sadie Dean. Tốt quá! Chúc mừng cậu nhé, tớ thật tâm chúc mừng cậu đó, như Nancy nói.” Jimmy bắt đầu lảm nhảm vì quá vui mừng và phấn khích khi phát hiện Sadie mới là người Jamie yêu chứ không phải Pollyanna. Jamie đỏ mặt và buồn bã lắc đầu.

“Khoan hãy chúc mừng tớ. Tớ còn chưa tỏ tình mà. Nhưng tớ nghĩ cô ấy biết rồi. Tớ nghĩ mọi người đều biết hết cả rồi chứ. Mà cậu đã nghĩ là ai nếu không phải là Sadie?”

Jimmy chần chừ. Rồi cậu hấp tấp nói.

“Tớ đã nghĩ là Pollyanna.”

Jamie mỉm cười và khẽ chúm môi lại.

“Pollyanna là một cô gái cuốn hút, tớ cũng yêu cô ấy nhưng không theo kiểu đó, cô ấy cũng vậy. Hơn nữa, tớ cho là có người sẽ phản đối nếu chúng tớ có yêu nhau thật, phải chứ?”

Jimmy đỏ mặt như một anh chàng hạnh phúc và tỉnh táo.

“Vậy sao?” Cậu hỏi, cố ra vẻ bàng quan.

“Đương nhiên rồi. Là chú John Pendleton.”

“Dượng John Pendleton sao!” Jimmy quay ngoắt lại.

“John Pendleton làm sao?” Phu nhân Carew hỏi và bước đến với một nụ cười trên môi.

Cảm nhận thế giới lần thứ hai sụp đổ dưới chân mình chỉ trong vòng năm phút, Jimmy khó có thể đáp lại lời phu nhân Carew. Nhưng Jamie không hề nao núng, cậu quay sang bà và nói với vẻ chắc nịch:

“Không có gì đâu ạ. Cháu chỉ đang nói rằng cháu tin chú John Pendleton sẽ phản đối nếu Pollyanna yêu bất kỳ người nào khác ngoài chú ấy ra.”

“Pollyanna sao! John Pendleton sao!” Phu nhân Carew ngẩng sụp xuống cái ghế gần nhất. Nếu hai chàng trai trước mặt bà không quá chìm đắm trong thế giới riêng của mình, họ đã nhận ra nụ cười sớm vụt tắt trên môi phu nhân Carew và nét lo sợ dần hiện trong đôi mắt bà.

“Chắc chắn là vậy,” Jamie nói tiếp. “Hai người không để ý hè vừa rồi sao? Chú ấy ở bên bạn ấy rất nhiều.”

“Sao, ta cho là ông ấy làm vậy với tất cả mọi người,” phu nhân Carew yếu ớt đáp.

“Không giống như khi chú ấy ở bên Pollyanna,” Jamie khẳng định. “Hơn nữa, hai người đã quên cái hôm mà chúng ta hỏi về chuyện kết hôn của chú John Pendleton, Pollyanna đã đỏ mặt và lắp bắp rằng chú ấy đã từng có ý định như vậy sao? Ngay từ lúc đấy cháu đã tự hỏi liệu có cái gì đó giữa họ. Mọi người không nhớ ư?”

“C-có, ta nhớ rồi... khi cháu nhắc lại,” phu nhân Carew nói nhỏ. “Nhưng ta đã quên mất.”

“Ô, cháu có thể giải thích,” Jimmy liếm môi và ngắt lời bà. “Đúng là dựng từng yêu, ông ấy yêu mẹ của Pollyanna.”

“Mẹ của Pollyanna sao!” hai người còn lại cùng thốt lên kinh ngạc.

“Đúng vậy. Từ rất lâu về trước, dựng yêu bà ấy nhưng không được đáp trả. Bà ấy yêu một người mục sư và cưới ông ấy, đó chính là cha của Pollyanna.”

“Ô!” Phu nhân Carew thở ra, rồi đột ngột bà rướn người về phía trước. “Đó cũng là lý do mà ông ấy không kết hôn?”

“Vâng,” Jimmy khẳng định. “Vậy nên việc ông ấy yêu Pollyanna là không có cơ sở. Ông ấy yêu mẹ cô ấy cơ.”

“Ngược lại, tớ nghĩ đi đâu đó càng khiến cho chuyện này trở nên có lý hơn,” Jamie lắc đầu tỏ vẻ thông thái. “Tớ nghĩ nó càng khẳng định suy nghĩ của tớ. Nghe này. Chú ấy từng yêu mẹ Pollyanna nhưng không được đáp lại. Tại sao không khi giờ chú ấy có thể yêu con gái bà ấy và giành

được cô ấy?”

“Ôi Jamie, cái thói hay tưởng tượng không thể sửa được của cháu!” phu nhân Carew khẽ trách với một tiếng cười lo lắng. “Đây không phải tiểu thuyết ba xu. Đây là đời thực. Con bé quá trẻ so với ông ấy. Ông ấy cần cưới một người phụ nữ, không phải một cô bé... Đó là nếu ông ấy có kết hôn,” bà vội sửa lại lời mình, mặt bà đỏ bừng lên.

“Có lẽ, nhưng nếu chú ấy thật sự yêu một cô bé thì sao?” Jamie vẫn cứng đầu. “Mọi người nghĩ thử xem. Pollyanna chưa từng gửi bức thư nào mà không nhắc về chú ấy, chúng ta cũng biết rằng chú ấy cũng luôn nhắc đến Pollyanna trong mọi lá thư.”

Phu nhân Carew đột ngột đứng dậy.

“Ta biết,” bà lẩm bẩm và làm một cử chỉ kì lạ như muốn ném một thứ nhức nhối đi chỗ khác. “Nhưng...” Bà bỏ dở câu nói, rồi rời phòng một lát sau đó.

Năm phút sau khi bà quay trở lại, bà ngạc nhiên khi không còn thấy Jimmy ở đó nữa.

“Sao vậy, ta tưởng cậu ấy sẽ cùng chúng ta đi dã ngoại cùng các cô gái!” bà thốt lên.

“Cháu cũng nghĩ thế,” Jamie nhú mày. “Nhưng cậu ấy đã giải thích hay xin lỗi gì đó về việc phải đột xuất rời thị trấn, rằng cậu ấy sẽ báo cho dì biết cậu ấy không đi được. Rồi cứ thế cậu ấy biến mất. Dì biết không,” đôi mắt Jamie bừng sáng, “cháu không rõ cậu ấy đã nói gì, bởi cháu đang bận nghĩ về chuyện khác.” Rồi cậu rạng rỡ đưa bà hai bức thư mà cậu vẫn luôn giữ trong tay.

“Ôi Jamie!” phu nhân Carew thốt lên sau khi đọc xong cả hai bức thư. “Dì rất tự hào về cháu!” Mắt bà ngấn nước khi nhìn niềm vui sướng

không thể che giấu nỗi thấp sáng gương mặt Jamie.

CHƯƠNG XXIX

JIMMY VÀ JOHN

Vào đêm muộn ngày thứ Bảy đó; một chàng trai với chiếc cầm vuông cương nghị xuống tàu ở ga Beldingsville. Chưa đến mười giờ sáng hôm sau; vẫn là chàng trai cầm vuông cương nghị đó thả bước trên con đường làng yên tĩnh của một sáng Chủ nhật; trèo lên ngọn đồi để tới căn hộ nhà Harrington. Chợt bắt gặp những lọn tóc vàng hoe thân yêu quen thuộc cùng cái đầu nhỏ nhắn cân đối vừa đi khuất vào căn nhà hóng mát trong vườn; chàng trai trẻ không bước lên bậc cửa và nhấn chuông theo nghi thức thông thường nữa; thay vì vậy; cậu xuyên thẳng qua thảm cỏ; bước dọc lối đi trong vườn cho đến khi đối diện cô gái sở hữu những lọn tóc vàng hoe đó.

“Jimmy!” Pollyanna kêu lên; khẽ giật người ra sau với đôi mắt kinh ngạc. “Ôi, cậu từ đâu đến vậy?”

“Từ Boston. Từ đêm qua. Tôi cần phải gặp CẬU; Pollyanna ạ.”

“Gặp t-tớ sao?” Pollyanna rõ ràng đang cần thời gian để bình tĩnh lại. Jimmy trông thật cao lớn, khỏe mạnh và thân thương, cậu đứng đó trước cửa vào của căn nhà nghỉ mát khiến cô e rằng ánh mắt mình hẳn đã lộ vẻ ái mộ thấy rõ, nếu không phải là còn hơn thế nữa.

“Đúng thế, Pollyanna ạ. Tôi muốn... là tớ nghĩ... là tớ sợ rằng... Ôi, khoan đã Pollyanna, tớ không thể cứ quanh co trốn chạy mãi được. Tôi phải nói thẳng ra hết. Là thế này. Tôi đã từng muốn nhường bước, nhưng giờ thì không thế nữa. Nó không còn là vấn đề công bằng nữa. Ông ấy

không bị tật như Jamie. Ông ấy có hai chân, hai tay và cái đầu giống tớ mà thôi; nếu muốn thắng, ông ấy phải thắng cuộc chiến này một cách công bằng. Tớ có quyền làm vậy!”

Pollyanna trông rỗng nhìn cậu.

“Jimmy Bean Pendleton, cậu đang nói cái quái quỷ gì vậy?” Cô hỏi.

Chàng trai xấu hổ bật cười.

“Không ngạc nhiên là cậu cũng không biết. Nó không dễ nhận ra, đúng chứ? Nhưng tớ nghĩ mình đã nhận ra rất rõ từ hôm qua, khi chính Jamie nói cho tớ biết.”

“Jamie cho cậu biết sao!”

“Đúng. Đầu tiên là chuyện về giải thưởng. Cậu biết đấy, cậu ấy vừa được nhận giải và...”

“Ô, cái đó tớ biết;” Pollyanna hăm hở cắt lời. “Không phải quá tuyệt sao? Cứ nghĩ xem: giải nhất với ba ngàn đô la! Tớ qua tớ đã viết một bức thư cho cậu ấy. Khi tớ thấy tên cậu ấy và nhận ra đó chính là Jamie - Jamie của chúng ta - tớ đã phấn khích đến nỗi quên cả việc tìm kiếm tên mình, mà dù tớ không thể tìm thấy tên mình đâu cả và nhận ra tớ chẳng được giải nào hết... Ý tớ là, tớ cực kỳ phấn khích và vui mừng cho Jamie nên tớ... tớ đã quên hết mọi thứ,” Pollyanna vội vàng sửa lời, nhìn Jimmy một cách rụt rè và cố gắng giấu đi sự lỡ lời của mình.

Nhưng Jimmy đang quá để tâm đến vấn đề của mình để chú ý biểu hiện của cô.

“Đúng, đúng vậy, tất nhiên đi đâu đó rất tuyệt. Tớ mừng là cậu ấy được giải. Nhưng Pollyanna à, tớ đang nói đến đi đâu mà cậu ấy nói sau đó. Cậu biết không, trước đó tớ đã nghĩ rằng... rằng cậu ấy yêu và cậu cũng yêu...”

Ý tớ là hai người yêu nhau...”

“Cậu tưởng tớ và Jamie yêu nhau sao!” Pollyanna kêu lên, mặt cô dãn ửng sắc hồng nhẹ. “Ôi Jimmy, người đó là Sadie Dean. Người đó vẫn luôn là Sadie Dean. Cậu ấy từng tâm sự với tớ về chị ấy hàng giờ liền. Tớ nghĩ là chị ấy cũng thích Jamie.”

“Tốt! Tớ cũng mong vậy, nhưng cậu thấy đấy, tớ đã lằm. Tớ đã tưởng Jamie yêu cậu. Tớ đã nghĩ rằng vì cậu ấy khuyết tật, sẽ là không công bằng nếu tớ cố giành cậu từ tay cậu ấy.”

Pollyanna đột ngột cúi xuống và nhặt một chiếc lá rơi dưới chân. Khi ngẩng lên, cô quay mặt đi hướng khác.

“Một người không thể cảm thấy công bằng khi chạy đua với một anh bạn khuyết tật được. Vậy nên tớ... tớ quyết định lùi bước và trao cậu ấy cơ hội, mặc dù tim tớ vỡ vụn khi làm vậy, cô bé ạ. Thật sự là thế đấy! Rồi sáng hôm qua tớ đã phát hiện ra sự thực, tớ còn phát hiện thêm một điều nữa. Jamie nói rằng có người khác yêu cậu. Nhưng tớ không thể nhường ông ấy được, Pollyanna ạ. Tớ không thể, mặc dù ông ấy đã cho tớ rất nhiều. Dượng John Pendleton là một người đàn ông trưởng thành, ông ấy có hai chân lành lặn để chạy đua với tớ. Ông ấy phải tự nắm lấy cơ hội. Nếu cậu yêu ông ấy... Nếu cậu thật sự có tình cảm...”

Pollyanna vội quay lại với đôi mắt mở to bàng hoàng.

“Chú John Pendleton! Jimmy, ý cậu là sao? Cậu đang nói cái gì về chú ấy vậy?”

Gương mặt Jimmy chợt bừng sáng lên vô cùng rạng rỡ. Cậu giang cả hai tay về phía cô.

“Vậy là cậu không yêu ông ấy! Tớ có thể thấy điều đó trong mắt cậu!”

Pollyanna lùi lại. Mặt cô trắng bệch và người cô run lẩy bẩy.

“Jimmy, ý cậu là gì? Cậu có ý gì hả?” Cô van xin một cách tội nghiệp.

“Ý tớ là cậu không yêu dựng John theo kiểu đó. Cậu không hiểu sao? Jamie nghĩ rằng cậu yêu ông ấy cũng như ông ấy yêu cậu. Rồi tớ bắt đầu nhận ra có lẽ là vậy thật. Ông ấy luôn nhắc đến cậu, rồi còn cả chuyện mẹ cậu nữa...”

Pollyanna trầm giọng van vỉ và đưa tay lên ôm mặt. Jimmy lại gần và ôm lấy vai cô an ủi, nhưng Pollyanna, một lần nữa, rút người khỏi vòng tay cậu.

“Pollyanna, cô bé của tớ, đừng làm vậy! Cậu sẽ bóp vụn trái tim tớ mất,” cậu xin cô. “Cậu không yêu tớ chút nào sao? Cậu không muốn phải thừa nhận với tớ đi đâu đó?”

Cô buông tay xuống và đối diện cậu. Ánh mắt cô như ánh mắt của một con thú đã bị dồn vào đường cùng.

“Jimmy, cậu có nghĩ rằng chú ấy yêu tớ kiểu đó không?” cô hỏi, giọng cô chỉ to hơn tiếng thì thào một chút.

Jimmy không kiên nhẫn lắc đầu.

“Chuyện đó hiện không quan trọng Pollyanna à. Tớ không biết. Làm sao tớ biết được chứ? Nhưng, thương yêu ời, câu hỏi đó không quan trọng. Quan trọng là cậu. Nếu cậu không yêu ông ấy, nếu cậu cho tớ một cơ hội, một nửa cơ hội thôi cũng được, để tớ khiến cậu yêu tớ...” Cậu nắm lấy tay cô và cố gắng kéo cô vào lòng.

“Không, không được Jimmy ạ. Tớ không được! Tớ không thể!” Đôi bàn tay nhỏ bé của cô đẩy cậu lại.

“Pollyanna, thế tức là cậu có yêu ông ấy sao?” Mặt Jimmy lại trắng

bệch.

“Không, không, tất nhiên là không phải theo kiểu đó,” Pollyanna đáp ứng. “Nhưng cậu không hiểu sao? Nếu chú ấy có tình cảm với tớ, tớ sẽ phải... tớ buộc phải học cách đáp lại như thế nào đó.”

“Pollyanna à!”

“Đừng! Đừng nhìn tớ như thế Jimmy ạ!”

“Ý cậu là cậu sẽ cưới ông ấy sao, hả Pollyanna?”

“Ôi, không! Ý tớ là... tại sao... sao chứ... Có, chắc vậy,” cô yếu ớt thừa nhận.

“Pollyanna, cậu không cần phải làm vậy! Cậu không thể! Pollyanna, cậu làm tan vỡ trái tim tớ rồi.”

Pollyanna khẽ nức lên. Cô lại đưa hai bàn tay lên ôm mặt và nức nở một lúc. Rồi, cô bu ãn bã ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào ánh mắt vừa đau khổ vừa oán trách của Jimmy.

“Tớ biết, tớ biết mà,” cô hoảng loạn nói lung tung. “Tim tớ cũng đang vỡ vụn. Nhưng tớ phải làm vậy. Tớ thà làm tổn thương cậu hay tớ, chứ không thể làm vậy với chú ấy!”

Jimmy ngẩng đầu lên. Đôi mắt cậu bùng lửa. Phong thái cậu nhanh chóng thay đổi đến chóng mặt. Cậu khẽ reo lên đắc thắng và ôm chặt Pollyanna vào lòng.

“Giờ tớ biết chắc rằng cậu yêu tớ rồi!” Cậu nói bên tai cô. “Cậu nói trái tim cậu cũng tan vỡ. Cậu nghĩ bây giờ tớ sẽ dâng cậu cho bất kỳ người đàn ông nào khác trên thế giới này ư? Ôi, tình yêu của tớ, nếu cậu nghĩ tớ sẽ từ bỏ thì cậu chẳng hiểu gì về tình cảm tớ dành cho cậu cả. Pollyanna à, hãy nói cậu yêu tớ đi. Làm ơn hãy nói bằng chính đôi môi đáng yêu của

cậu!”

Trong cả một phút dài, Pollyanna lặng im nằm gọn trong vòng tay mạnh mẽ ấm áp của Jimmy. Cô bật ra một tiếng thở dài vừa nhẹ nhõm vừa bất lực, rồi rời khỏi vòng tay cậu.

“Đúng, Jimmy ạ, tớ yêu cậu.” Cái ôm Jimmy bỗng chốc chặt hơn, nếu không nhìn thấy vẻ mặt cô bạn lúc ấy thì cậu đã kéo cô trở lại. “Tớ tha thiết yêu cậu. Nhưng tớ không bao giờ có thể sống hạnh phúc bên cậu mà biết rằng... Jimmy à, cậu không hiểu sao? Tớ phải biết chắc rằng tớ được tự do cái đã.”

“Đi đâu đó thật vô lý, Pollyanna à! Tất nhiên là cậu được tự do rồi!” Đôi mắt Jimmy lại ngập ý muốn nổi loạn.

Pollyanna lắc đầu.

“Không phải như thế này, Jimmy ạ. Cậu không hiểu sao? Người đã làm tan vỡ trái tim chú ấy từ nhiều năm trước là mẹ tớ. Đó là lí do vì sao từng ấy năm chú ấy sống trong đơn độc và không có người yêu thương. Nếu giờ chú ấy yêu cầu tớ bù đắp cho chú ấy, tớ buộc phải làm vậy, Jimmy ạ. Tớ không thể từ chối! Cậu không hiểu sao?”

Nhưng Jimmy không hiểu; cậu không thể hiểu. Cậu không hiểu dù cho Pollyanna có cầu xin và tranh luận trong nước mắt nhiều đến đâu đi chăng nữa. Nhưng Pollyanna ngoan cường một cách dịu dàng và đau lòng đến nỗi Jimmy, đáng lẽ ra phải đau đớn và tức giận, lại dần trở thành người an ủi Pollyanna.

“Jimmy, tình yêu của tớ,” Pollyanna cuối cùng nói. “Chúng ta phải đợi thôi. Đó là tất cả những gì tớ có thể nói bây giờ. Tớ hy vọng chú ấy không yêu tớ, tớ cũng không tin là chú ấy yêu mình. Nhưng tớ cần phải biết chắc. Tớ cần phải chắc chắn. Chúng ta chỉ cần phải đợi, một chút thôi, cho

đến khi chúng ta tìm ra sự thực, Jimmy ạ!”

Jimmy đành phải chấp nhận kế hoạch này dù tim cậu vẫn đang cháy hừng hực mong muốn nổi loạn.

“Được rồi, cô bé của tớ, chúng ta sẽ làm như cậu nói,” cậu tuyệt vọng đáp. “Nhưng chắc chắn là chưa từng có một người đàn ông nào sẵn lòng chờ đợi câu trả lời dành cho mình cho đến khi người con gái anh ta yêu, cũng là người yêu anh ta, tìm ra câu trả lời của một người đàn ông khác!”

“Tớ hiểu, nhưng cậu thấy đấy, người đàn ông khác đó chưa từng muốn mẹ cô ấy như người này,” Pollyanna thở dài, đôi lông mày cô nhíu chặt đầy lo âu.

“Được thôi, tớ sẽ trở lại Boston vậy,” Jimmy miễn cưỡng chấp nhận. “Nhưng cậu đừng nghĩ tớ đã bỏ cuộc, chưa đâu. Tớ sẽ không bỏ cuộc chừng nào tớ còn biết cậu thật sự yêu tớ, tình yêu của tớ ạ,” cậu nói, ánh mắt của cậu khiến Pollyanna rút lui người khỏi vòng tay cậu.

CHƯƠNG XXX

JOHN PENDLETON GIẢI QUYẾT KHÚC MẮC

Đêm đó, Jimmy quay trở lại Boston với một mớ hỗn độn cảm xúc bao gồm hạnh phúc, hy vọng, bức tức và nổi loạn. Cậu vừa rời khỏi một cô gái cũng đang có tâm trạng tồi tệ không kém; bởi mặc dù Pollyanna vô cùng hạnh phúc với ý nghĩ tuyệt vời về tình yêu Jimmy dành cho mình, cô vẫn sợ hãi trong tuyệt vọng khi nghĩ về tình cảm của John Pendleton đến mức một cái run người sung sướng cũng mang theo cả một cái nhói đau e sợ.

May mắn thay, chuyện này không kéo dài lâu. John Pendleton, người đang vô tình cầm chiếc chìa khóa xoay chuyển thế cuộc đã kịp thời xóa bỏ mọi nỗi nghi ngờ chỉ trong vòng chưa đến một tuần từ khi Jimmy vội vã ghé thăm Pollyanna.

Đó là một buổi chiều muộn thứ Năm, John Pendleton đến thăm Pollyanna. Như Jimmy, ông đã đi thẳng qua vườn để đến chỗ Pollyanna khi thoáng thấy cô ở đó.

Khi Pollyanna nhìn thấy ông, tim cô chợt trùng xuống.

“Đã đến... đã đến rồi sao!” cô run rẩy và tự động quay đi như thể muốn chạy trốn.

“Ồ, Pollyanna, chờ chút đã,” người đàn ông bước nhanh đến. “Ta muốn gặp cháu một lát. Chúng ta vào đây được chứ?” Ông đề nghị và quay về hướng căn nhà nghỉ mát. “Ta muốn nói chuyện với cháu một chút.”

“À vâng, đương nhiên ạ,” Pollyanna lắp bắp với sự niềm nở miễn cưỡng. Pollyanna biết rằng mình đang đỏ mặt, cô ước gì mặt mình đừng

có đồ như vậy. Việc ông ấy đề nghị vào nhà nghỉ mát để nói chuyện cũng không giúp ích gì hơn. Với Pollyanna, ngôi nhà đó giờ tràn ngập những kỷ ức về Jimmy. “Cứ thử nghĩ xem, chuyện này sẽ xảy ra ở đây!” cô rùng mình. Nhưng rồi cô vẫn dong dạc nói một cách vui vẻ, “Buổi chiều hôm nay thật đẹp, đúng chứ ạ?”

John Pendleton không trả lời. Ông bước vào căn nhà nghỉ mát và thả mình xuống cái ghế gỗ mà không cần đợi Pollyanna ngồi xuống, đó là một hành động bất thường của John Pendleton. Pollyanna lén nhìn ông và chợt nhận ra khuôn mặt đó mang nét hà khắc và chua chát giống khi xưa đến bất ngờ, điều đó khiến cô vô tình bật ra một tiếng cảm thán.

Nhưng John Pendleton không để ý. Ông vẫn ngồi yên lặng chìm trong suy nghĩ. Thế rồi cuối cùng, ông cũng ngẩng đầu lên và trầm ngâm nhìn vào đôi mắt ngạc nhiên của Pollyanna.

“Pollyanna này,”

“Dạ, chú Pendleton.”

“Cháu có nhớ ta là người như thế nào khi cháu mới gặp ta vào nhiều năm trước không?”

“À, có ạ, cháu nghĩ vậy.”

“Đúng là một người đàn ông tươi tỉnh dễ chịu nhỉ?”

Pollyanna nhẹ mỉm cười dù trong lòng bên trong không yên.

“Cháu thích chú.” Chỉ đến khi bật ra câu nói đó, Pollyanna mới nhận thấy nó nghe không ổn chút nào. Cô hoảng hốt tìm cách chỉnh sửa lời mình và suýt chút nữa đã nói thêm “ý cháu là cháu thích chú hồi đó!” nhưng đã kịp ngăn bản thân lại: rõ ràng là nói thế sẽ chẳng giúp ích được gì hết! Cô đành lo lắng chờ đợi John Pendleton đáp lại. Ông ngay lập tức

trả lời.

“Ta biết. Chúa phù hộ trái tim nhỏ bé của cháu! Đó là đi ầu đã cứu cuộc sống của ta. Pollyanna à, ta luôn tự hỏi liệu ta có thể khiến cháu nhận ra chính niềm tin và niềm yêu thích trẻ con của cháu với ta đã cho ta những gì.”

Pollyanna bối rối lấp bắp lời phản đối, nhưng ông chỉ gạt nó đi với một nụ cười hi ền.

“Ô, có đấy, đúng thế đấy! Chính là cháu chứ không phải ai khác. Ta tự hỏi liệu cháu có còn nhớ một đi ầu khác không,” ông nói sau một lúc im lặng, còn Pollyanna lén lút nhìn ra ngoài cửa một cách tha thiết. “Ta tự hỏi liệu cháu còn nhớ ta đã từng nói với cháu rằng chỉ có bàn tay và trái tim một người phụ nữ, hoặc sự hiện diện của một đứa trẻ mới tạo nên một mái ấm.”

Pollyanna cảm thấy máu đang d òn hết lên mặt mình.

“C-có, k-không ạ. Ý cháu là có, cháu có nhớ,” cô nói lấp. “Nhưng cháu nghĩ không phải lúc nào cũng vậy đâu ạ. Ý cháu là, cháu chắc chắn mái ấm của chú hiện giờ đã rất đáng yêu r ồi...”

“Nhưng là ta đang nói về mái ấm của ta, cháu gái ạ,” người đàn ông nóng lòng cắt ngang. “Pollyanna, cháu biết ta từng ao ước một mái ấm mà, thứ mơ ước đó đã vỡ vụn dưới chân ta. Nhưng đừng nghĩ ta đang trách móc mẹ cháu, cháu gái ạ. Không đâu. Cô ấy chỉ nghe theo tiếng gọi trái tim mà thôi, cô ấy đã làm đúng; cô ấy đã lựa chọn đúng đắn lắm, cứ nhìn vào cách ta chán nản hoài phí cuộc sống trong từng ấy thời gian chỉ vì một nỗi thất vọng thì biết. Sau tất cả, Pollyanna à, không phải kỳ lạ sao,” John Pendleton nói bằng giọng dịu dàng, “rằng chính đôi bàn tay nhỏ bé của con gái cô ấy đã dẫn ta tìm đến hạnh phúc?”

Pollyanna hoảng loạn liếm môi.

“Ồ, chú Pendleton à, cháu... cháu...”

Một lần nữa, ông gạt đi lời phản đối của cô với một nụ cười.

“Đúng, chính là cháu đấy, chính là cháu cùng trò chơi vui mừng của cháu.”

“Ô!” Pollyanna trông nhẹ nhõm hơn hẳn. Nỗi hoảng loạn trong mắt cô dần vơi đi.

“Trong từng ấy năm ta đã dần trở thành một người đàn ông khác, Pollyanna ạ. Nhưng có một điều vẫn chưa thay đổi, cháu yêu.” Ông dừng lại và nhìn qua chỗ khác, rồi quay trở lại nhìn cô với đôi mắt dịu dàng mà trang nghiêm. “Ta nghĩ ta vẫn cần bàn tay và trái tim của một người phụ nữ, hoặc sự hiện diện của một đứa trẻ để hoàn thiện mái ấm của mình.”

“Vâng, nh-nhưng chú đã có đứa trẻ rồi mà,” Pollyanna hấp tấp nói, nỗi hoảng loạn lại len lỏi trong ánh mắt cô. “Chú đã có Jimmy đó thôi.”

Người đàn ông bật cười vui vẻ.

“Ta biết, nhưng ta không nghĩ đến cả cháu cũng sẽ gọi Jimmy là một đứa trẻ nữa,” ông nói.

“K-không ạ, tất nhiên rồi.”

“Hơn nữa, Pollyanna ạ, ta đã quyết rồi. Ta cần có bàn tay và trái tim một người phụ nữ.” Giọng ông trầm xuống và hơi run rẩy.

“Ô, vậy ạ?” Pollyanna chắp các ngón tay lại tạo nên một tiếng kêu đột ngột. Dù vậy John Pendleton không có vẻ như đã nhìn hoặc nghe thấy gì. Ông đứng dậy và căng thẳng đi đi lại lại trong căn nhà.

“Pollyanna này,” ông dừng lại và đối diện cô. “Nếu cháu là ta và muốn hỏi người phụ nữ cháu yêu có thể đến và biến chõng đá xám xịt cũ kĩ này

thành một mái ấm được không, cháu sẽ làm thế nào đây?”

Pollyanna gầy như giạt nẩy mình trên ghế. Đôi mắt cô giờ đây thẳng thừng nhìn ra ngoài cửa đầy khao khát.

“Ô, nhưng chú Pendleton à, cháu sẽ không làm thế đâu, không đời nào,” cô lắp bắp hơi quá. “Cháu chắc chắn rằng chú sẽ hạnh phúc hơn nhiều nếu... cứ như thế này.”

Người đàn ông đứng lặng nhìn cô trong sự ngạc nhiên bối rối, rồi ông bật tiếng cười buồn.

“Trời ơi, Pollyanna, nó... tệ hại đến thế sao?” ông hỏi.

“Tệ hại ạ?” Pollyanna chuẩn bị tư thế như thể sắp sửa chạy trốn.

“Ừ. Đó có phải là cách cháu nói giảm nói tránh rằng cháu không nghĩ cô ấy sẽ chấp nhận ta dù có thế nào đi nữa?”

“Ô, k-không, không ạ, tất nhiên rồi. Cô ấy sẽ nói có, cô ấy phải đồng ý chứ ạ,” Pollyanna sốt sắng giải thích. “Nhưng cháu cho là... ý cháu là, cháu đang nghĩ rằng nếu... nếu cô gái đó không yêu chú, chú thực sự sẽ hạnh phúc hơn nếu không có cô ấy, và...” Pollyanna im bật khi thấy vẻ mặt John Pendleton lúc đó.

“Ta đã không muốn lấy cô ấy nếu như cô ấy không yêu ta, Pollyanna ạ.”

“Ô, cháu cũng nghĩ vậy.” Pollyanna bắt đầu tập trung hơn.

“Hơn nữa, người đó cũng không còn là một cô gái nữa.” John Pendleton nói tiếp. “Đó là một người phụ nữ trưởng thành, vì thế cô ấy tự biết mình muốn gì.” Giọng ông nghiêm túc và có phần trách móc.

“Ô! Ô!” Pollyanna thốt lên. Với niềm hạnh phúc nở rộ trong ánh mắt, cô nhanh chóng nhào người lên trước với niềm vui sướng và nhẹ nhõm

không che giấu. “Vậy chú yêu ai đó...” Pollyanna vội nuốt từ “khác” trước khi nó vượt khỏi môi mình bằng nỗ lực gần như là không thể tin nổi.

“Yêu ai đó! Không phải nãy giờ ta đang nói vậy suốt sao?” John Pendleton bật cười với vẻ phật ý.

“Ta chỉ cần biết rằng liệu cô ấy có yêu ta không? Thế nên ta mới cậy nhờ vào sự giúp đỡ của cháu, Pollyanna ạ. Cháu thấy đấy, cô ấy là một người bạn thân thiết của cháu.”

“Vậy sao ạ?” Pollyanna riu rít. “Vậy thì cô ấy sẽ yêu chú thôi! Chúng ta sẽ làm cho cô ấy yêu chú! Mà có thể cô ấy đã yêu chú rồi. Là ai thế ạ?”

Ông im lặng thật lâu.

“Ta tin là, sau tất cả, Pollyanna ạ, ta sẽ không... Mà có, ta sẽ nói. Đó là... Cháu không đoán được thật sao? Là phu nhân Carew.”

“Ôi!” Pollyanna thở ra, gương mặt cô bừng bừng vui sướng. “Thật là tuyệt vời! Cháu rất mừng, mừng, mừng ạ!”

Một giờ sau, Pollyanna gửi Jimmy một lá thư. Câu chữ trong đó vô cùng khó hiểu và không mạch lạc chút nào; chúng là một chuỗi các câu văn dở chừng và không ăn nhập với nhau nhưng lại chứa đầy niềm vui sướng thẹn thùng. Đọc bức thư ấy, Jimmy hiểu qua câu chữ thì ít mà hiểu qua cảm xúc thì nhiều. Dù sao đi nữa, cậu có cần gì hơn thế này nữa đâu?

“Ôi, Jimmy à, chú ấy đâu có yêu tớ. Chú ấy yêu người khác. Tớ không thể nói cho cậu biết, nhưng tên người ấy chắc chắn không phải là Pollyanna.”

Jimmy có vừa đủ thời gian để bắt chuyến tàu bảy giờ đến Beldingsville, và cậu ấy đã làm thế.

CHƯƠNG XXXI

SAU HẰNG NĂM TRỜI

Đêm hôm đó, sau khi gửi thư cho Jimmy, Pollyanna hạnh phúc đến nỗi cô không thể giữ chuyện này cho bản thân mình được. Trước khi đi ngủ, cô luôn đến phòng dì mình để xem bà có cần gì không. Đêm nay, cũng như mọi lần, cô đã quay ra để tắt đèn nhưng có một sự thôi thúc khiến cô quay lại bên giường dì mình. Cô quỳ gối bên giường bà và nín thở nói với dì mình:

“Dì Polly, cháu vui đến mức cháu cần phải kể chuyện này cho ai đó. Cháu muốn kể cho dì nghe. Cháu có thể chứ?”

“Kể ta nghe? Kể gì vậy cháu yêu? Tất nhiên rồi, hãy kể ta nghe đi. Có vẻ như đó là tin tốt cho ta sao?”

“Ôi, đúng vậy, dì thân yêu, cháu mong là vậy,” Pollyanna đỏ mặt. “Cháu hy vọng nó sẽ khiến dì mừng cho cháu, dù chỉ một chút thôi cũng được. Tất nhiên là Jimmy sẽ đích thân thông báo với dì vào một ngày nào đó. Nhưng *cháu* muốn nói cho dì biết trước.”

“Jimmy sao!” Biểu cảm trên mặt phu nhân Chilton lập tức biến đổi.

“Vâng, khi cậu ấy... cậu ấy xin dì cho phép cưới cháu,” Pollyanna lắp bắp, vẻ mặt cô rạng ngời. “Ôi, cháu... cháu hạnh phúc đến nỗi cháu phải kể cho dì nghe!”

“Xin ta cho phép cưới cháu! Pollyanna!” Phu nhân Chilton ngẩng dậy trên giường. “Cháu không định nói là giữa cháu và Jimmy Bean có tình cảm nghiêm túc đấy chứ!”

Pollyanna bàng hoàng lùi lại.

“Sao vậy ạ, dì à, cháu tưởng dì thích Jimmy!”

“Đúng thế, với vị trí bây giờ của cậu ấy. Chứ không phải với vị trí là chồng của cháu ta!”

“Dì Polly!”

“Thôi nào, thôi nào, cháu yêu, đừng sốc như vậy. Điêu này thật vô lý, ta mừng là ta đã có thể dừng nó lại trước khi nó tiến xa hơn.”

“Nhưng, dì Polly à, nó đã tiến xa hơn rồi,” Pollyanna run rẩy. “Cháu... cháu đã y-yêu cậu ấy tha thiết rồi.”

“Vậy hãy tìm cách đừng yêu cậu ấy nữa, Pollyanna à. Vì ta sẽ không bao giờ, không bao giờ cho phép cháu cưới Jimmy Bean đâu.”

“Nhưng dì à, t-tại sao chứ?”

“Trước hết là bởi chúng ta không biết gì về cậu ấy.”

“Sao vậy dì Polly, chúng ta đã biết cậu ấy từ hồi cháu chỉ là một cô bé!”

“Đúng, lúc đó cậu ấy là ai? Một thằng nhóc mập mờ chạy khỏi Trại mồ côi! Chúng ta không biết gì hết về họ hàng hay về dòng tộc của cậu ấy.”

“Nhưng cháu đâu có cưới họ hàng hay dòng tộc của cậu ấy!”

Dì Polly không kiên nhẫn rồi rĩ và thả người xuống gối.

“Pollyanna, cháu làm ta mệt quá. Tim ta đang đập như cái búa đòn bẩy vậy. Ta sẽ không thể chợp mắt chút nào đêm nay mất. Cháu không thể ngưng nhắc tới điếu này cho đến sáng mai sao?”

Pollyanna vội đứng dậy, mặt cô tỏ vẻ hối lỗi.

“Vâng, vâng ạ, đương nhiên rồi, dì Polly! Cháu chắc chắn ngày mai dì sẽ nghĩ khác. Cháu chắc chắn là vậy,” cô gái lặp lại, giọng cô run lên với

niềm hy vọng, rồi cô quay ra tắt điện và rời phòng.

Tuy nhiên, dì Polly không hề “nghĩ khác” vào sáng hôm sau. Sự phản đối của bà thậm chí còn kiên định hơn. Pollyanna vô vọng van xin và tranh luận với bà. Cô vô vọng thể hiện cho bà thấy niềm hạnh phúc tốt độ của mình đã bị ảnh hưởng thế nào. Nhưng dì Polly vẫn cương quyết giữ nguyên quan điểm. Bà không chấp nhận. Bà nghiêm khắc cảnh cáo Pollyanna về những tai họa có thể xảy ra của sự di truyền, về những hiểm nguy của việc cưới một người chồng không rõ danh phận. Bà thậm chí còn cầu xin nghĩa vụ và sự biết ơn mà Pollyanna dành cho bà, nhắc nhở Pollyanna về tình yêu thương bà đã dành cho cô hàng năm trời, và cuối cùng bà xin cô đừng làm tổn thương trái tim bà bằng cuộc hôn nhân này giống như mẹ cô đã làm bằng chính cuộc hôn nhân của bà ấy.

Khi Jimmy, với vẻ mặt rạng rỡ cùng đôi mắt sáng ngời, đến nhà họ vào lúc mười giờ, cậu được chào đón bởi một Pollyanna nhỏ bé đang sợ hãi và run rẩy khóc nức. Cô cố gắng dùng đôi bàn tay run rẩy giữ cậu lại trong vô vọng, nhưng Jimmy vẫn cứng đầu và dịu dàng ôm chặt lấy cô, mặt cậu trắng bệch. Cậu yêu cầu một lời giải thích.

“Pollyanna, tình yêu của tớ, thế này là sao đây?”

“Ôi, Jimmy, Jimmy à, sao cậu lại đến đây, sao cậu lại ở đây? Tớ đang định viết thư cho cậu ngay,” Pollyanna van vãn.

“Nhưng cậu đã viết rồi mà. Tớ nhận được từ chiều hôm qua, vừa kịp để bắt tàu đến đây.”

“Không, không; ý tớ là viết lần nữa. Lúc đó tớ chưa biết rằng mình... mình không thể.”

“Không thể! Pollyanna à,” mặt cậu bừng lên lửa giận dữ nghiêm khắc. “Cậu không định bảo tớ rằng có người khác yêu cậu và tớ cần phải chờ

đấy chứ?” Cậu hỏi, giữ cô cách mình một cánh tay.

“Không; không đâu, Jimmy à! Đừng nhìn tớ như thế! Tớ không thể chịu được!”

“Vậy thì là chuyện gì? Cậu không thể làm chuyện gì?”

“Tớ không thể cưới cậu.”

“Pollyanna, cậu có yêu tớ không?”

“Có. C-có chứ.”

“Vậy thì cưới tớ đi,” Jimmy quả quyết, vòng tay cậu siết chặt lấy Pollyanna.

“Không, không, Jimmy à, cậu chưa biết r^ằĩ. Đó là... dì Polly,” Pollyanna ngắc ngứ.

“Dì Polly sao!”

“Đúng thế. Dì không cho phép.”

“Hô!” Jimmy ngả đầu lại và khẽ bật cười. “Chúng ta sẽ thuyết phục dì Polly. Bà ấy có lẽ cho rằng mình sẽ mất cậu, nhưng chúng ta có thể nhắc bà ấy nhớ rằng bà ấy... bà ấy sẽ có thêm một cậu cháu trai!” Cậu nói với vẻ h^ể trọng đ^ểay ch^ểm bi^ểm.

Pollyanna không cười. Cô lắc đầu trong tuyệt vọng.

“Không, không phải thế, Jimmy à, cậu chưa hiểu r^ằĩ! Dì ấy... dì... ôi, làm sao tớ nói với cậu được đây? Bà ấy từ chối cậu là vì... tớ.”

Vòng tay của Jimmy chợt buông lỏng. Cậu chợt nhận ra đi^ểu gì đó.

“Ô, vậy thì tớ không thể trách bà ấy r^ằĩ. H^ằn là vậy r^ằĩ,” cậu gượng gạo thừa nhận. “Nhưng,” cậu nhìn cô tr^ầu m^ển. “Tớ sẽ cố gắng khiến cậu hạnh phúc, tình yêu của tớ.”

“Tất nhiên r^ằĩ! Tớ biết cậu sẽ làm vậy,” Pollyanna trào nước mắt.

“Vậy thì sao không cho tớ một cơ hội, Pollyanna à, kể cả nếu bà ấy ban đầu không đồng ý. Có lẽ sau khi chúng ta kết hôn, bà ấy sẽ dần dần bị thuyết phục.”

“Ôi, nhưng tớ không thể làm vậy,” Pollyanna rên rỉ. “Sau khi nghe những gì dì nói, tớ không thể... nếu dì không cho phép. Cậu thấy đấy, dì đã cho tớ quá nhiều, giờ đây dì dựa vào tớ rất nhiều. Dì ấy không khỏe chút nào Jimmy ạ. Gần đây dì cũng rất đáng mến, dì đã cố gắng rất nhiều để chơi trò chơi, mặc dù dì đã gặp rất nhiều vấn đề đau khổ. Dì đã khóc và cầu xin tớ đừng tổn thương dì như mẹ tớ đã làm. Jimmy à, tớ không thể, sau tất cả những gì dì đã làm cho tớ.”

Cả hai im lặng một lúc. Trán Pollyanna đỏ lựng lên, cô đau lòng nói tiếp:

“Jimmy à, giá như... giá như cậu có thể nói cho dì Polly biết một chút về cha cậu, về họ hàng cậu và...”

Nghe vậy, Jimmy chột buột thông hai cánh tay. Cậu lùi lại một chút. Mặt cậu mất dần đi sắc hồng.

“Đó... chính là vấn đề sao?” cậu hỏi.

“Đúng vậy.” Pollyanna tiến lại gần cậu, rút rè chạm vào cánh tay cậu. “Đừng nghĩ tớ quan tâm đến đi đâu này Jimmy à. Không đâu. Hơn nữa, tớ biết rằng cha cậu và họ hàng cậu đều là... đều là những người tử tế và đáng kính, vì chính cậu cũng rất tử tế và đáng tôn trọng. Nhưng dì ấy... Jimmy à, xin đừng nhìn tớ như thế!”

Jimmy trầm giọng gằn lên một tiếng và quay người đi chỗ khác. Một phút sau, sau một vài lời ghen ngào, cậu rời khỏi nơi đó.

Jimmy về thẳng nhà và tìm John Pendleton. Cậu tìm thấy ông trong thư

viện rộng lớn treo rèm đỏ thẫm, nơi mà nhiều năm về trước Pollyanna đã sợ hãi nhìn quanh để tìm kiếm “bộ xương trong tủ ông John Pendleton.”

“Dượng John, dượng có nhớ phong thư cha đã đưa con không?” Jimmy hỏi.

“Có. Sao vậy con trai?” John Pendleton ngạc nhiên khi nhìn vẻ mặt của Jimmy.

“Con cần mở phong thư đó.”

“Nhưng còn điều kiện của nó!”

“Con không thể làm khác. Con buộc phải làm vậy. Chỉ thế thôi ạ. Dượng có giúp con không?”

“Sao cơ, c-có chứ, đương nhiên rồi, nếu con muốn con trai ạ, nhưng...” ông bất lực dừng lại.

“Dượng John à, có lẽ dượng cũng đoán ra rằng con yêu Pollyanna. Con đã hỏi cưới cô ấy, cô ấy cũng đã đồng ý.” Người đàn ông lớn tuổi hô lên đầy vui sướng, nhưng chàng trai đã vội nói tiếp với vẻ mặt hết sức căng thẳng. “Cô ấy vừa bảo rằng cô ấy... không thể cưới con. Vì phu nhân Chilton phản đối. Bà ấy phản đối con.”

“Phản đối con!” Đôi mắt John Pendleton lóe lên giận dữ.

“Vâng. Con đã biết tại sao khi... khi Pollyanna xin con hãy nói cho dì cô ấy nghe một chút về cha con và họ hàng con.”

“Trời! Ta cứ nghĩ Polly Chilton có tình có lý hơn vậy; cô ta vẫn như xưa thôi. Nhà Harrington lúc nào cũng quá tự cao về thanh danh dòng dõi nhà mình,” John Pendleton bức bối nói. “Con thì sao?”

“Con sao! Con đã suýt nói với Pollyanna rằng không có một người cha nào trên thế gian này có thể tốt hơn cha con. Nhưng rồi con chợt nhớ ra

cái phong thư và lời nhắn nhủ ghi trên nó. Rồi con sợ hãi. Con không dám nói gì cho đến khi khám phá ra cái bưu kiện đó chứa thứ gì. Có điều gì đó mà cha không muốn cho con biết cho đến khi con ba mươi tuổi, khi con đã đủ trưởng thành để chịu đựng mọi cú sốc. Dượng thấy không? Có một bí mật trong cuộc sống của chúng ta. Con cần phải biết bí mật đó, con cần phải biết nó ngay bây giờ.”

“Nhưng Jimmy, con à, đừng xúc động như vậy. Nó có thể là một bí mật tốt. Có lẽ nó là điều mà con sẽ thích khi được biết.”

“Có lẽ vậy. Nhưng nếu thế thì không có lí gì mà cha lại không cho con biết đến tận khi con ba mươi tuổi? Không thể nào! Dượng John à, cha con hẳn đã muốn chờ đến khi con thực sự trưởng thành để không quá đau khổ khi biết việc này. Con không trách cha đâu. Dù là điều gì đi nữa thì đó cũng là điều cha không thể cứu vãn, con sẽ chứng thực nó. Nhưng con phải biết nó là gì. Con có thể có nó được không ạ? Dượng biết nó vẫn ở trong chiếc két an toàn của dượng mà.”

John Pendleton ngay lập tức đứng lên.

“Ta sẽ đi lấy nó,” ông nói. Ba phút sau, ông đặt phong thư vào tay Jimmy, nhưng Jimmy ngay lập tức trao lại cho ông.

“Con muốn dượng đọc cái này trước, thưa dượng. Sau đó dượng hãy nói lại cho con nghe.”

“Nhưng Jimmy à, ta... Thôi được rồi.”

John Pendleton dứt khoát cầm dao rọc giấy mở phong bì thư và lấy ra phần bên trong. Chúng là một túi các giấy tờ được buộc chặt vào nhau cùng một tờ giấy gấp lại để riêng, rõ ràng là một bức thư. John Pendleton mở bức thư đó ra và đọc. Jimmy căng thẳng và nín thở quan sát nét mặt của ông khi đó. Cậu thấy vẻ mặt ông bỗng chốc kinh ngạc, rồi vui mừng

và còn nét gì đó mà cậu không thể gọi tên.

“Dượng John, nó nói gì vậy ạ? Nó nói gì thế ạ?” cậu hỏi.

“Con hãy tự đọc đi,” ông đáp và dúm bức thư vào bàn tay đang chìa ra của Jimmy.

Jimmy đọc:

“Những giấy tờ được niêm phong này là bằng chứng pháp lý chứng minh con tôi, Jimmy, chính là James Kent, con trai của John Kent, chồng của Doris Wetherby, con gái William Wetherby ở Boston. Kèm theo đây là bức thư mà tôi giải thích cho con trai mình lý do tại sao tôi phải đưa thằng bé đi xa khỏi gia đình nhà vợ trong từng ấy năm. Nếu bưu kiện này được mở bởi con trai tôi năm nó ba mươi tuổi, khi thằng bé đọc bức thư này, tôi mong nó sẽ tha thứ cho một người cha vì sợ mất đi con mình nên đành áp dụng biện pháp cuối cùng này. Nếu bưu kiện được mở bởi người khác sau khi con tôi chết, tôi yêu cầu mọi thông tin cùng các giấy tờ này được đưa đầy đủ đến tay họ hàng mẹ thằng bé ở Boston ngay lập tức.

JOHN KENT.”

Jimmy tái mặt và run rẩy khi cậu ngược lên nhìn John Pendleton.

“Con chính là... Jamie... thất lạc đó sao?” cậu ấp úng.

“Lá thư đó nói đây chính là các văn bản chứng minh đi đâu đó,” ông gật đầu.

“Con là cháu trai phu nhân Carew?”

“Đúng thế.”

“Nhưng, sao... cái gì vậy chứ... con còn không nhận ra đi đâu đó!” Họ im lặng một lúc trước khi mặt Jimmy bừng sáng hạnh phúc. “Vậy là giờ con đã biết rõ mình là ai rồi! Con có thể nói cho phu nhân Chilton vài thông tin

về họ hàng con.”

“Tất nhiên là vậy rồi,” John Pendleton nói với vẻ châm biếm. “Nhà Wetherby ở Boston đã tồn tại từ thời cuộc viễn chinh chữ thập, ta không biết nữa nhưng nó hẳn là rất lâu rồi. Cô ta chắc chắn sẽ thấy hài lòng về điều đó. Còn cha con... cha con cũng xuất thân từ một gia đình danh giá, phu nhân Carew nói với ta như vậy, mặc dù ông ấy có hơi kì quặc và không được lòng gia đình mình lắm như con đã biết.”

“Vâng. Tội nghiệp cha! Cha đã phải sống khổ sở với con như thế nào trong từng ấy năm; người luôn sợ bị mọi người truy đuổi. Giờ con có thể hiểu rất nhiều điều từng khiến con bối rối. Một người phụ nữ từng gọi con là ‘Jamie’. Chúa ơi! Cha con đã giận điên lên! Giờ con mới hiểu tại sao tối đó cha nhanh chóng kéo con đi mặc dù tội con chưa ăn bữa tối. Tội nghiệp cha! Ngay sau đó cha bị ốm. Cha không thể dùng tay và chân, rồi cha cũng không thể nói được nữa. Căn bệnh đó ngăn cản người nói chuyện. Con còn nhớ trước khi mất, cha đã cố nói với con điều gì đó về phong thư này. Con đã tưởng người bảo con hãy giữ nó cẩn thận, nên con đã hứa với ông ấy như vậy. Nhưng ông ấy không hề có vẻ an lòng mà thậm chí còn lo lắng hơn. Giờ thì con tin rằng người đã bảo con hãy mở nó ra và đi đến chỗ gia đình mẹ con. Con đã không hiểu người. Tội nghiệp cha!”

“Chúng ta nên đọc qua các giấy tờ này,” John Pendleton đề nghị. “Hơn nữa, vẫn còn một lá thư ông ấy gửi con đấy. Con không muốn đọc nó sao?”

“À, có chứ ạ. Sau đó thì...” chàng trai trẻ ngượng ngùng bật cười và nhìn đồng hồ. “Con đang tự hỏi bao giờ con có thể trở về với Pollyanna.”

Một cái nhú mày trăn trăn xuất hiện trên mặt John Pendleton. Ông nhìn

Jimmy chần chừ, rồi nói:

“Ta biết con nóng lòng muốn gặp Pollyanna, anh bạn trẻ ạ, ta không trách con. Nhưng ta cho rằng, trong trường hợp này, con nên đến chỗ phu nhân Carew trước đã, cùng với thứ này.” Ông vỗ vỗ tập giấy tờ trước mặt mình.

Jimmy nhú mồm và trằn trọc suy nghĩ.

“Vâng, thưa dượng.” Cậu cam chịu nói.

“Nếu con không phiền, ta muốn đi cùng con,” John Pendleton hơi ngại ngùng đề nghị. “Ta... ta có vài chuyện muốn gặp dì con để bàn. Chúng ta có thể đi vào lúc ba giờ chứ?”

“Được ạ! Chúng ta sẽ làm vậy, thưa dượng. Ôi! Con chính là Jamie! Con vẫn chưa thể tin nổi!” chàng trai trẻ thốt lên và đứng bật dậy, căng thẳng đi lại quanh căn phòng. “Con tự hỏi bây giờ,” cậu chột ngừng nói và đỏ mặt như một cậu bé, “dượng có nghĩ rằng... dì Ruth sẽ thấy phiền không?”

John Pendleton lắc đầu. Trong mắt ông hiện lên chút vẻ u sầu của ngày xưa.

“Không đâu, con trai ạ. Nhưng ta đang nghĩ đến bản thân mình. Sẽ thế nào đây? Con đã là cháu của người ta, còn ta sẽ ở đâu?”

“Dượng sao ạ! Dượng nghĩ có thứ gì có thể đẩy dượng ra rìa được chứ?” Jimmy khê trách móc bằng giọng chân thành. “Dượng không cần lo về đi đâu đó. Dì ấy sẽ không phiền đâu. Dì đã có Jamie, dượng cũng biết đấy, và...” Cậu khựng lại, sự nhụt chí hiện lên trong mắt cậu. “Chúa ơi! Dượng John à, con quên khuấy mất Jamie. Chuyện này sẽ rất khó chấp nhận đối với Jamie!”

“Ừ, ta cũng đã nghĩ vậy. Dù sao thì cậu ấy cũng đã được chính thức nhận nuôi, đúng chứ?”

“Vâng, đúng rồi ạ, nhưng không phải chuyện đó. Nó là chuyện về cậu ấy không phải Jamie thật... với đôi chân tội nghiệp đó nữa! Dượng John ơi, nó sẽ giết cậu ấy mất. Con đã nghe cậu ấy nói chuyện, con biết thế. Hơn nữa, Pollyanna và phu nhân Carew cũng đã kể với con cậu ấy cảm thấy thế nào, cậu ấy đã chắc chắn thế nào và cậu ấy hạnh phúc thế nào nữa. Lạy Chúa! Con không thể lấy đi điếu này từ tay cậu ấy được - nhưng con có thể làm gì nữa chứ?”

“Ta không biết, con trai ạ. Ta không thấy con có thể làm gì khác ngoài việc con đang làm.”

Họ im lặng một lúc lâu. Jimmy vẫn tiếp tục lo lắng đi lại quanh căn phòng. Rồi đột nhiên cậu quay ngoắt lại, khuôn mặt bừng sáng.

“Có một cách rồi, con sẽ làm như vậy. Con biết phu nhân Carew sẽ đồng ý thôi. Chúng ta sẽ không nói ra! Chúng ta sẽ không nói cho ai biết ngoài phu nhân Carew, Pollyanna và dì cô ấy. Con phải nói cho họ biết,” cậu khẳng định.

“Chắc chắn là vậy rồi, con trai. Những người còn lại...” John Pendleton ngập ngừng đầy ngờ vực.

“Không ai phải làm gì cả.”

“Nhưng hãy nhớ rằng con đang hy sinh khá nhiều đấy, theo nhiều cách. Ta muốn con hãy cân nhắc thật kỹ.”

“Cân nhắc sao ạ? Con đã làm rồi, chẳng có gì cả ngoài Jamie ở bên kia cán cân. Con không thể làm vậy được. Thế thôi ạ.”

“Ta không trách con. Ta nghĩ con đã đúng,” John Pendleton chân thành

nói. “Hơn nữa, ta tin phu nhân Carew sẽ đồng tình với con, đặc biệt là khi bà ấy biết rõ rằng Jamie thực sự đã được tìm ra.”

“Dạ biết đấy, bà ấy luôn bảo rằng bà ấy đã thấy con ở đâu đó rồi,” Jimmy tủm tỉm cười. “Mà chuyến tàu đó khởi hành lúc mấy giờ nhỉ? Con đã sẵn sàng rồi.”

“Ta thì chưa đâu,” John Pendleton bật cười. “Thật may là có vẻ như nó sẽ chưa rời đi trong vài giờ nữa,” ông dứt lời và rời căn phòng.

CHƯƠNG XXXII

ALADDIN MỚI

John Pendleton đã nhanh chóng chuẩn bị nhiều thứ trước chuyến đi, tất cả đều được làm công khai chỉ trừ hai việc. Hai ngoại lệ đó chính là hai bức thư, một bức gửi cho Pollyanna và một bức cho bà Polly Chilton. Những lá thư đó bao gồm lời chỉ dẫn cẩn thận và tỉ mỉ, chúng được đưa cho Susan - quản gia nhà Pendleton để bà đem đi gửi một khi ông và Jimmy rời đi. Tất cả những đi đầu này, Jimmy đi đầu không hay biết.

Khi họ đã gần đến Boston, John Pendleton nói với Jimmy:

“Con trai, ta muốn nhờ con một việc, đúng hơn là hai việc. Thứ nhất, chúng ta trước hết đừng nói gì với phu nhân Carew cho đến chiều ngày mai. Thứ hai là hãy để ta đến trước và làm người đại diện của con, con đừng xuất hiện cho đến tận bốn giờ chiều. Con sẵn lòng chứ?”

“Tất nhiên rồi ạ,” Jimmy nhanh chóng đáp lời. “Con không chỉ sẵn lòng mà còn vui lòng ấy chứ. Con đang băn khoăn không biết làm thế nào để phá vỡ sự ngại ngùng; giờ thì con rất mừng khi có dựng giúp con làm đi đầu đó.”

“Tốt lắm! Vậy ta sẽ cố gắng gọi cho dì con vào sáng mai để hẹn gặp bà ấy.”

Jimmy giữ đúng lời hứa và không xuất hiện ở biệt thự nhà Carew cho đến bốn giờ chiều ngày hôm sau. Kể cả khi đó; cậu bất chợt thấy ngại ngùng đến nỗi phải dạo qua căn nhà đến hai lần mới có đủ can đảm để bước lên bậc thềm và nhấn chuông cửa. Dù vậy, một khi nhìn thấy phu

nhân Carew, cậu sớm trở lại trạng thái bình thường; bà nhanh chóng khiến cậu cảm thấy thoải mái, cũng như đã vô cùng khéo léo xử lý tình thế. Tất nhiên là ban đầu, họ xúc động rơi nước mắt và thốt lên vài lời cảm thán rờn rạc. Thậm chí đến John Pendleton còn phải vội vàng rút chiếc khăn tay của mình ra lau nước mắt. Nhưng chẳng mấy chốc mà bầu không khí lại trở nên yên tĩnh; niềm dịu dàng lan tỏa trong mắt phu nhân Carew, niềm vui sướng tốt bậc của Jimmy và John Pendleton là những dấu hiệu duy nhất cho thấy một sự kiện đặc biệt đã diễn ra.

“Ta cho rằng cháu thật tốt bụng khi nghĩ đến Jamie như vậy!” Phu nhân Carew nói. “Tất nhiên là, Jimmy à, (ta vẫn muốn gọi cháu là Jimmy vì vài lí do, hơn nữa ta cũng thích cái tên này dành cho cháu hơn) cháu quả là một chàng trai tốt đẹp khi sẵn lòng làm vậy. Ta cũng nên chịu hy sinh một chút,” bà nức nở nói, “bởi ta sẽ rất tự hào được thông báo cho cả thế giới rằng cháu là cháu trai của ta.”

“Tất nhiên rồi, dì Ruth à, cháu...” Jimmy chợt im bặt khi nghe John Pendleton khẽ thốt lên một tiếng. Cậu quay ra và thấy Jamie cùng Sadie Dean đang đứng ngay ở cửa. Mặt Jamie trắng bệch.

“Dì Ruth sao!” Cậu kêu lên và nhìn hai người với ánh mắt bàng hoàng. “Dì Ruth sao! Ý cậu là...”

Mặt phu nhân Carew và Jimmy cắt không còn hột máu. Thế nhưng John Pendleton đã kịp vui vẻ đáp:

“Đúng vậy, Jamie à, sao lại không chứ? Ta định nói cho cháu biết sớm thôi, nhưng giờ ta sẽ nói luôn nhé.” (Jimmy thở dốc và vội bước lên phía trước, nhưng John Pendleton liếc cậu ra hiệu im lặng.) “Cách đây một lúc, phu nhân Carew đã biến ta thành người đàn ông hạnh phúc nhất khi đồng ý lời hỏi cưới của ta. Thế nên nếu Jimmy gọi ta là ‘dượng John’, chẳng

phải thẳng bé nên bắt đầu gọi phu nhân Carew là ‘dì Ruth’ hay sao?”

“Ô! Ô!” Jamie kêu lên đầy hạnh phúc, trong khi Jimmy, dưới cái nhìn chăm chú của John Pendleton, cố gắng giữ vững tình thế bằng cách không thể hiện sự ngạc nhiên và vui sướng của cậu. Như một lẽ thường tình, sau đó mọi người đều xúm xít quanh một phu nhân Carew then thùng, mọi tình huống nguy hiểm đã qua. Chỉ còn Jimmy nghe John Pendleton thì thầm bên tai mình vào một lúc sau:

“Con thấy đấy, thằng nhãi này, ta sẽ không để mất con đâu. Giờ chúng ta đã đều có con rồi.”

Mọi người vẫn liên tục thốt ra những lời cảm thán và chúc mừng khi Jamie, với đôi mắt sáng bừng, bất chợt quay sang Sadie Dean.

“Sadie, anh sẽ thông báo với họ ngay bây giờ,” cậu hạnh phúc tuyên bố.

Nghe vậy, gương mặt Sadie bừng sáng, cô đã kịp thông báo tin vui dễ chịu của họ cho mọi người trước khi Jamie kịp mở lời. Thế là càng có nhiều lời chúc mừng và cảm thán đầy ắp căn phòng. Tất cả mọi người đều cười nói và bắt tay với nhau.

Mặc dù vậy, Jimmy chẳng mấy chốc cảm thấy buồn phiền và nhìn mọi người bằng ánh mắt khao khát.

“Mọi người thật là may mắn,” cậu than thở. “Ai cũng có đôi có cặp. Nhưng con sẽ ở đâu đây? Nếu cô ấy ở đây, con sẽ có thứ gì đó để kể cho mọi người, có lẽ vậy.”

“Chờ một chút, Jimmy à,” John Pendleton ngắt lời cậu. “Cứ coi như ta là Aladdin đi, hãy để ta xoa cây đèn thần. Bà Carew này, anh có thể xin phép gọi Mary được chứ?”

“Ô, đ-được chứ, tất nhiên r ồi,” bà nói nhỏ, vẻ mặt bà cũng như tất cả những người khác trong phòng đầu lộ vẻ ngạc nhiên, bối rối.

Một vài phút sau, Mary đã đứng trước cửa.

“Ta nghe nói cô Pollyanna đã đến đây được một lúc?” John Pendleton hỏi.

“Vâng, thưa ông. Cô ấy đang ở đây r ồi.”

“Cô làm ơn gọi cô ấy xuống giúp tôi.”

“Pollyanna ở đây sao!” tất cả đ ồng thanh trong kinh ngạc khi Mary đã đi khuất. Mặt Jimmy trắng bệch r ồi lại đỏ h ồng.

“Đúng thế. Hôm qua ta đã nhờ quản gia của ta gửi lời nhắn đến cô bé. Ta đã mạn phép yêu cầu cô bé xuống đây vài ngày để thăm phu nhân Carew. Ta nghĩ cô gái trẻ đó cần được nghỉ ngơi một thời gian, vì quản gia của ta sẽ ở lại đó và chăm sóc phu nhân Chilton. Ta cũng đã gửi một lời nhắn cho phu nhân Chilton,” ông nói thêm và quay sang Jimmy với ý tứ rõ ràng. “Ta cho rằng sau khi đọc những gì ta viết, bà ấy sẽ để Pollyanna đi. Có vẻ là thế thật, bởi... Cô bé đây r ồi.”

Pollyanna đứng đó trước cửa vào, đôi má cô đỏ h ồng và mắt cô lấp lánh dù vẫn còn ngại ngùng và bối rối.

“Pollyanna, tình yêu của anh!” Jimmy vội vàng chạy đến bên cô, ôm cô vào lòng và hôn cô.

“Ôi, Jimmy, ở đây có mọi người mà!” Pollyanna thở ra, ngượng ngập phản đối.

“Chao ôi! Pollyanna à, anh vẫn sẽ hôn em kể cả nếu em có ở ngay giữa phố Washington,” Jimmy nói. “Hãy nhìn ‘mọi người’ để xem em có cần lo lắng về họ không đi.”

Pollyanna nhìn, rồi cô đã thấy: Bên một cửa sổ, Jamie và Sadie Dean đang quay lưng về phía họ; bên cạnh cánh cửa sổ khác, phu nhân Carew cùng John Pendleton cũng đang quay lưng về phía họ.

Pollyanna mỉm cười đáng yêu đến nỗi Jimmy phải hôn cô thêm lần nữa.

“Ôi, Jimmy, không phải mọi thứ thật tốt đẹp và tuyệt vời sao?” Cô nhẹ nói. “Dì Polly... dì ấy đã biết hết; mọi chuyện đều ổn thỏa. Em cũng cho là vậy. Dì từng cảm thấy tồi tệ cho em. Nhưng giờ dì rất mừng. Em cũng vậy. Ôi, Jimmy à, giờ em rất mừng, mừng, mừng vì mọi thứ!”

Jimmy đi đầu hòa lại nhịp thở của mình với niềm vui không tả xiết.

“Ồn Chúa, cô gái nhỏ à, hy vọng mọi thứ sẽ luôn như vậy với em,” cậu nghẹn ngào nói và siết chặt vòng tay mình.

“Em chắc chắn là vậy,” Pollyanna thở phào với đôi mắt lấp lánh sự tự tin.

HẾT

[1] Bản gốc: “putting salt on a bird’s tail”. Dựa theo một câu chuyện dân gian cổ thì ngày xưa, người lớn thường đùa với trẻ con rằng nếu “rắc muối lên đuôi chim” thì chúng sẽ bắt được lũ chim. Ở đây có thể hiểu rằng cô Jones sẵn sàng thử mọi cách để xóa bỏ mụn cóc, dù là cách vô lý nhất đi nữa.

[2] Chú thích: Đoạn này, Jimmy dùng từ “đã” ở thì quá khứ trong khi phải dùng thì tương lai vì Pollyanna sắp đi Boston; và dùng từ “đang” với một sự việc đã diễn ra trong quá khứ, nên bị Pollyanna bắt bẻ ngữ pháp.

MỤC LỤC

CHƯƠNG I DELLA BÀY TỎ SUY NGHĨ	
CHƯƠNG II NHỮNG NGƯỜI BẠN CŨ	
CHƯƠNG III MỘT LIỀU POLLYANNA	
CHƯƠNG IV TRÒ CHƠI VÀ PHU NHÂN CAREW	
CHƯƠNG V POLLYANNA ĐI DẠO	
CHƯƠNG VI JERRY TỚI GIẢI CỨU	
CHƯƠNG VII MỐI QUAN HỆ MỚI	
CHƯƠNG VIII JAMIE	
CHƯƠNG IX KẾ HOẠCH VÀ THỰC HIỆN	
CHƯƠNG X TRONG CON HÈM MURPHY	
CHƯƠNG XI MỘT SỰ KINH NGẠC CHO PHU NHÂN CAREW	
CHƯƠNG XII ĐẰNG SAU QUẦY HÀNG	
CHƯƠNG XIII CHỜ ĐỢI VÀ KẾT QUẢ	
CHƯƠNG XIV JIMMY VÀ CON QUỶ MẮT XANH	
CHƯƠNG XV LO LẮNG CỦA DÌ POLLY	
CHƯƠNG XVI NGÀY POLLYANNA ĐƯỢC MONG NGÓNG	
CHƯƠNG XVII NGÀY POLLYANNA TRỞ VỀ	
CHƯƠNG XVIII VẤN ĐỀ THÍCH NGHI	
CHƯƠNG XIX HAI BỨC THƯ	
CHƯƠNG XX NHỮNG VỊ KHÁCH TRẢ TIỀN	
CHƯƠNG XXI NHỮNG NGÀY HÈ	
CHƯƠNG XXII NHỮNG NGƯỜI BẠN	
CHƯƠNG XXIII “TRÓI VÀO HAI CÂY GẬY”	
CHƯƠNG XXIV JIMMY THỨC TỈNH	
CHƯƠNG XXV TRÒ CHƠI VÀ POLLYANNA	
CHƯƠNG XXVI JOHN PENDLETON	
CHƯƠNG XXVII NGÀY POLLYANNA DỪNG CHƠI	
CHƯƠNG XXVIII JIMMY VÀ JAMIE	
CHƯƠNG XXIX JIMMY VÀ JOHN	
CHƯƠNG XXX JOHN PENDLETON GIẢI QUYẾT KHÚC MẮC	

CHƯƠNG XXXI SAU HẰNG NĂM TRỜI
CHƯƠNG XXXII ALADDIN MỚI